

Giới thiệu Y Thánh Nương Tử

Truyện Y Thánh Nương Tử của hai tác giả Hoa Tuyết Tử và Băng Nhi là thể loại truyện xuyên không có nội dung hấp dẫn cùng những màn tranh tài của linh thú và tà thú.

Tổng Nhã Tinh là cô sinh viên học viện y khoa thời hiện đại, trong lúc đi học vô tình gặp lốc xoáy và bị cuốn vào xuyên không về thời cổ đại. Nàng gặp được thánh y tam giới và được nhận làm đệ tử. Sau đó nàng trở thành thánh y đời thứ hai của tam giới. Nam Cung Lãnh Thiên là đứa nhỏ bị bỏ rơi được nàng nhận nuôi nhưng khi lớn lên đem lòng yêu nàng. Vì thế trong một lần nàng gặp kẻ thù bỏ thuốc mê nên hai người đã xảy ra quan hệ.

Từ đó hẳn gọi nàng là nương tử. Bí mật về thân thế của hắn sẽ được hé lộ như thế nào? Hai người có cuộc sống hạnh phúc hay không? Mời các bạn theo dõi truyện để có câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

“ Ân. ” trên giường, giai nhân đang mê man dần lấy lại ý thức, hàng mi cong nhẹ nhàng rung động, dần dần hé mở. Đập vào mắt nàng lúc này là trần nhà gỗ đơn sơ, sững người một lúc, cố gắng nhận diện cảnh vật trước mắt.

Đây-là-có-chuyện-gi???

Nàng nhớ rõ ràng là nàng đang trên đường đi làm, sau đó bỗng nhiên một con lốc xoáy xuất hiện và bị nó hút vào.

Tại sao nàng lại có-thể ở đây?? Đây là đâu a~????? (TT: tềng tềng tềng: Tinh tỳ nhà ta đây thừa cả nhà, cho trảng vỗ tay hoan nghênh tỳ ấy lên sàn nào, *cláp cláp cláp*)

Nàng dùng hết sức lực hiện có, cố chống đỡ thân mình ngồi dậy, tựa người vào đầu giường, nghiên cứu khung cảnh xung quanh. Đây là một gian phòng nhỏ đơn sơ, đồ vật xung quanh gọn gàng và ngăn nắp, không gian cũng thật thoáng đãng và dễ chịu. Thế nhưng.....Nhã Tinh khẽ nhíu mày, sắc mặt không thoát khỏi nghi hoặc cùng thắc mắc.

Sao tất cả đều là đồ cổ vậy nè???????? Nhã Tinh đang còn băng quơ suy nghĩ, như tự hỏi, như muốn được ai đó giải thích một chút cái điều kì quái đang diễn ra với nàng lúc này, thì một đạo giọng nói vang lên làm nàng giật mình.

“ Nha đầu, người đã tỉnh rồi sao??? Thật tốt quá! ” cánh cửa được mở ra, tiến vào là một lão nhân đầu tóc bạc phơ, khuôn mặt tươi cười hí hửng.

“ Cho hỏi... ông là ai vậy??? ” nàng thắc mắc, tại sao lão già này trên người lại ăn mặc giống như mấy bộ phim cổ trang mà nàng từng xem vậy nè?? Đây không phải là mơ chứ??? Nghĩ vậy, nàng dùng tay, hết sức gạt mình một cái, rất đau, vậy là không phải mơ rồi, không lẽ nàng.....

“ Nha đầu!!! Người không sao chứ??? ” lão nhân thấy nàng mất hồn, đưa tay quơ quơ trước mặt nàng, lời hôn nàng trở về. Không lẽ thuốc còn tác dụng phụ khác sao?? Không có a, đã kiểm tra kỹ mà, không những không có tác dụng phụ mà còn có rất lớn lợi ích mà, nghĩ đến đây trong lòng ông không khỏi mừng thầm

“ A! Ta không sao. Lão bá, cho hỏi ông là ai vậy?? Còn nữa, đây là đâu?? Hiện giờ là triều đại nào?? Còn có...tại sao ta lại ở đây a~?? ” nàng bây giờ có rất-rất-rất nhiều thắc mắc a, không lẽ nàng “hên” vậy sao, không chừng mua vé số cũng có thể trúng độc đắc a.

“ Nha đầu, người hỏi từ từ thôi. Hỏi cùng lúc nhiều vấn đề như vậy, ta làm sao mà trả lời hết a. ”

“ Xin lỗi, ta quên mất. ”

“ Được rồi, không sao, đây là nhà ta, mấy hôm trước người ngất xỉu trước cửa nhà, là ta đã cứu người, mang người vào đây. Đây là Nhật quốc, bây giờ đang là năm Thiên Vũ thứ 10. Còn ta hả?? Khụ.Người nghe cho kỹ nha, đừng bị dọa ngốc a, ta là Thần Y danh trấn Tam giới. Xét về y thuật khắp tam giới này, ta nhận thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất, người người đều biết đến ta với danh hiệu Thánh y. Thế nào?? Sợ chưa?! ”

(TT: lão ông, biết ông giỏi, nhưng có cần tự kiêu thế không a =.=”. BN: -.- xin lỗi chứ, tìm lộn người rồi, tỳ ấy sợ mới lạ.)

“ Nha đầu, người không sao chứ?? Nha đầu nè?! Không lẽ thuốc còn tác dụng phụ a?? Không thể nào nha, dù là mới chế, nhưng rõ ràng là đã kiểm tra rồi mà, không có tác dụng phụ mà, kỳ lạ nha. Nha đầu!!!!!!” Thánh Y dùng sức lay lay người trên giường cả buổi mới có phản ứng.

“ Há???? Ta...ta không sao, mà khoan đã, vừa rồi ông nói cái gì??? Cái gì mà thuốc mới chế?? Cái gì mà tác dụng phụ?? Ông dám lấy ta làm chuột bạch thí nghiệm sao?? ”

“Cái này, cái này....” Thánh Y chột dạ, tiêu rồi, lộ ra rồi, làm sao bây giờ.

“Nói mau!!!” nàng tức giận quát lớn. Đùa! Nàng là bác sĩ tương lai, bây giờ lại bị người ta đem làm chuột bạch, đây là lý gì đây trời.

“A, cái này không thể trách ta a, là do ngươi bị thương quá nặng. Ta không còn cách nào, đành làm liều, cho ngươi dùng loại thuốc đó thôi. Hơn nữa thuốc của ta tuyệt đối không có vấn đề, với lại ngươi không phải khỏi bệnh rồi sao?? Còn nữa, ta còn một tin mừng muốn nói cho người biết nữa. Ngươi bây giờ trong người không những không sao, mà còn có được một thân công lực 5000 ngàn năm và có thể trường sinh. Đây không phải chuyện tốt sao??” phù, Thánh Y nói xong thở dài, không còn cách nào khác, đành nói dối vậy. Nhìn con nha đầu này hung dữ vậy, nếu nói cho nó biết mình dùng nó làm thí nghiệm thật, chứ không phải có ý tốt cứu nó, nói không chừng nó sẽ xé xác mình mất. Nó bây giờ có một thân 5000 năm công lực, mình vốn không phải đối thủ của nó, không còn cách nào khác, bảo toàn mạng quan trọng hơn.

“Thánh Y, cứu mạng aaaaa~~~~” hai người đang nói chuyện, thì nghe được bên ngoài có giọng kêu cứu, Thánh Y lập tức chạy ra. Nhã Tinh cũng tò mò, theo bước chân của lão, bước ra cùng. Cảnh tượng trước mắt làm nàng trở ra, không nói được gì, trước mắt nàng là một con thú trông giống như nhân sư Ai Cập, hơn nữa nó đang bị thương, và nếu nàng không làm thì vừa rồi tiếng kêu cứu đó là của nó.

Nhã Tinh đờ người, đây rốt cuộc là có chuyện gì đây trời.....có ai nói cho nàng biết tại sao nàng lại biến thành như thế này không?? Tại sao nàng lại ở đây, một nơi vô cùng xa lạ cùng kì quái không??

“Đau quá a....Thánh Y.....đau quá~~~~~” trên người con nhân sư kia có rất nhiều vết thương, nhất thời một mình Thánh Y không thể băng bó hết. Nhân sư thì cứ than đau, làm ông rối loạn cả lên. Nhã Tinh lấy hết can đảm, tiến lại gần giúp Thánh Y băng bó cho nhân sư, ông và nhân sư đều rất ngạc nhiên.

Nhân sư chưa từng nghĩ rằng một con người bình thường lại dám đến gần thân thú như chúng nó, từ trước giờ ngoại trừ Thánh Y ra, không có ai ngoại lệ cả. Nhưng nha đầu này lại ở cùng Thánh Y, không chừng là đệ tử của Thánh Y, thôi thì cũng kệ.

Thánh Y thì nghĩ thầm, con nha đầu này, băng bó vết thương một cách thuần thực, sử dụng được diệu cũng rất rõ ràng, vừa nhìn là biết người trong nghề. Ông và con nha đầu này xem ra cũng có duyên, xem ra đã đến lúc ông nên có đệ tử chân truyền rồi. Nghĩ là làm, sau khi băng bó vết thương cho nhân sư, ông quyết định nhận Nhã Tinh làm đồ đệ. Còn Nhã Tinh, do tạm thời cũng không biết đi đâu, làm gì, nên cũng nhận lời, dù sao y thuật cũng thuộc sở trường của nàng, cũng chẳng có gì đáng ngại, nên nàng đã nhận lời.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Thấm thoát 10 năm lặng lẽ trôi qua, Nhã Tinh đã hoàn toàn nắm được tình hình ở thế giới này. Nơi đây là một lục địa kỳ lạ, bởi những loài thú hiếm thấy và khó có thể nào tin được. Chúng được phân thành Linh thú và Tà thú. Nếu Linh thú được loài người cung phụng như thần thì Tà thú lại là kẻ đối đầu với loài người.

Tất cả những chân truyền y học của Thánh Y đều đã truyền hết lại cho Nhã Tinh, thậm chí ông còn dạy cho nàng tuyệt thế võ công, và cách khống chế điều khiển công lực trong người. Trong khoảng thời gian dài vừa qua, Nhã Tinh còn thay ông chữa bệnh cho rất nhiều thân thú vào những lúc ông đi vắng. Thế nên hầu như cả hai giới Tà thú và Linh thú đều biết rõ Thánh Y đời thứ 2 của Tam giới chính là nàng – Tổng Nhã Tinh.

Con người dù tài giỏi cách mấy, dù võ công cao bao nhiêu, bản lĩnh hơn người như thế nào, thì vẫn không thể tránh khỏi sinh lão bệnh tử. Thánh Y cũng không ngoại lệ, dù gì ông cũng đã có người kế thừa, tuổi đã cao, ông rất yên lòng nhắm mắt để hoà quyện cùng đất trời. Vì vậy, khi ra đi ông rất thanh thản, nụ cười mãn nguyện đọng mãi trên môi.

Nhã Tinh chính thức trở thành Thánh Y đời thứ hai của Tam giới, bắt đầu những chuỗi ngày hái thuốc trị thương, chữa bệnh cho thân thú như lão Thánh Y trước đây. Thế nhưng, nàng khác với sư phụ của mình, là một con người đầy nguyên tắc. Chính vì vậy mà “Nhất cứu, Tam bất cứu” đã được ra đời.

Đầu tiên là “Tam bất cứu”:

*Nhất: Không nặng, không cứu.

*Nhị: Đại gian đại ác, không cứu.

*Tam: Đắc tội nàng, không cứu.

Về “Nhất cứu” thì: Chỉ cần là kẻ thù của kẻ thù nàng, bất kể là ai, nhất định cứu. Chẳng phải người xưa thường nói “Kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu” hay sao?? Đây chính là nguyên nhân ra đời quy tắc “Nhất cứu”.

Hôm nay cũng giống như mọi ngày, Nhã Tinh lên núi hái dược. Mỗi chuyến đi của Nhã Tinh đều phải mất ít nhất ba ngày mới quay về, nào ai biết được chuyến đi này sẽ thay đổi cuộc đời nàng.

“Thiên Linh thảo, Thiên Linh thảo, người đâu rồi a~~ Mau xuất hiện đi!!!! Rốt cuộc là ở đâu hả trời!!!~~” Nhã Tinh đã đi suốt mấy canh giờ với hy vọng tìm được Thiên Linh thảo, một loại thuốc có khả năng trị thương rất tốt, nhưng mãi vẫn chưa tìm ra. Thiết tức chết mà, nằng đã mệt lắm rồi đó nha~

“Aaaaaa~~~~~” Nhã Tinh sợ ý vấp phải một vật cản, làm nằng chút nữa là phải nằm đo đất. Cũng may, phản ứng của nằng luôn nhanh nhạy, nên không sao. Cứ tưởng là cành cây, nào ngờ nhìn lại thì thấy là một tiểu hài tử đang nằm bất tỉnh giữa đường.

“Bé con, không sao chứ??? Bé con.....” Nhã Tinh cố gắng lay tỉnh tiểu hài tử kia, kiểm tra mạch tượng, phát hiện đứa bé này chẳng qua vì đói quá mà ngất xỉu. Không một chút chần chừ, Nhã Tinh liền nhanh chóng mang nó quay về, kết thúc chuyến hái được liệu sớm hơn dự định.

(TT: đây nam chủ xuất hiện rồi đây bà con >.

“Ừm....~~~~~” ngủ suốt ba ngày ba đêm, rốt cuộc tiểu hài tử trên giường cũng đã tỉnh lại. Đôi mắt khẽ động đậy, mở ra, để lộ một cặp huyết đồng to tròn lấp lánh. Đập vào mắt nó là khung cảnh của một gian phòng xa lạ, nhưng trong không khí lại có một mùi hương rất thơm, khiến tâm hồn thư thái và dễ chịu.

Nó đang ở đâu?? Nó nhớ là nó bị các ca ca và tỷ tỷ ăn hiếp, chịu không nổi nên đã bỏ nhà ra đi. Sau đó, bởi vì không có lương thực để lót dạ, nên mới bất tỉnh bên đường. Nó đã từng nghĩ có lẽ lần này khó có thể sống sót, xem ra là có người đã cứu nó.

Nhưng nếu đã như vậy thì sao??? Nếu họ thấy được đôi mắt của nó thì cũng sẽ sợ hãi mà đuổi nó đi. Chi bằng nhân lúc chưa ai phát hiện, nó nên đi trước thì hơn, tránh người ta xua đuổi, cũng tránh việc lại bị chửi rủa là yêu nghiệt.

Nghĩ là làm, nó từ từ leo xuống giường, đang có ý định tiến ra mở cửa rồi đi, thì cánh cửa đột nhiên mở toang. Tiến vào là một nữ nhân xinh đẹp, “Nhất cô khuyển nhân thành, Tái cô khuyển nhân quốc”. Đây là điều đầu tiên mà nó nghĩ đến khi nhìn thấy nữ nhân trước mắt, nằng làm cho nó không thể nào dời mắt đi được. (TT: còn nhỏ mà đã háo sắc a, không được đâu nha >.

Nhã Tinh cũng đánh giá tiểu hài tử trước mặt mình, điều làm nằng ngạc nhiên chính là đôi mắt huyết đồng kia. Nhã Tinh không kiềm nén được suy nghĩ trong lòng, liền thốt ra một câu khiến cho tiểu hài tử giật mình và ngạc nhiên.

“Đôi mắt thật đẹp nha~”

“Người vừa mới nói cái gì??” tiểu hài tử ngạc nhiên, không thể tin vào điều mình vừa nghe được, nó muốn khẳng định lại lần nữa.

“Ta nói nha bé con, tiểu tử người có đôi mắt rất đẹp a~” Nhã Tinh cười dịu dàng, nhẹ giọng trả lời, như khẳng định, như thương thức, như tán thưởng.

Tiểu hài tử đôi mắt rung rung, đến khi mí mắt không chịu đựng nổi sức nặng của những giọt nước mắt nữa, thì chúng lần lượt rơi xuống. Nước mắt cứ thế thi nhau tuôn trào, cấp tốc rơi xuống liên tục.

Tiểu hài tử “òà” khóc lớn lên, làm Nhã Tinh luống cuống tay chân, không biết mình đã làm sai cái gì, cũng không biết dỗ dành con nít như thế nào. Thật là một tình huống dở khóc dở cười mà, nằng đành ôm lấy hài tử, mang nó nhẹ nhàng đặt lên giường.

Tiểu hài tử vùi đầu vào cổ của Nhã Tinh khóc lớn, Nhã Tinh mất cả canh giờ an ủi mới chịu ngừng khóc.

“Ngoan a~ Nam tử hán đại trượng phu, không thể tùy tiện khóc a~ Như vậy sẽ bị người ta chê cười, không khóc nữa, nói cho cô cô biết con tên gì nào??”

“Nam Cung Lãnh Thiên” tiểu hài tử ngẩng đầu nhìn Nhã Tinh, trong đôi mắt ánh lên một cái gì đó, nhưng ngay lập tức biến mất.

“Nga~ Tên hay nha~ Thế cho cô cô biết tại sao con lại khóc nào??” Nhã Tinh ngữ khí ôn nhu, tươi cười hỏi. (BN: câu này quen quen, bộ tỷ tính làm ‘ông bụt’ hả -.-, TT: bụt cũng được a, tỷ có thể thực hiện ước nguyện của ca ấy mà, *cười gian trá* >.

“Từ trước đến nay, mọi người nhìn thấy con đều bảo con là yêu nghiệt. Vì chỉ có yêu nghiệt mới có đôi mắt huyết đồng này. Không một ai thương yêu con, không một ai đối xử tốt với con, càng không một ai quan tâm, nói chuyện dịu dàng với con như vậy. Đây là.....là.....lần đầu tiên.....” Lãnh Thiên càng nói càng nức nở.

“Ngoan a~ Vậy phụ thân và mẫu thân con đâu?? Tại sao họ lại để người khác ức hiếp con như vậy??”

“Họ còn mong con chết sớm thì có, làm gì có chuyện che chở con.” Lãnh Thiên trong giọng nói không giấu nổi hàn ý, cùng thù hận.

Một tiểu hài tử mà lại có hận ý mãnh liệt như vậy, huống hồ còn là phụ mẫu của mình. Không nói cũng biết trước kia nó đã từng chịu bao nhiêu uất ức, thật khiến cho người ta đau lòng.

“Thế bây giờ con định đi đâu?? Làm gì??”

“Con không biết. Con bị đại ca ức hiếp, chịu không nổi nên bỏ nhà đi. Bây giờ con cũng không biết đi đâu cả.”

“Thế thì con cứ ở đây với ta đi. Dù sao ta cũng chỉ có một mình, chúng ta cùng nhau bầu bạn. Thế nào?? Được không??”

“ Cô Cô!!! Người thật sự chịu thu nhận con sao?? Người không ghét bỏ con sao?? ”

“ Khờ quá, ghét bỏ gì chứ. Nếu con còn ngại về đôi mắt huyết đồng của mình thì cô cô cho con biết, ánh mắt của con không xấu chút nào, mà còn rất đẹp. Nó giống như hai viên đá quý tỏa sáng dưới ánh mặt trời vậy. Thật sự rất đẹp!!! ” Nhã Tinh giọng nói nhẹ nhàng, ánh mắt vô cùng chân thành, khiến cho Lãnh Thiên thật sự cảm động.

“ Nhưng mà.....nhưng mà con còn có..... ”

“ Ta biết con nói vết bớt trên người con chứ gì?? Ta thấy rồi, có phải con ngại nó không?? ”

“ Người thấy rồi?? Thấy khi nào?? ”

“ Lúc con bất tỉnh, ta thấy quần áo của con bị rách nên đã giúp con tắm rửa, thay y phục, cho nên ta mới nhìn thấy. ”

“ Người... người..... ” nghĩ đến việc mình bị một nữ nhân xem hết toàn bộ cơ thể, Lãnh Thiên toàn thân đều đỏ bừng vì ngượng ngùng.

“ Khờ quá, ngại cái gì?? Con là tiểu hài tử thôi mà, không việc gì phải ngại. Còn nữa, ta nói cho con biết, vết bớt trên người con không phải cái gì kỳ dị cả, mà là ấn ký của Kỳ Lân tộc, còn về việc tại sao nó lại có trên người con thì ta không rõ. Nói tóm lại, con không cần lo ngại gì nữa cả. Thế con có đồng ý ở lại với đây với ta không?? Ta nói trước, ở đây không có sơn hào hải vị, toàn là thức ăn đạm bạc, cũng không có cái gì vui, có thể nói là rất nhàm chán, nếu con không sợ thì có thể ở lại. ”

“ Con đồng ý, đương nhiên đồng ý. Huống hồ ra ngoài mọi người nhìn thấy con đều ghét bỏ con, chỉ bằng ở đây sống tiếp quãng đời còn lại. Ít ra có cô cô yêu thương con, như vậy tốt hơn. Không phải sao?? ” Lãnh Thiên cười tươi, hai má phụng phịu, trông rất đáng yêu.

“ Tiểu tử này!! Được rồi, đến, con chắc cũng đói rồi, mau đến ăn thử xem, cô cô nấu có ngon không?? ”

“ Ân ”

Hai con người đến từ hai thế giới khác nhau đã không còn cô đơn nữa. Trước đây, có lẽ cả hai đều đơn độc. Nhưng kể từ bây giờ, họ đã có chỗ để nương tựa lẫn nhau. Chỉ là, không ai biết cuộc trò chuyện ngày hôm nay sẽ thay đổi hết tất cả cuộc đời sau này của họ.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Một ngày mới đẹp trời thả từng ánh nắng ấm áp xuyên qua kẽ lá chiếu xuống mặt đất như những luồng hoa nắng đang nhảy nhót. Hòa quyện vào không khí tươi đẹp sáng sớm của núi rừng là tiếng chim riu rít, bên cạnh những tiếng sột soạt của những tàn cây là tiếng chảy róc rách của con suối nhỏ ven rừng. Nhưng khung cảnh lãng mạn ấy chẳng mấy chốc bị phá vỡ bởi một tiếng hét vang vọng cả cánh rừng.

“ AAAAAAAAAAAAA~~~~~~ ”

Trên tàn cây, một bóng trắng thoáng rơi tự do, trên mặt đất hiện giờ là một giai nhân xinh đẹp đang nằm đo đất. Cả người nằm dài, quần áo vốn dĩ trắng bây giờ đã lấm lem bùn đất, cả gương mặt lúc này chỉ có thể nói hai chữ “khó coi”, thật vô cùng thê thảm.

“ Cô cô, người không sao chứ??? ” từ đằng xa, một nam tử trẻ tuổi, gương mặt ma mị, đôi mắt huyết đồng sáng ngời, đường nét khuôn mặt vô cùng cân xứng, hàng mi dài, mũi cao, đôi môi mỏng nhếch lên để lộ ra một nụ cười khuyếch thành.

Dù nhìn tình hình trước mặt rất muốn cười, nhưng người đó vẫn là nhẫn nhịn, tiến lại gần đỡ giai nhân trên mặt đất đứng lên.

“ Muốn cười liền cười, nhịn cười có thể sinh bệnh đó. ” giai nhân tỏ ra hờn dỗi, gương mặt không giấu được sự tức giận.

“ Không có, con đâu có cười. ” dù thật sự rất muốn cười, nhưng Lãnh Thiên vẫn giữ nguyên nét mặt, khiến cho gương mặt trở nên đỏ bừng.

“ Hừ!! ” Nhã Tinh không nói tiếp, lẳng lặng đi tới trước, nhặt lấy một nhánh cây màu xanh trên đất, nhẹ nhàng đặt nó vào giỏ thuốc.

“ Tầm Ma thảo, rốt cuộc cũng tìm thấy mày rồi. Hừ!! Vì mày, dù té mấy lần cũng không sao. ”

“ Cô cô! Lần sau, nếu có cần hái được trên cao thì gọi con. Người đừng leo như vậy, nguy hiểm lắm. Dù sao người cũng là nữ nhân, nếu như lỡ té gây ra vết thương trên mặt để lại sẹo thì không hay lắm ”

“ Gì cơ?? Con quên ta là ai sao?? Làm gì có chuyện con con như vậy mà ta không đối phó được chứ. Hơn nữa, con nói vậy là đang xem thường nữ nhân bọn ta phải không?? Ta nói cho con biết, những chuyện mà nam nhân làm được, nữ nhân cũng có thể làm được. Nhưng có chuyện nữ nhân làm

được, mà nam nhân chưa chắc làm được đâu. ”

“Chuyện gì nữ nhân làm được mà nam nhân không làm được ạ??” Lãnh Thiên tỏ ra thắc mắc.

“Sinh con. ” Nhã Tĩnh trả lời một cách nhẹ nhàng.

“Nhưng mà nếu không có nam nhân, làm sao nữ nhân có thể sinh được ạ?? ”

“Ai nói không được, thụ tinh nhân tạo là được liền. ”

“Thụ tinh nhân tạo là gì ạ?? ”

“Cái này có nói, con cũng không hiểu đâu. Thôi được rồi, về thôi, trễ rồi. ”

“Àn. Cô cô, người đưa giỏ thuốc đây, con cầm cho. ”

Nhã Tĩnh không nói hai lời, lập tức quăng ngay giỏ thuốc cho Lãnh Thiên. Hai người kẻ trước người sau cùng nhau quay về Điện cốc. (TT: nơi ở của Thánh Y trước đây, và là nơi ở hiện giờ của Nhã Tĩnh và Lãnh Thiên).

Nhưng vừa về đến nơi, thì lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngạc nhiên vô cùng.

“AAAAAAAA.....~~~~~”

Lại thêm một tiếng hét lớn làm chấn động cả chim chóc xung quanh, đều sợ đến nỗi bay tán loạn.

“Kim Nhật Hoàn của ta!!!!!! Là tên khốn kiếp nào không biết sống chết!?!? Dám lấy trộm Kim Nhật Hoàn của ta???? Để ta mà biết được, ta nhất định sẽ phanh thây xé thịt hắn, đem xương hắn quăng cho chó ăn. Kim Nhật Hoàn mà ta vất vả lắm mới luyện được, oaaaaaaa~~~~~”

“Cô cô, đừng buồn nữa, chúng ta có thể luyện lại được mà. ”

“Cái gì mà luyện lại?! Con có biết một viên Kim Nhật Hoàn phải cần rất nhiều dược liệu quý hiếm không???? Ta phải mất thời gian ba năm mới luyện được đó , oaaaaaaa~~~~~”

“Ách!! Cái này.....con thật sự không biết. Cô cô, người đừng khóc nữa được không?? Cùng lắm là con sẽ giúp người tìm dược liệu để luyện lại. ”

“Không cần. ” Nhã Tĩnh tức giận đứng lên, lau đi nước mắt trên mặt, sau đó xoay người rồi đi.

“Cô cô!!!! Người đi đâu vậy???”

“Con ở lại trong nhà. Tuyệt đối không cho bất kỳ kẻ nào lảng vảng đến đây. Nếu có bất cứ ai không biết sống chết có ý đồ với dược hoàn của ta, cứ dùng Hỏa Mệnh tán đối phó hắn. Làm cho hắn sống không được mà chết cũng không xong. Ta phải đi tìm cái tên trộm chết tiệt kia. Dám lấy trộm Kim Nhật Hoàn của ta, ta sẽ hắn biết thế nào là địa-ngục!!!! Hừ!! ” nói xong không đợi Lãnh Thiên trả lời, Nhã Tĩnh đã phi thân rồi đi, để lại Lãnh Thiên phía sau chỉ có thể lắc đầu cười khổ, không thể nói gì thêm nữa.

“Ra đây đi. ” ngay sau khi bóng dáng của Nhã Tĩnh khuất hẳn sau cửa cốc, thái độ của Lãnh Thiên thay đổi hoàn toàn, nét mặt chỉ là một mảnh lãnh khốc vô tình.

“Tham kiến chủ nhân. ” ngay sau đó là hai hắc y nhân xuất hiện sau lưng Lãnh Thiên. Cả hai đều quỳ xuống hành lễ, thái độ của bọn họ đối với Lãnh Thiên thập phần cung kính.

“Đã sắp xếp ổn thỏa cả chưa????” Lãnh Thiên lạnh giọng hỏi, hoàn toàn khác hẳn thái độ ôn nhu dịu dàng đối với Nhã Tĩnh vừa rồi. Việc này luôn làm cho thuộc hạ của hắn có đôi chút ngỡ ngàng, dù không biết bao lần đã chứng kiến được thái độ thay đổi khác hẳn cùng với tốc độ nhanh chóng này. Xem ra chỉ có đối với vị cô nương kia, chủ nhân của họ mới có thể tỏ ra duy nhất nét dịu dàng mà thôi. Còn tất cả những người khác thì.....e rằng suốt cả cuộc đời cũng không bao giờ có khả năng này.

“Khởi bẩm chủ nhân!! Đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi. ”

“Tốt! Cứ theo kế hoạch mà hành động, tuyệt không được để sơ xuất. Rõ chứ?? ”

“Àn!! Đã rõ. ”

“Nếu không còn gì nữa thì các người có thể lui. Còn nữa, trong mấy ngày tới, nếu không có gì quan trọng thì đừng đến làm phiền ta. ”

“Thuộc hạ tuân mệnh!! Thuộc hạ cáo lui. ” vừa dứt lời hai thân ảnh hắc y liền biến mất trong không gian, như chưa từng xuất hiện tại nơi này.

Lãnh Thiên đứng đó, trên khuôn mặt để lộ một nụ cười mỉa mai. Hàn ý cùng sát khí nhẹ nhàng tỏa ra khắp người, lan rộng ra xung quanh, khiến cho bất kể là ai, cũng đều cảm thấy không rét mà run.

‘Trò-chơi chính thức bắt-đầu rồi!!!’

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Ngày hôm sau, trời đã xé chiều, dần dần bị màn đêm nuốt trọn, Nhã Tinh chật vật quay trở về, mang theo vết thương trên người. Khí sắc vô cùng nhợt nhạt, dường như nàng đã cố cầm cự để bản thân không quy ngã trong một thời gian không ngắn.

Hốt hoảng với hình ảnh trước mắt, Lãnh Thiên giật mình ngỡ ngàng, trái tim như tan nát, khó thở vô cùng, nhưng hắn vẫn cố gắng trấn tĩnh, dìu Nhã Tinh vào phòng.

Gương mặt tái nhợt ban đầu dần dần hồng hào hẳn lên, hơi thở ngày một dần dập và gấp gáp, chỉ tăng chứ không hề giảm. Nhã Tinh đau đớn, cắn răng chịu đựng càng khiến Lãnh Thiên ngày một lo sợ.

Phải! Hắn chính là đang lo sợ, một nỗi sợ hãi chưa từng có trong đời bỗng nhiên nảy lên. Hắn sợ mất nàng. Nàng không thể có mệnh hệ nào, sẽ không chắc chắn sẽ không. Kể cả một kẻ ác ma như hắn cũng được nàng thu nhận, nàng thiện lương như thế, luôn sẵn lòng giúp đỡ người khác. Ông trời chán chường sẽ không thể bắt công như vậy với nàng, và với cả hắn. Hắn tuyệt đối không cho phép nàng xảy ra chuyện gì.

Nhưng nếu lỡ như nàng có mệnh hệ nào, thì hắn sẽ ra sao?? Chỉ cần nghĩ đến điều này, hắn càng hoảng loạn hơn. Lãnh Thiên tiến gần đến bên Nhã Tinh hơn, nắm chặt lấy bàn tay của nàng, áp lên má của mình. Trong lòng hắn là một mảnh hỗn loạn không nói nên câu, đôi mắt hắn giờ đây đã ngân ngấn từng sương, chỉ chờ muốn trào ra. Hắn run rẩy, hắn sợ, sợ rằng không chạm đến nàng, không giữ chặt lấy nàng lúc này, hắn sẽ mất nàng hay có chăng nàng sẽ tan biến.

“Tinh nhi!!! Nàng tuyệt đối không được có chuyện gì! Nàng có nghe thấy không?? Nếu nàng có mệnh hệ gì, ta biết phải làm sao đây?? Sẽ không còn ai yêu thương ta, không còn ai quan tâm ta, chăm sóc ta, không còn ai nấu thức ăn ngon cho ta, không còn ai nấu thuốc cho ta lúc ta bị bệnh. Nàng có biết không?? Ta không biết từ lúc nào nàng đã đi vào trong trái tim của ta. Kể từ giây phút đó, ta đã không còn coi nàng là trưởng bối nữa rồi. Ta đã xem nàng như một nữ nhân, là nữ nhân của Nam Cung Lãnh Thiên. Ta Yêu Nàng!! Vì vậy, nàng tuyệt đối không được có chuyện gì, ta sẽ dùng cả đời này để thương yêu nàng, dùng cả tính mạng để yêu nàng. Nàng mau tỉnh lại đi!!! Tinh nhi!!!” trong cơn hoảng loạn, Lãnh Thiên bực bực hết tất cả nỗi lòng đã chôn kín bấy lâu của mình. Nói đến đây, nước mắt hắn không cầm cự được mà rơi lên tay nàng, giai nhân trên giường đột nhiên có chuyển biến, từ từ nhận thức lại được hoàn cảnh, nhưng hơi thở vẫn hỗn loạn.

Hắn cũng cảm nhận được điều này, cố trấn tĩnh bản thân, tập trung nhìn vào nàng, với hy vọng kỳ tích xuất hiện.

Đôi mắt Nhã Tinh từ từ cử động. Vừa chợt mở mắt ra, nàng nhìn thấy hắn đang ngồi ở góc giường, nắm lấy tay nàng khóc sụt sùi. Nàng đau lòng, cố gắng áp chế khó chịu của bản thân, đưa tay nhẹ nhàng lau đi lệ trên gương mặt hắn.

“Đồ ngốc!! Ta còn chưa chết, con khóc cái gì??”

“Con không có khóc. Cô Cô, người không sao chứ??” hắn nhìn thấy nàng tỉnh, vui mừng vô cùng, lấy tay lau đi lệ trên mặt. Thế nhưng vui mừng không được bao lâu thì lại nhìn thấy nàng có biến chuyển lạ thường.

“Ta.....” nàng đau đớn, nói không thành lời.

“Cô Cô!!!! Người không sao chứ?? Người đừng làm con sợ mà.....Tinh nhi.....” hắn hốt hoảng, tay chân rối bời, hắn chưa bao giờ cảm thấy bản thân mình lại thất bại đến như vậy.

Lãnh Thiên không hề am hiểu y thuật, nên quả thật lực bất tòng tâm trong hoàn cảnh này. Lúc này đây, hắn chỉ có thể trách mình thật vô dụng, không thể làm được gì cho nàng. Thường ngày, Lãnh Thiên chỉ phụ giúp Nhã Tinh những việc vặt vãnh, chứ y thuật thì chỉ có thể nói là hiểu chút ít một vài thứ.

Hắn phải cố gắng làm trấn tĩnh lại nàng, chỉ có nàng mới biết bản thân bị gì, như thế sẽ dễ dàng chỉ bảo hắn cần phải làm gì.

Không một chút chần chừ, Lãnh Thiên lập tức nhét Lộc Nhung đan vào miệng Nhã Tinh, bòn cho nàng chút nước để đan được dễ dàng hoà tan. Tuy nhiên, nó vẫn không thể phục hồi sức lực như thường ngày, chỉ có thể làm cho Nhã Tinh tỉnh táo được đôi chút.

“Tinh nhi, nàng mau nói cho ta biết, nàng bị trúng phải độc gì?? Cần phải dùng những loại đan dược nào để giải??” Tinh nhi!!! Mau nói cho ta biết. “Lãnh Thiên hỏi dồn dập, cố gắng lay nàng cho tỉnh táo. Lúc này đây, hắn đã hoàn toàn bỏ qua tiểu tiết nhỏ nhoi, trực tiếp thân mật gọi nàng. Nhã Tinh dĩ nhiên không hề phản đối, chỉ là lúc này ý thức của nàng đã hoàn toàn mơ hồ rồi.

“L...on...g...N.ha.....tán.....vốn...đi là.....độc.....huong..., chỉ là.....ta...cùng...lúc trúng phải.....ám khí....có T..hanh..Lân. Cả hai thứ này.....tạo nên.....tác dụng phụ.....chính là...x...uân hồn...” “Nhã Tinh đã bắt đầu mất ý thức vốn có, hô hấp ngày một loạn nhịp, vận vận thân mình, miệng lắp bắp vài điều đã nghĩ trước khi mất tỉnh táo hoàn toàn.

“Xuân Hồn???? Chẳng lẽ là Xuân Hồn không có bất kì thuốc giải nào ngoài việc giao hoan giữa nam và nữ?? Nếu không... thì sẽ bị cạn kiệt nội lực, đứt kinh mạch mà chết đi.” “Lãnh Thiên cố gắng nghe từng lời của Nhã Tĩnh, chấn động cả người. Thảo nào, sắc mặt của nàng ngày một hồng hào hơn, hơi thở cũng vô cùng gấp gáp.

Xuân Hồn có tác dụng mạnh gấp trăm ngàn lần Xuân dược, vốn dĩ nó được điều chế bởi Nhã Tĩnh. Không một ai biết được nó điều chế ra sao, chỉ là trăm ngàn lần không ngờ được, tác dụng phụ khi va chạm của hai loại độc được lại tạo nên cơ sự này.

Không đành lòng nhìn Nhã Tĩnh thống khổ, đặc biệt là mạng sống của nàng. Mặc dù biết sau khi giải độc, có thể nàng sẽ chán ghét hắn, nhưng ngoài việc giải cứu nàng, hắn còn dụng tâm khác.

Gần đây, hắn đã trở nên ngày một khó hiểu, bởi vì hắn muốn có được nàng. Hắn bất an, hắn lo sợ, sợ rằng nàng sẽ gặp được ý trung nhân, sẽ không còn là của riêng hắn nữa. Hắn sợ mất nàng, sợ rằng trong đôi mắt của nàng, sự hiện diện của hắn sẽ không cần thiết và là duy nhất nữa.

Lãnh Thiên không suy nghĩ nhiều hơn, ngay lập tức cởi bỏ áo ngoài của mình. Ngồi xuống, thân thể nhích gần sát bên nàng, tay khẽ lướt qua làn môi đỏ mọng, hôn nhẹ.

“Tĩnh nhi. Nàng là của ta, mãi mãi. Ta yêu nàng.”

Lãnh Thiên vươn đại chương ôm Nhã Tĩnh trọn vẹn trong vòng tay của mình, cảm thấy rung động cả tâm can. Đây là điều mà hắn đã mong muốn thực hiện từ lâu. Phải! Nàng trong vòng tay hắn lúc này, là nữ nhân, nữ nhân của hắn. (BN: ôm thôi mà ca cũng xúc động đến vậy....hồng biết.....~.; TT: thông cảm đi, ca yêu tỷ đến phát cuồng rồi, không tránh được mà, *lời Băng nhi, tiếp tục ngồi xem kịch* ^^)

Lãnh Thiên mãi mê hưởng thụ nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng mà quên mất đại sự mình cần phải làm, nhưng là cái con người mất đi lí trí kia thì không hề nha. Cơ hồ thân thể của cả hai đã cọ xát với nhau thật gần, thật nhẹ nhàng mà khơi mào dục vọng của cả đôi bên cho dù cách nhau mấy lớp quần áo.

Lãnh Thiên chưa kịp phản ứng, Nhã Tĩnh đã chủ động dán sát vào làn môi mỏng của hắn. Không còn là nụ hôn chạm nhẹ như lúc ban đầu, chỉ còn lại sự ngọt ngào khiến hắn trầm luân.

Lãnh Thiên cảm giác bản thân đã bị sự vô tình của nàng đốt lên dục hoả chưa từng có, vội vàng đoạt lấy tất cả những sự ngọt ngào nhất của nàng.

Lúc này đây, hắn không một chút ngại ngùng, từ bị động trở thành chủ động, tách đôi môi cánh hoa phấn nộn mềm mại của nàng. Đầu lưỡi của hắn linh hoạt, mạnh mẽ công phá mọi đường đi ngóc ngách, quán quýt đến mê say.

Sự ngọt ngào, mềm mại của nàng như là độc dược, khiến hắn mê say, không cách nào tách ra được. Lãnh Thiên ngày một giữ chặt lấy Nhã Tĩnh hơn, thân hình mềm mại của nàng cùng hắn gần như hoà làm một thể, không thể tách biệt.

Đôi mắt của Nhã Tĩnh lúc này đã nhiễm một tầng sương tình dục mờ mờ, gương mặt trắng nõn lúc này đã đỏ ửng hơn. Đôi môi phấn hồng mềm mại kia, bởi vì nụ hôn cuồng nhiệt vừa rồi mà vừa sưng vừa đỏ. Nhã Tĩnh lúc này kiều diễm đến động lòng người, hận không thể đem nàng nuốt trọn vào bụng.

“Nàng, đúng là tiểu yêu tinh của lòng ta.” Lãnh Thiên không khỏi hít một ngụm khí, khàn giọng lâm bầm.

Hơi thở của cả hai đã ngày một dồn dập hơn, không khí cũng trở nên cuồng nhiệt và nóng bỏng (BN: mặc dù là cái gì cũng chưa có làm>”

Bàn tay to lớn đã dần tìm đến đôi gò bồng đảo, cách một lớp vải quần áo mỏng manh, vuốt ve nhũ hoa mềm mại non mịn kia.

“U...um.” Nhã Tĩnh như cảm nhận có ngọn lửa đang thiêu đốt mình lúc này, yêu kiều rên nhẹ. Bất cứ nơi đâu, chỉ cần có sự va chạm giữa nàng cùng Lãnh Thiên, đều có sự nóng bỏng cuồng nhiệt khó nói nên câu.

Bộ dáng mê người của Nhã Tĩnh, rất thành công khơi mào hoàn toàn dục hoả của Lãnh Thiên, hạ thân buộc chặt.

Hắn đã thật sự muốn-nàng!!

Bàn tay hắn nhanh nhẹn tách lớp yếm bên ngoài ra, nhẹ nhàng luồn vào bên trong, bừa bãi vuốt ve nhũ hoa mềm mại trắng nõn kia. Nhã Tĩnh rên nhẹ vài tiếng, theo bản năng vận vẹo, uốn ngực ngửa đầu ra sau.

Lãnh Thiên mặc dù bị dục vọng khống chế, nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn, hắn muốn thưởng thức nàng toàn diện. Môi hắn không nhanh không chậm di chuyển từ trán, mắt, mũi, hai bên má xuống tới đôi môi mềm mại của nàng. Chiếc lưỡi linh hoạt của hắn tiến vào trong miệng của nàng, tiếp tục trầm luân trong sự ngọt ngào chết người đó.

Bàn tay hắn cũng không hề nhàn rỗi, tham lam thăm dò trên người nàng, từ từ đi xuống, cảm thụ cảm giác làn da mịn màng trong lòng bàn tay.

Cảm thấy quần áo của cả hai lúc này thật vướng bận đối với hắn, Lãnh Thiên trực tiếp thoát hết tất cả quần áo cho cả hai, chỉ chừa lại tiết khố.

Như đã nhắm nháp hương vị đủ, hắn cúi đầu vô lấy nụ hoa mê người của nàng, chậm rãi cắn, mút. Tay còn lại chụp lấy ngực bên kia, nhẹ nhàng vận vẹo, lúc mạnh lúc nhẹ.

Một trận khoái ý đánh sâu vào cảm quan của Nhã Tĩnh lúc này, nàng đã hoàn toàn trầm luân. Mặc cho Lãnh Thiên hành động, nàng chỉ có thể bị động

mà đón nhận, có thể thấy được tính của hai loại động đã bòn rút hết tất cả lí trí lẫn sức lực của nàng.

Bàn tay Lãnh Thiên lần dò tìm xuống giữa hai chân nàng, cách tiết khó mỏng manh, nhẹ nhàng ma sát hoa hoạch mẫn cảm, rất nhanh chóng đã ẩm ướt, tiết ra nhiều dịch mật.

Hành động này đã khiến Nhã Tinh phản ứng mãnh liệt, ngày một vận vẹo hơn, vô tình ma sát giữa hai thân thể đang nóng bỏng, mật nước cũng vì thế mà chảy ra càng nhiều. Còn có, lửa nóng nơi hạ thân của Lãnh Thiên càng thêm buộc chặt, dục vọng càng bị đẩy lên mãnh liệt. Cả hai lúc này hoàn toàn không còn ngăn cách bất cứ cái gì, y phục bừa bãi ở khắp nơi trên mặt đất.

Không dừng lại ở đó, hần không ngừng ma sát, di chuyển ngón tay vào bên trong hoa huyết, chặt hẹp và mềm mại đến mê người. Nhưng nàng vẫn còn nhỏ so với hần, chỉ sợ làm đau nàng, mặc dù dục vọng đã lên đến đỉnh điểm nhưng hần vẫn không đành lòng.

Bỗng nhiên, đôi tay trắng mịn gắt gao vòng qua cổ Lãnh Thiên, dường như tiếp thêm sức mạnh cho hần, mặc dù chỉ là hành động vô ý thức.

Nghे tiếng thở gấp của nàng, sự ham muốn có nàng lại một lần nữa dâng lên một cách mãnh liệt. Mãi cho đến khi trán hần lấm tấm mồ hôi, cảm thấy thân thể nàng đã có thể thích ứng được sự xâm nhập của hần.

Lửa nóng sung đồ bắt đầu xâm nhập vào bên trong cơ thể nàng, nhẹ nhàng đong đưa, cố gắng nhẫn nhịn để cho hoa huyết của nàng thích ứng sự tồn tại to lớn của hần, dần dần tấn công càng lúc càng sâu, và cuối cùng đẩy thật mạnh vào chỗ sâu nhất.

“A.....” Nhã Tinh hét lớn, nàng có thể cảm nhận cảm giác đau đớn như xé rách cả cơ thể vào lúc này, theo bản năng như muốn đẩy người trước mặt ra.

Lãnh Thiên nhanh chóng an ủi, ngăn cản hành động của nàng. Dù sao vào thì cũng đã vào rồi, lúc này bắt hần rời khỏi nàng là điều không thể. Hai tay nhẹ nhàng nâng mông của nàng lên để bản thân có thể đi vào sâu hơn.

Đau đớn buổi ban đầu dần dần qua đi, thay thế vào đó là một cổ thoải mái, vui sướng đến kỳ lạ. Nhu cầu gấp gáp, cuồng nhiệt đến mức bốc cháy giữa cả hai lúc này khiến cho Nhã Tinh cong người nghênh đón hần tiến vào.

Cả hai đều tìm kiếm, khát vọng lẫn nhau nhiều hơn. Một lần rồi lại một lần nữa, mỗi lần như thế hần càng thêm mạnh mẽ, càng thêm kích thích và cuồng nhiệt hơn.

Hai chân Nhã Tinh theo bản năng đã kẹp chặt lấy thất lưng của Lãnh Thiên tự lúc nào khiến cho dục vọng của hần ma sát trong nàng càng lúc càng sâu, càng nhanh, càng nhiều. (BN: == má ơi ta muốn xiu.....; TT : alo, cấp cứu, ta đi gọi cấp cứu cho nàng liền đây)

Từng đợt cao tốc kịch liệt co rút nhanh, tăng vọt không ngừng đong đưa trong hoa huyết, gắt gao bao phủ lửa nóng cứng rắn bên trong. Một cổ khoái ý tăng vọt, đạt tới đỉnh cao nhất của dục vọng, ở chỗ sâu nhất trong hoa huyết non mềm bắn ra mầm móng nóng ẩm.

Thân thể cả hai không tự chủ rung động cả thân thể, Lãnh Thiên thở dốc thả mình lên thân thể nàng, không có ý định rút quân hay nhúc nhích. Khuôn mặt ở hõm vai của nàng nhẹ nhàng điều hoà lại hơi thở, gắt gao siết chặt thân thể của nàng hơn nữa, mỉm cười mãn nguyện.

Quan sát sắc mặt cũng như nhịp thở của nàng đã đều đặn, nhịp nhàng hơn, hần vô cùng hài lòng. Ngay sau đó, hần liền nhanh chóng lấy chăn đắp cho cả hai, nếu không phải lo sợ lần đầu tiên của nàng, hần hận không thể tiếp tục. Lãnh Thiên đè nén tất cả dục vọng xuống, trực tiếp ôm Nhã Tinh vào lòng, chìm vào giấc ngủ sau một trận kích tình.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Ánh mặt trời buổi sớm dịu dàng bao trùm bầu không khí trong lành tại Điện cốc. Mặt trời dần nhô lên cao, ánh sáng cũng nương theo đó mà dần dần lia đến căn nhà gỗ giản dị, đơn sơ. Lúc này, trên chiếc giường đá, hai thân ảnh vẫn còn đang say giấc, thân mật ôm nhau ngủ. Nam nhân đã tỉnh giấc từ sớm, tay choàng qua người nữ nhân, ôm sát nàng vào lòng như trân bảo, sợ rằng nếu buông ra thì nàng sẽ biến mất.

Đôi mắt huyết đồng giờ đây đang tràn ngập sự ôn nhu và dạt dào tình cảm. Ánh mắt tràn đầy sùng nịnh, chăm chú ngắm nhìn tiểu nhân nhi trong lòng. Nam nhân đưa tay khẽ vuốt lại những sợi tóc tán loạn trên mặt nữ nhân một cách nhẹ nhàng, như thể chỉ cần mạnh tay sẽ làm kinh động đến bảo bối của hần vậy.

Tiểu nữ nhân sau một đêm kích tình quá mệt mỏi, toàn thân đau nhức nên hoàn toàn không hề có ý tỉnh giấc. Thân thể cứ chui rúc vào lòng nam nhân, tìm một tư thế thoải mái để tiếp tục an giấc. Hành động này của nàng không khỏi khiến cho ai kia nở nụ cười thỏa mãn. Hần thích nàng như vậy, thích nàng dựa dẫm vào hần, thích nàng nằm ở trong lòng hần, nương tựa vào người hần. Hần thích cái cảm giác ấm áp khi ôm nàng vào lòng, cái cảm giác có được nàng cả đời là niềm hạnh phúc không thể tưởng, cũng không bao giờ muốn buông tay, “Từ cũng quyết không buông”.

Chẳng biết thời gian trôi qua như thế nào, nữ nhân trên giường bắt đầu cử động thân mình. Đôi mắt đẹp từ từ mở ra, đập vào mắt là hình ảnh của nam nhân quen thuộc và đôi mắt huyết đồng to tròn sắc sảo của hắn, đang nhìn nàng một cách điệu-dàng.

Đây là cái chuyện gì đã xảy ra a~?!!

Cái nhìn này ánh lên không ít nhu tình, không phải là thứ tình cảm thường ngày đối với trường bối, mà là tình yêu nam nữ. Có lẽ nào nàng lại nhìn lầm chẳng?? Tình yêu nam nữ sao có thể chứ??

KHOAN-ĐÃ!!!!!!!!!!!!

Trong đầu nàng bắt đầu xuất hiện những hình ảnh tối qua, nàng có ý định đi lấy lại được hoàn bị trộm, kết quả bị bọn chúng ám toán. Sau đó, do tác dụng của hai thứ độc tình cờ biến thành Xuân hôn, rồi nàng cố gắng quay trở về đây.

Và rồi.....rồi.....rồi cái gì nhỉ??? Và rồi.....A!!!!

Ông trời~~~~ Sự thật không hẳn là.....vậy chứ?!

Nàng nhắc chân lên, phát hiện bản thân giờ đây trên người không một mảnh vải che thân. Như có phản xạ tự nhiên, nàng di chuyển ánh nhìn đến người nam nhân bên cạnh, hắn-cũng-như-vậy.

Đây...không lẽ nào.....(@-@).....tối qua nàng và hắn thật sự đã.....cái-kia?!! Thôi rồi, không cần phải hỏi thì cũng đủ để biết cái chuyện gì xảy ra rồi.

ÔNG-TRỜI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nàng thật không muốn sống nữa a~ Nếu chuyện này mà đồn ra ngoài, người ta sẽ bảo rằng nàng ‘Trâu-già mà đi gặm Cỏ-Non’. Đúng là mất mặt chết đi được a~

Không được!! Tuyệt đối không được để chuyện này xảy ra!!

Nếu cứ để chuyện như vậy mà không giải quyết gọn gàng thì cho dù nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch nỗi oan này
a~~~~~

(TT: oan gì cơ, sướng thấy mờ, gặp ta là ta thừa cơ đớp liên, soái ca mà chê a, tỷ có bệnh không vậy ~.~”. BN: tỷ ấy không có hảo sắc như nàng *đá văng ra ngoài* *cô vũ Tinh tỷ* tiếp tục thôi~; TT: tại sao lần nào cũng đá ta a, ta phải kiểm cơ hội nào đá lại nàng mới được a, * chống cằm suy nghĩ*)

“Tinh nhi, nàng tỉnh rồi.” Lãnh Thiên từ nãy giờ vẫn chăm chú nhìn mọi biểu hiện và động tĩnh của nàng. Tiểu ‘Thê tử’ của hắn sao lại đáng yêu như vậy chứ?? Thử hỏi hắn làm sao có thể buông tay được đây?? Trải qua chuyện tối hôm qua, hắn đã quyết định kể từ giờ trở đi, nàng chỉ có thể là của hắn. Hắn sẽ không cho phép bất kì ai cướp nàng rời khỏi tay hắn, chỉ cần tổn thương nàng. Kể nào có lá gan to như vậy, bất kể là ai, hắn sẽ hủy diệt kẻ đó ngay lập tức.

“Ân!! Đã tỉnh. Ồ....mà khoan, ngươi vừa gọi ta là gì??” nàng bất giác gật gù đáp lại. Nhưng ngay lập tức, chợt sững người trước cách xưng hô của hắn.

Hắn.....hắn...cái tên tiểu tử này....vừa rồi....cư nhiên gọi nàng là Tinh nhi?!! Nàng có nghe lầm không đây??

(TT: bắt đầu từ đây trở đi, sẽ cho Thiên ca thay xưng hô gọi thân mật là ‘Tinh nhi’, hay ‘Nương tử’. Còn Tinh tỷ thì vẫn còn khí huyết công tâm [] nên gọi là ‘ngươi’, thay vì ‘con’ như hồi đó.)

“Tinh nhi a~” Lãnh Thiên hồn nhiên đáp lời, giống như một tiểu hài tử ngoan ngoãn.

“AAAAAAAAAAAAAAAA~~~~ Ông trời!! Ta thật không muốn sống nữa a~” Nhã Tinh bị sốc nặng. Chuyện này mà đồn ra ngoài, danh tiếng của nàng sẽ mất hết.

‘Trâu-già gặm cỏ-non a~~~~’

Ngươi ta rồi sẽ cười nhạo nàng. Nhã Tinh uất ức kéo chăn trùm qua đầu, nức nở khóc, khiến cho Lãnh Thiên bối rối không ngừng, tay chân luống cuống.

“Tinh nhi!! Nàng làm sao vậy?? Có phải hay không có chỗ nào không khỏe?? Mau nói cho ta biết a~” Lãnh Thiên cuống quýt, định lòi chân xuống khỏi người nàng để xem xét. Chẳng lẽ độc tính vẫn còn lưu lại khiến nàng đau đớn hay sao??? Nhưng Nhã Tinh thì cứ kiên quyết giữ chặt lấy, làm hắn không cách nào kéo đi lớp chăn ngăn cách kia.

“Ngươi.....ngươi, hỗn đản!!!! Nam-Cung-Lãnh-Thiên!! Tại sao ngươi lại cứu ta chứ?? Tại sao ngươi không để cho ta chết đi?? Nếu chuyện này mà đồn ra ngoài, mặt mũi của ta còn đâu nữa chứ. Ngươi ta sẽ bảo là ta ‘Trâu già mà gặm cỏ-non’. Ngươi đời sẽ cười nhạo ta. Ta thà để cho Xuân Hôn hành hạ đến chết, cũng quyết không để kẻ khác cười nhạo. Tại sao ngươi lại cứu ta chứ??” Nhã Tinh uất ức khóc lớn, tay không ngừng đánh vào người Lãnh thiên, vừa nức nở than phiền.

“Ta tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra. Chuyện hôm qua là do ta cam tâm tình nguyện. Ta làm vậy không phải vì ta muốn cứu nàng, mà bởi vì ta yêu nàng. Tống-Nhã-Tĩnh!! Nàng nghe cho kỹ đây!! Nàng không phải là ‘Trâu-già gặm cỏ-non’, mà là do ta-Nam Cung Lãnh Thiên, muốn trèo cao, muốn nàng-Thánh Y của Tam giới làm nương tử của ta. Ta muốn nàng trở thành nữ nhân của ta. Bởi vì ‘TA YÊU NÀNG, TA THẬT SỰ RẤT YÊU NÀNG, TA LÀ THẬT LÒNG YÊU NÀNG’. Không biết tự bao giờ, ta đã không còn xem nàng là trưởng bối được nữa rồi. Không biết tự bao giờ, hình ảnh của nàng đã đi vào trong tim của ta. Bây giờ, trong tim của ta, chỉ có duy nhất một mình nàng. Và vị trí đó, bất kể là ai, hay bất cứ thứ gì cũng không bao giờ thay thế được. Nàng có biết không, đời này kiếp này, nàng chính là nữ nhân duy nhất thống trị con tim của ta, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Hãy để cho ta có cơ hội được chăm sóc nàng, được yêu thương nàng, dùng cả đời của ta, dùng tính mạng của ta để bảo hộ nàng. Vì nàng, bất kể chuyện gì ta cũng có thể làm. Chỉ cần nàng nói một tiếng, chuyện gì ta cũng có thể vì nàng mà làm. Có được hay không?? Hãy cho ta một cơ hội, được không?? Tĩnh nhi!!!” Lãnh Thiên nhìn nàng, đôi mắt nhu tình, lời nói chân thành, tha thiết. Từng câu từng chữ đều xuất phát từ nội tâm sâu thẳm của hắn đều có thể khiến cho bất kì nữ nhân nào vì những lời nói đó mà cảm động. Hắn ánh mắt khỏi khỏi mong chờ cùng niềm hy vọng được nghe đáp án từ nàng, một đáp án mà hắn đã ao ước bấy lâu nay.

Nói không cảm động chính là gạt người, Nhã Tĩnh giờ phút này, trong lòng có một cỗ ám áp, đang dâng lên cuộn cuộn. Nàng thật sự không ngờ, tiểu hài tử nàng thu nhận năm nào, giờ lại lớn đến nhường này. Hắn không chỉ trưởng thành, mà còn đã chứng chạc hơn rất nhiều. Hơn nữa thường ngày nhìn hắn lạnh lùng và ít nói, thật không ngờ, hắn đối với nàng... lại.....

Làm sao hắn lại có thể giấu diếm lâu như vậy chứ?? Làm sao mà hắn có thể giữ im lặng lâu đến như vậy?? Bất tri bất giác, từ khóe mắt nàng, những giọt nước mắt nhẹ nhàng tuôn trào, nàng thật sự rất cảm động a~ Thật sự rất cảm động đó.....

“OAAAA~~~~~” Nhã Tĩnh nhào vào lòng Lãnh Thiên khóc lớn, bao nhiêu uất ức, bao nhiêu khuất tất đều trào ra. Hai mươi năm, từ lúc nàng đặt bước chân đến nơi đây, nàng cứ nghĩ nàng sẽ cứ như vậy sống hết quãng đời còn lại. Nàng sẽ cứ như vậy suốt đời, không thể tìm được nam nhân nào yêu thương nàng. Trước đây nhìn thấy những người bạn cùng lớp yêu đương, được người yêu cưng chiều, chăm sóc, nàng đã rất ngưỡng mộ. Nàng đã từng ao ước sẽ có một ngày, bản thân nàng cũng được như thế. Sau khi đến đây, nàng cứ nghĩ ước mơ lại càng xa vời hơn, sẽ không bao giờ có cơ hội thực hiện được nữa. Nhưng mà, bây giờ.....xem ra ông trời đối với nàng vẫn không tệ a.

Lãnh Thiên không nói gì, chỉ lặng lẽ ôm chặt lấy nàng, mặc cho nàng ở trong lòng hắn mà khóc. Hắn không cần phải hỏi, chỉ cần nhìn thấy biểu hiện này của nàng thì hắn đã hiểu. Giờ phút này, hắn cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời, xem như ông trời đã không bạc đãi hắn.

(BN: ta nói nha hai cái con người này, cứ đùn qua đẩy lại ông trời không bạc đãi. Thôi quăng ông cho ta, ông trời mau quăng ta soái ca nào đi, ta cũng sẽ cảm ơn ông không bạc đãi~::~; TT: vậy mà còn bảo ta háo sắc, nàng cũng vậy thôi, * giờ chân tặng Băng nhi một cước * cười gian, hắc hắc*, có cơ hội báo thù rồi ^^, đúng là quân tử báo thù 10 năm không muộn.)

“Ta đói bụng rồi, ta còn muốn tắm nữa.” sau khi phát tiết, Nhã Tĩnh đôi mắt ngập nước, giọng nói khàn khàn, ngược lên nhìn Lãnh Thiên. Cái miệng nhỏ nhắn dẩu lên, giống như là một chú mèo con đang làm nũng, khiến cho Lãnh Thiên cảm thấy yêu thương vô hạn.

“Hảo, ta lập tức đi chuẩn bị.” Hắn nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nàng, véo lấy chiếc mũi nhỏ xinh của nàng, sủng nịnh. Sau đó xoay người mặc quần áo, ra ngoài chuẩn bị. Trước khi đi còn không quên quay lại mỉm cười nhìn nàng, một nụ cười đầy mãn nguyện.

Sau khi cửa phòng đóng lại Nhã Tĩnh trên miệng lộ ra một nụ cười thâm sâu khó lường.

‘Ô..ô..ô..ô..ô, hại ta cả thân mình đều đau nhức, người chờ đó cho ta, ta nhất định sẽ hảo hảo mà đền đáp người. Tạm thời người đã thông qua được cửa ải thứ nhất mà thôi. Nếu muốn trở thành nam nhân của bốn cô nương, thử thách sau này còn dài lắm nha, xem người có thể vượt qua được không đây’.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, và dùng xong thức ăn do Lãnh Thiên chuẩn bị. Nhã Tĩnh không nói lời nào, lập tức quay về được phòng đóng chặt cửa, còn kiên quyết không cho Lãnh Thiên bước vào nửa bước. Thậm chí còn cảnh cáo, nếu hắn dám bước vào, thì cả đời này sẽ không nhìn hắn nữa.

Lãnh Thiên lắc đầu cười khổ, ‘Tiểu Nương tử’ của hắn, xem ra sắp có thứ gì đó ‘tặng’ cho hắn rồi đây. Nhưng mà cho dù là độc được đi chăng nữa, chỉ cần là nàng vui, hắn cũng cam tâm tình nguyện uống. Xem ra nàng sẽ còn ở lại trong đó rất lâu, nếu vậy thì hắn cũng nên dành thời gian này để giải quyết việc của mình. Để khi nàng ra khỏi đó, hắn cũng có thể bồi nàng vui đùa, nghĩ là làm, Lãnh Thiên lập tức phi thân rời khỏi Điện cốc.

Nhật quốc, quốc gia hùng mạnh nhất, đứng đầu trong Tứ quốc. Long Ngưng thành và Phụng Diệp thành là hai thành trì chốt yếu của Nhật quốc, rộng lớn, phồn vinh, hưng thịnh.

Long Ngưng thành là đế đô của Nhật quốc, là nơi hội tụ của tài tử giai nhân, là cái nôi của các quan văn Nhật quốc. Còn Phụng Diệp thành, thì lại là nơi tụ họp của các nhân sĩ, võ lâm cùng cao thủ trên giang hồ, nơi đây được xem là mảnh đất Ngọa Hổ Tàng Long của Nhật quốc, vì đa số các mãnh tướng của Nhật quốc đều xuất phát từ nơi này.

Thiên Lang giáo, một giáo phái bí ẩn xuất hiện cách đây năm năm, nhưng địa vị trên giang hồ chỉ có thể dùng bốn chữ để diễn tả: ‘Không-thể-xem-thường’.

Đây là nơi quy tụ rất nhiều cao thủ võ lâm. Đầu tiên là Hắc Bạch song sát, hai đại cao thủ trong vòng trăm năm trở lại đây trên giang hồ không hề có địch thủ làm Tả Hữu hộ pháp. Kế đến là Tứ đại sát thủ đứng đầu giang hồ, là Thanh Long – Bạch Hổ – Chu Tước – Huyền Vũ làm Tứ đại đường chủ. Còn có Quý Y, cao thủ y thuật đứng đầu giang hồ làm hậu phương. Còn có Tuyệt Bút thần toán, làm quân sư. Ngoài ra còn có rất-rất nhiều cao thủ khác nữa.

Thử hỏi với đại thế lực này, ai lại dám xem thường?? Thiên Lang giáo, nắm trong tay sự lưu hành vận chuyển của đường thủy lẫn đường bộ. Các mặt hàng kinh doanh có tiếng như: sòng bạc, kỹ viện, tiền trang, tửu lầu, tiệm cầm đồ, tiêu cục, y quán thì đều có mặt Thiên Lang giáo tham gia. Ngoài ra, tổ chức sát thủ và mặt thám đứng đầu trên giang hồ là Trích Tinh lâu và Tiên Thiên các cũng đều thuộc về Thiên Lang giáo. Khắp nơi trên thiên hạ đều có người của Thiên lang giáo.

Vì vậy, hãy nhớ kỹ, người có thể đắc tội với người khắp thiên hạ, nhưng tuyệt không thể đắc tội với người của Thiên Lang giáo. Trước khi đắc tội với người của Thiên Lang giáo thì người hãy chuẩn bị sẵn quan tài. Sau khi đắc tội với người của Thiên Lang giáo, vì tránh liên lụy người nhà, hay tìm một cái chết thống khoái nhất thì tốt nhất là nên tự sát.

Tại một tòa nhà phía Đông của Phụng Diệp thành, trong đại sảnh, hiện giờ hai bên là hai hàng người đang đứng, già có trẻ có, nam có nữ có, nhưng vừa nhìn đã biết những người này đều là những cái cao thủ. Phía trên, một nam tử đang đứng quay lưng lại với mọi người, hai tay chấp ra phía sau, bộ dạng vô cùng cao quý, ngạo nghễ, khiến cho người ta khi đứng gần hẳn đều cảm thấy hân chính là thần, không phải người thường.

Lãnh khí của hắn, sự tôn quý của hắn, khí chất của hắn, và cả tài năng của hắn đều khiến cho những người tiếp cận hắn đều cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé. Và con người đó, không ai khác chính là giáo chủ thần bí trong truyền thuyết của Thiên Lang giáo. Năm năm trời, hắn từ hai bài tay trắng trong vòng năm năm, đã khiến cho Thiên Lang giáo trở thành cái tên bất khả xâm phạm trên giang hồ. Tài trí của hắn khiến cho tất cả giáo chúng của Thiên lang giáo đều tâm phục khẩu phục. Trong lòng của họ, hắn chính là thần của họ, là người mà họ tôn sùng, dùng cả tính mạng để trung thành.

“Mọi chuyện thế nào rồi??” Nam tử không hề quay đầu, nhàn nhả lên tiếng hỏi.

“Khởi bẩm giáo chủ, vừa nhận được tin, Nam Cung Diệp Vân – đại công tử của Nam Cung gia, nửa tháng sau sẽ thành thân với Nhị tiểu thư của Phi Nguyệt sơn trang – Doãn Tê Yên. Hiện nay, cả hai nhà đang ráo riết chuẩn bị cho hôn sự này.” một người nam tử vận hắc y, cung kính đứng ra bẩm báo.

“Ngạ~ Vậy sao?? Vậy thì xem ra ta phải chuẩn bị một món quà thật hậu hĩnh tặng cho hắn rồi. Các người nói thử xem, nên tặng gì đây??” nam tử cười nhẹ, từ từ xoay người lại, để lộ ra gương mặt tuyệt mỹ tựa thiên tiên, nhưng không kém phần tàn mị. Đặc biệt là đôi huyết sắc yêu đồng kia của hắn, làm cho người ta nhìn vào như bị thu hút đến mất hồn, không cách nào thoát ra được. Nam tử kia không ai khác chính là hắn – Nam Cung Lãnh Thiên.

“Mọi chuyện đều đã chuẩn bị xong, chỉ chờ giáo chủ hạ lệnh thì sẽ lập tức hành động.” nam nhân hắc y một lần nữa cung kính trả lời.

“Tốt, vậy còn chờ gì nữa mà không đi làm đi. Đừng để quá lâu, nếu quà không thể đến kịp lúc, mang đầu của người về gặp ta.” Lãnh Thiên giọng nói lạnh lùng, nhưng trên miệng vẫn nở nụ cười, khiến cho tất cả đều cảm thấy lạnh cả sống lưng. (BN: đầu rút xuống tức là chết, mà chết rồi thì xin hỏi ca, làm cách nào mang về??; TT: ơ cái này đơn giản a, về trước mặt huynh ấy sau đó mới chặt, hoặc là chặt xong nhờ người mang về, vậy mà nàng cũng hỏi a *ha ha ha*)

“Thuộc hạ tuân mệnh. Thuộc hạ quyết không thất bại, xin giáo chủ an tâm.” nam tử hắc y lĩnh mệnh rồi khỏi. Lúc này có một tên nô tài từ bên ngoài, đang cầm khay trà, từ từ tiến vào. Nhưng không hiểu do xui xẻo hay là do run rẩy trước khí thế của giáo chủ, mà lại bất cẩn đánh rớt chung trà, làm toàn bộ nước trà đổ ra sàn và còn bắn vào y phục của Lãnh Thiên.

Mọi người không khỏi hít phải một ngụm khí lạnh. Tên này chết chắc rồi!! Còn nhớ lần trước, có một kẻ không biết điều, làm đánh đổ điểm tâm trước mặt giáo chủ, kết quả hai tay của hắn ngay lập tức bị chặt bỏ. Lần này, tên này lại làm nước trà vấy lên y phục của giáo chủ, thì không biết hắn sẽ ra sao đây?? Mọi người trong lòng đều thay hắn cầu nguyện, nhưng cũng không ai dám đứng ra nói giúp hắn.

Tên nô tài kia, quỳ trên mặt đất, tay chân run cầm cập, nói cũng không nói lên lời. Lần này, hắn chết chắc rồi. Tại sao lại có thể phạm sai lầm ngay trước mặt giáo chủ cơ chứ?? Ngay khi hắn và mọi người đều chờ đợi sự trừng phạt của giáo chủ, thì lại bị làm một câu nói của giáo chủ khiến cho tất cả kinh ngạc.

“Lần sau cẩn thận một chút, còn không mau thu dọn đi??”

Tên nô tài kia và mọi người đều trợn mắt, há hốc mồm với những gì mình vừa nghe. Hôm nay, giáo chủ của họ bị làm sao vậy a, tại sao đột nhiên lại.... (BN: con người ta đang yêu, tâm tính cũng từ bi một chút; TT: bậy sao, vậy Băng nhi à, hay là nàng cũng yêu đi, để tâm tính tốt hơn a * ha ha ha *)

“Thế nào?? Cần ta nhắc lại lần thứ hai sao??” Lãnh Thiên nhàn nhả lên tiếng. Cứ xem như tên này may mắn đi, hôm nay tâm trạng của hắn quả thật rất vui, cho nên không muốn sát sinh. Cứ nghĩ đến việc Tinh nhi đã chấp nhận tâm ý của hắn thì hắn đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Tinh nhi a, cứ nghĩ đến chuyện tối hôm đó, nhớ đến dung nhan diễm lệ của nàng, nhớ đến dáng vẻ của nàng khi ở dưới thân hắn thờ dốc, nhớ đến dáng vẻ ngây ngốc của nàng khi tỉnh giấc, và bộ dáng khóc lóc sụt sướt vì cảm động của nàng là bất giác trên gương mặt hắn lại hiện lên một nụ cười đầy ôn nhu cùng yêu thương. Điều này khiến cho mọi người đều hoa mắt chóng mặt, đây có thật là giáo chủ của họ không vậy??

“Các người xử lý mọi chuyện cho cẩn thận. Còn nữa, mấy ngày nữa ta sẽ tự động quay về, không cần lại đến tìm ta.” nói xong, không đợi thuộc hạ phản ứng, Lãnh Thiên đã phi thân rồi đi. Hắn bây giờ rất nhớ ‘Tiểu Nương tử’ của hắn, chỉ muốn lập tức quay về gặp nàng. Một ngày không nhìn thấy nàng là hắn đã chịu không nổi rồi, huống chi là đã ba ngày rồi, hắn không gặp được nàng. Càng nghĩ, Lãnh Thiên càng nhanh chóng tăng tốc để có thể mau chóng quay về Diệp cốc ngay tức khắc. Lúc này, trong đại sảnh, mọi người vẫn chưa thoát khỏi bàng hoàng của sự kiện vừa rồi.

Đây...rốt cuộc là sao a.....??????????

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

Màn đêm buồn xuống, bao trùm cả Đệp cốc. Đêm nay ánh trăng sáng nhàn nhạt, soi rọi khắp nơi, mọi hoạt động đang diễn ra đều có thể trông thấy thật rõ ràng. Con đường mọc đầy U linh Thảo, một bóng đen bước chân dồn dập, đang dần tiến sâu vào Đệp cốc.

Dưới ánh trăng, nam tử như trích tiên, gương mặt tà mị, đôi mắt huyết đồng tỏa sáng, dưới ánh sáng mờ ảo càng tăng thêm vẻ mị hoặc. Hắn tăng tốc, nhanh chóng tiến về phía căn nhà gỗ ở sâu tận cùng bên trong Đệp cốc. Nơi đó có người mà hắn đang nhớ nhung, có bóng dáng bảo bối mà hắn yêu thương. Nghĩ đến đây, trên môi nam tử không khỏi để lộ nụ cười đầy ôn nhu.

Nhưng khi về đến nơi thì hắn lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ. Cả căn nhà hoàn toàn lâm vào một mảnh đen tối, không hề có một chút ánh sáng nào. Trong lòng hắn bỗng dưng có cảm giác bất an.

Chẳng lẽ Tình nhi xảy ra chuyện gì rồi sao???

Không đâu, sẽ không đâu!!!

Nàng ấy giỏi như vậy, sẽ không bao giờ có chuyện gì đâu!!!!

Hắn giờ đây không còn là Thiên Lang giáo chủ uy phong, cao cao tại thượng, khí thế uy nghiêm khiến cho người người khiếp sợ và khuất phục. Hắn giờ như kẻ mất hồn, điên cuồng chạy chung quanh tìm kiếm, như con dế bị thương, điên cuồng mà gào thét.

“Tình nhi!! Tình nhi!! Nàng ở đâu?? Tình nhi!! Mau trả lời ta a!! Tình nhi,.....” hắn điên rồi. Giờ phút này, Lãnh Thiên như người điên. Hắn sợ hãi, sợ rằng nàng sẽ vĩnh viễn không bao giờ còn xuất hiện trước mặt hắn nữa. Hắn rất sợ, nỗi sợ trong lòng hắn ngày một lớn. Hắn lại càng điên cuồng tìm kiếm, nhưng tìm mãi vẫn không thể nhìn thấy thân ảnh của tiểu nhân nhi mà hắn muốn tìm.

Hắn suy sụp, cả người trượt dài xuống, tựa vào một gốc cây, ngồi đó ngây dại, đôi mắt tràn đầy bi thương, đau khổ cùng cực.

“Tình nhi!! Nàng ở đâu?? Nàng mau xuất hiện đi, ta cầu xin nàng đó. Nếu nàng vẫn còn giận ta, thì nàng cứ việc đánh ta, mắng ta cũng được, chỉ xin nàng mau xuất hiện đi có được không?? Nàng đừng rời xa ta có được không?? Mau quay về đây đi. Tình nhi!! TÌNH NHI ~~~~~” Lãnh Thiên đau khổ ngửa mặt lên trời hét to tên nàng, chỉ hy vọng nàng có thể nghe thấy mà quay về với hắn. Đến lúc đó, cho dù nàng muốn làm gì hắn, hắn cũng cam tâm tình nguyện mà nhận lấy tất cả.

Mất rồi, nàng thật sự đã đi mất rồi. Nàng đã thật rời xa hắn, rời khỏi cuộc đời của hắn rồi. Lãnh Thiên giờ đây không còn là hắn nữa, hắn cảm thấy mọi thứ gần như sụp đổ cả rồi. Nàng là tất cả đối với hắn, giờ đây nàng đã ra đi, thì hắn còn tồn tại trên đời này làm gì nữa chứ. Hắn sống còn có ý nghĩa gì đây??!!.....

Lãnh Thiên ngồi đó, trong mắt đầy tuyệt vọng. Tình nhi a~ Nếu có kiếp sau, ta vẫn hy vọng có thể gặp lại nàng, được ở cạnh nàng, được làm bạn với nàng cả đời a. Bất giác hai hàng lệ nhẹ nhàng chảy xuống. Hắn đang khóc, hắn mất nàng cũng như mất đi cả ý chí sinh tồn. Vào lúc hắn định giờ tay dùng một chương kết thúc sinh mệnh của mình, thì lại có một giọng nói thánh thót đầy rung động vang lên.

“Ngươi đang ngồi ở đây làm cái gì?? Tại sao không vô nhà??”

Lãnh Thiên sững sờ nhìn người trước mặt. Hắn đang nằm mơ chăng?? Nàng không có bỏ đi, nàng đã trở lại, nàng thật sự đã trở lại!!! Lãnh Thiên lập tức chạy như điên đến bên cạnh nàng, dùng hết sức ôm chầm lấy Nhã Tinh.

“Nè!!! Ngươi bị điên sao?? Sao lại ôm ta chặt vậy?? Ngươi muốn làm ta ngạt chết à?? Nè~~~~~ Ngươi...” Nhã Tinh đang định tiếp tục phản kháng, thì bên tai truyền đến giọng điệu vui mừng xen lẫn chút bi thương của Lãnh Thiên.

“Nàng không có đi!! Nàng thật sự không có bỏ đi!! Ta cứ nghĩ là nàng đã bỏ đi rồi, đã rời xa ta rồi. Tình nhi!! Ta cầu xin nàng. Nếu nàng có giận ta, có không hài lòng về ta, thì nàng có thể đánh ta, mắng ta, thậm chí dùng độc dược khiến ta thống khổ cũng được. Ta chỉ xin nàng, đừng bao giờ rời xa ta có được không?? Đừng bao giờ bỏ ta mà đi. Nàng là tất cả của ta. Nếu không có nàng, ta sống trên đời này có ý nghĩa gì nữa đâu?? Nếu nàng thật sự rời ta mà đi, ta sẽ phát điên, mà không ta nghĩ ta sẽ sống không nổi. Nếu nàng về muộn chút nữa, ta nghĩ thứ mà nàng nhìn thấy chỉ còn là xác của ta mà thôi. Vì vậy, Tình nhi, nếu nàng muốn rời bỏ ta thì trước hết hãy giết ta đi. Nếu không cho dù ta có chết, ta cũng sẽ biến thành cô hồn đi theo nàng cả đời. Cho dù xuống tận 18 tầng địa ngục, ta cũng quyết không bao giờ rời xa nàng.” Lãnh Thiên từng câu từng chữ, đều hết sức chân tình, tha thiết, cũng có đôi chút bá đạo, đủ khiến cho người ta rung động và khiếp sợ.

Nhã Tinh ngây người, hoàn toàn không thể tin được. Nam nhân này...hắn vì sao có thể yêu nàng đến như vậy chứ?? Mọi chuyện thật sự đã vượt ra khỏi những gì nàng có thể tưởng tượng. Hắn nói ‘Nếu không có nàng, ta sống trên đời này có ý nghĩa gì nữa đâu??’, ‘Nếu nàng về muộn chút nữa, ta nghĩ thứ mà nàng nhìn thấy chỉ còn là xác của ta mà thôi.’, ‘Nếu nàng muốn rời bỏ ta thì trước hết hãy giết ta đi, nếu không cho dù ta có chết, ta cũng sẽ biến thành cô hồn đi theo nàng cả đời. Cho dù xuống tận 18 tầng địa ngục, ta cũng quyết không bao giờ rời xa nàng.’. Đầu óc của Nhã Tinh giờ đây vẫn còn khiếp sợ không thôi, nam nhân này điên rồi, hắn thật sự điên rồi, hắn vì yêu nàng mà điên rồi.

~~~~~

Không biết rốt cuộc Lãnh Thiên ôm Nhã Tinh đứng đó bao lâu, chỉ biết hần cứ như vậy mà ôm chặt lấy nàng. Hai chân của nàng giờ phút này đều mỏi rã rời. Thật là đi cả ngày kiếm thuốc, cứ nghĩ về sẽ được nghỉ ngơi, ai dè lại bị ai kia ôm chặt lấy, đứng đây đưa suốt cả buổi thế này.

“Ta mỏi lắm rồi. Chúng ta có thể vào nhà rồi nói sau được không??” nhận thấy người đang ôm mình đã dần ổn định lại, Nhã Tinh mới dám lên tiếng. Phải công nhận bộ dạng cùng lời nói vừa rồi của hần làm cho nàng khiếp sợ không thôi. Nghĩ đến điều này, nàng cảm thấy rung mình. Thật sự không biết có được tình yêu của một nam nhân như vậy, rốt cuộc là phúc hay là họa nữa.

(TT: phúc chứ, sao lại là họa được, có người cung chiều mà tỷ không chịu a, nếu ta là ta chịu liền a *cúi đầu, môi mắt nằm mơ*. BN: *đẩy đầu thức tỉnh* *đạp văng ra chỗ khác* sắc nữ, nàng mơ tới trăm năm cũng không có. Thiên ca là độc nhất vô nhị, rõ chưa?? Và lại, không được làm phiền sự riêng tư của người khác. TT: *ngồi dậy chạy lại*, *đạp văng Băng nhi*, nàng cũng là sắc nữ chính tông, đầu thua kém gì ta a, còn ở đó nói ta, chúng ta cùng một hạng người cả mà thôi)

“Ta....ta xin lỗi....ta diu nàng vào trong” Lãnh Thiên áy náy, ngập ngừng như đứa trẻ phạm lỗi, thật khác với phong thái khi nãy. Đều tại hần không tốt, mới khiến cho Tinh nhi mệt mỏi như vậy. Hần thật sự hồ đồ mà, đúng là vừa rồi vì không tìm thấy nàng nên nhất thời hoảng loạn. Sau đó lại nhìn thấy nàng, hần không kìm chế được vui mừng, nên cứ muốn như vậy mà ôm chặt nàng, không muốn buông nàng ra, hại nàng nhức mỏi, là hần quá sợ ý mà.

Hần đưa nàng vào trong, nhẹ nhàng đặt nàng ngồi xuống giường, nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới, xác định nàng không sao, mới thở phào nhẹ nhõm. Lãnh Thiên nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Nhã Tinh, nắm chặt lấy tay nàng. Đôi mắt đầy chân tình cùng hy vọng, hần lấy hết can đảm, nói ra một câu tiếp tục làm nàng khiếp sợ không thôi.

“Tinh nhi, gả cho ta có được không???”

“...” nàng đơ cả người, ngẩn ngơ tại chỗ.

Hần ....hần vừa nói cái gì thế này???

“Tinh nhi. Gả cho ta đi!! Ta đảm bảo với nàng, cả đời của Nam Cung Lãnh Thiên ta chỉ lấy duy nhất mình nàng, chỉ yêu duy nhất mình nàng. Ta sẽ dùng cả đời của ta để chăm sóc, bảo vệ nàng. Mang đến cho nàng tất cả hạnh phúc của thế gian. Gả cho ta đi, có được không??” hần thấy nàng không hề có phản ứng, dùng ngữ khí kiên định, chân thành lặp lại một lần nữa.

“Ta lớn tuổi hơn ngươi.” đây là nàng viện cớ a, hần thật sự làm nàng rất sốc.

“Ta không quan tâm, bộ nàng để tâm sao??” hần không do dự mà trả lời.

“Ta tính tình không tốt.”

“Ta sẽ bao dung, cung chiều nàng.”

“Ta ngoại trừ y thuật ra, cái gì cũng đều không biết. Nấu cơm giặt giũ, nữ công gia chánh, cái gì cũng không hội hảo.”

“Ta không cần một đầu bếp hay một quản gia, ta chỉ cần nàng.” hần mỉm cười nhìn nàng, hoàn toàn có thể dễ dàng bác bỏ mọi nghi vấn mà nàng đặt ra.

“Ta rất dễ gây xích mích lòng người khác. Nếu sau này ta gây phiền phức thì sao???”

“Ta sẽ thay nàng giải quyết mọi phiền phức, còn nữa nếu nàng muốn náo loạn, ta sẽ cùng nàng náo.”

“Ta....ta....” nàng thật sự đuối lý a. Hần làm sao mà lại có thể không để tâm đến những khuyết điểm của nàng cơ chứ.

“Ân. Ta đang nghe.” Lãnh Thiên ôn nhu, tay vuốt lại những sợi tóc rối loạn trên mặt nàng. Hần hoàn toàn không hề lo ngại, cho dù nàng có đưa ra bất kỳ lý do gì đi chăng nữa. Hần cũng sẽ đối phó được. Nếu không, chẳng phải 10 năm nay hần ở bên cạnh nàng là uống phí sao??

“Ngươi thật sự muốn lấy ta??” nàng nhìn hần khẳng định lại lần nữa.

“Thật sự.” hần tiếp tục gật đầu nhận định. Cho dù muốn hần lặp đi lặp lại trăm lần, ngàn lần, bao nhiêu lần đi chăng nữa. Hần cũng tuyệt không bao giờ đổi ý.

“Vậy được, uống nó vào.” nàng lấy từ trong người ra một viên dược hoàn màu vàng, đưa đến trước mặt hần.

“Đây là gì???”

“Độc dược!! Chẳng phải ngươi từng nói, chỉ cần ta nói một tiếng, chuyện gì ngươi cũng có thể làm sao?? Thế nào?? Bây giờ định nuốt lời à???”

“Những gì ta nói với nàng, ta tuyệt đối không nuốt lời.” dứt lời, hần lập tức lấy dược hoàn cho vào miệng mà không có một tia do dự, hay suy nghĩ gì.

“Ngươi!! Ta nói đó là độc dược, nhưng ngươi vẫn dám uống ư??” nàng thật sự không thể ngờ mà, hần cư nhiên uống nó mà không chút do dự.

“Ta đã nói, chỉ cần nàng vui vẻ. Chuyện gì ta cũng có thể làm” hấn vẫn như cũ nhìn nàng cười ôn nhu.

“Ngươi!! Hào!! Nếu ngươi có thể sống sót qua khỏi đêm nay, ta sẽ lấy ngươi, sẽ chấp nhận tình cảm của ngươi. Ta sẽ thử... thử yêu ngươi.” nói tới đây, nàng ngượng ngùng đỏ mặt, rồi nhanh chóng rời khỏi phòng. Nàng chạy như bay đến được phòng. Bây giờ, nàng rất rối, rất loạn a~

....AAA.... Nàng điên mất!!!!!!!!!!!!!!

“Một lời đã định, nàng tuyệt đối không được nuốt lời.” hấn từ phía sau cười vui vẻ nói vọng ra. Chỉ cần nàng cho hấn cơ hội, hấn nhất định sẽ hảo mà nắm bắt, tuyệt không buông. Xem ra một đêm này, hấn thật sự phải cố gắng vượt qua, nhưng có vẻ nó sẽ không dễ dàng gì.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Hôm nay, buổi đêm tại Diệp cốc, tĩnh lặng đến đáng sợ. Trên bầu trời, ánh trăng vẫn dịu dàng tỏa sáng, soi rọi khắp thế gian. Tuy nhiên, không hề có bất kỳ tiếng động nào quấy nhiễu nơi đây, thậm chí ngay cả tiếng của côn trùng cho dù là nhỏ nhất cũng không có.

Nguyên nhân ư?????

Bắt đầu từ nửa canh giờ trước, tất cả mọi thứ, mọi hoạt động xung quanh nơi đây đều bị tiếng la thảm thiết từ trong căn nhà gỗ bên trong Diệp cốc dọa cho hoảng sợ đến mức phải bỏ chạy.

“AAA~~~~” tiếng la thất thanh cứ như vậy vang vọng cả Diệp cốc, từ âm thanh này có thể thấy được, chủ nhân của nó hiện giờ đau đớn đến mức nào. (BN: cái này còn hơn đi đẻ nữa hả ~.=]]~ A di đà men. Tội lỗi; TT: tội ca quá a, tỷ này nhiều lúc cũng ác thật ~~, nhưng thôi kệ khổ đêm nay, sáng sau này, ca ca cố lên nào ^^)

Bên trong phòng, Lãnh Thiên một tay ôm đầu, một tay ôm bụng, đau đớn quằn quại, lăn tròn trên đất. Cả người hấn xuất đầy mồ hôi, hai hàm răng cắn chặt, đến nỗi ngay cả môi cũng bị hấn cắn nát đến xuất huyết. gương mặt hấn, giờ đây trắng bệch, đôi mắt huyết đồng thì lại càng trở nên đỏ hơn trong bóng tối của màn đêm, dữ tợn.

NHƯNG.....CHO DÙ CÓ ĐAU ĐÓN CÁCH MẤY.....

HẤN VẪN CẦN RẰNG CHỊU ĐỤNG.....

Tình nhi đã nói rồi, chỉ cần hấn vượt qua được đêm nay, nàng sẽ đồng ý lấy hấn, chịu ở bên cạnh hấn. Nghĩ đến niềm hạnh phúc vô biên này, dường như đau đớn hiện tại chẳng là gì với hấn cả. Đau đớn trong hạnh phúc, chỉ cần là nàng, hấn đều chấp nhận tất cả. Hấn đã trông chờ điều này, đã chờ đợi nó suốt cả 10 năm nay, hấn tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

Hấn biết thứ mà nàng cho hấn uống vốn dĩ không thể lấy đi mạng của hấn, cùng lắm là làm cho hấn chịu thống khổ mà thôi. Thống khổ, đau đớn, chẳng phải hấn đã từng trải qua rồi hay sao??? Sự hành hạ mà nàng dành cho hấn, so với nỗi đau đớn đến tận xương tủy năm nào thì đây là thống khổ đến ngọt ngào, sự ngọt ngào mà nàng dành cho hấn. (BN: -.- ca đã yêu đến điên loạn, không phân biệt được định nghĩa của sự ngọt ngào *lắc đầu* *thâm thì* thật không biết giống con nhỏ nào ~.; TT: ta cũng rất muốn biết a, sao ta cứ thấy chỗ này hơi bị biến thái nhỉ ~.~)

Hấn hiểu lý do khiến nàng làm vậy. Tất cả chỉ vì nàng đang lo sợ, nàng sợ hấn đối với nàng là giả dối, sẽ thay lòng. Nàng đang bất an, nên hấn muốn chứng minh cho thấy, hấn là thật lòng. Nếu con đau đớn mà hấn chịu có thể làm dịu đi bất an trong lòng nàng, khiến nàng tin tưởng mà giao bản thân cho hấn, thì hấn cũng cam tâm tình nguyện mà hứng chịu tất cả.

Bên này, tại được phòng, Nhã Tĩnh dùng hai tay bịt tai thật kín, để mình không thể nghe thấy tiếng la thảm thiết kia. Nhưng cho dù bản thân nàng có cố gắng thế nào đi chăng nữa, cũng không thể nào bỏ ngoài tai được những âm thanh kia.

Có phải hay không là nàng quá phận??

Nàng không nên đối xử với hấn như vậy??

Có hay không nàng đã đi quá xa??

Hấn thương nàng, yêu nàng, sủng nàng như vậy, mà nàng lại tàn nhẫn hành hạ hấn như thế. Nàng có hay không quá đáng?? Trong đầu Nhã Tĩnh, lúc này đây đang vô cùng mâu thuẫn. Nàng thật sự không biết mình nên làm gì, có ai có thể cho nàng biết nàng nên làm gì hay không??

(TT: đơn giản, đồng ý lấy ca ấy, làm nương tử của ca ấy a, vậy mà cũng hỏi, hành hạ người ta như vậy chưa đủ sao chứ ~.~. BN: *suy nghĩ* *gật gù* muội cũng thấy vậy, tỷ như thế là hơi bị ác với ca ấy a~ bộ chưa đủ lòng thành hay sao -.-)

Nửa canh giờ....

Một canh giờ.....

Hai canh giờ....

Tiếng la vẫn cứ tiếp tục nhưng lại nhỏ dần đi. Nhã Tinh bây giờ không chỉ là mâu thuẫn mà trong lòng nàng cũng vô cùng đau đớn. Bất giác, từ khóe mắt nàng xuất hiện hai giọt lệ, rồi từ từ tuôn trào ngày một nhiều hơn.

Nàng đang khóc!!

Đứng vậy!! Tên ngốc đó!! Sao lại có thể ngốc đến như vậy chứ?? Chỉ cần hấn mở miệng nói bỏ cuộc, thì nàng sẽ lập tức giúp hấn xóa bỏ đau đớn. Vậy mà hấn vẫn cứ như vậy cố chấp, gánh chịu sự đau đớn này. Không lẽ vì lấy được nàng, hấn ngay cả mạng cũng không cần sao???

Nhã Tinh ngồi phịch xuống sàn nhà lạnh như băng, cuộn tròn cả người, khóc nức nở. Nàng thừa nhận rồi a~ Nàng đây là vì hấn đau lòng, vì tấm chân tình của hấn mà cảm động. Nàng thật sự chịu thua rồi, thua cái tính cố chấp của hấn, thua cái tính bá đạo của hấn, thua cả tình yêu đến khắc cốt ghi tâm của hấn.

Nàng thừa nhận, nàng thật sự bị tình yêu của hấn làm cho cảm động rồi. Nếu đã vậy, tại sao không cho hấn một cơ hội chứng minh lời nói của mình, và cũng xem như cho mình một cơ hội chứ?? Nghĩ đến đây, Nhã Tinh như người trong mơ bừng tỉnh, bật người đứng dậy, lau khô nước mắt, rồi chạy như bay đến phòng của Lãnh Thiên. Nhã Tinh vừa đặt bước chân vào phòng, đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ.

Lãnh Thiên cả người tái nhợt, đôi môi vì hấn dùng sức cắn chặt đã đầy huyết, cả người hấn đầy mồ hôi. Quần áo do lăn lộn trên mặt đất đã hoàn toàn do bẩn, thậm chí có vài chỗ còn bị rách, thể thảm vô cùng, hoàn toàn không còn phong thái như thường ngày nữa.

“Thiên!! Ngươi không sao chứ?? Ngươi đừng làm ta sợ.” Nhã Tinh tiến lại gần, ôm chặt lấy Lãnh Thiên. Cả người hấn giờ phút này lạnh như băng hoàn toàn không còn độ ấm nữa rồi.

“Thiên!! Tinh, tinh lại a~ Ngươi đừng làm ta sợ, chỉ cần ngươi tỉnh lại, ta đồng ý với ngươi. Ta sẽ chấp nhận tình cảm của ngươi, sẽ làm thê tử của ngươi mà. Thiên!! Ngươi mau tỉnh lại đi a~” Nhã Tinh khóc lớn, ôm chặt lấy Lãnh Thiên, với hy vọng có thể dùng thân mình sưởi ấm cho hấn.

“Tinh...Tinh nhi...là ....nàng sao??...Ta ...ta không...nằm ....nằm mơ chứ?? Là nàng thật sao??????” Lãnh Thiên vì đau đớn mà giọng nói trở nên đứt quãng, có phần run rẩy đến bất lực.

“Ấn, là ta, là ta. Ngươi không nằm mơ, là ta, Tinh nhi của ngươi đây. Thiên, ngươi cố lên, chỉ cần ngươi cố gắng, để bản thân không có xảy ra chuyện gì. Bất luận ngươi muốn gì, ta cũng đều đồng ý với ngươi. Có được không???” Nhã Tinh dùng đôi tay nhỏ bé, siết chặt lấy Lãnh Thiên hơn, với hy vọng có thể làm hấn đau đớn mà lấy lại tỉnh táo. (BN: *tròn mắt* không phải đó chứ, ý là không có thuốc giải hả???? *bóp trán, bó tay* trời ơi -.- hết biết nói sao....; TT: lúc này là lo quá hóa cuồng quên mất mình có thuốc giải a ~.~)

“Tinh nhi, đừng khóc, ngoan...không khóc. Ta không sao, nàng đừng lo, còn có.... ‘quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy’. Lời là do nàng nói, nàng phải giữ lấy lời đó nha.” Lãnh Thiên vừa nghe Nhã Tinh chấp nhận hấn, đồng ý làm thê tử của hấn, trong lòng vui sướng như điên. Dù vẫn còn đau đớn, nhưng hấn vẫn gắng gượng nói lời hoàn chỉnh, và dùng tay thay nàng lau đi lệ trên mặt. Có trời mới biết hấn thật sự không muốn nhìn thấy nàng khóc, cho dù là vì hấn. Bởi vì như vậy, trong lòng hấn còn đau đớn hơn nàng gấp bội, hấn còn hận không thể đem tất cả hạnh phúc và niềm vui khắp thiên hạ đến cho nàng. Vì chỉ có cười mới thích hợp với nàng. Trong lòng hấn, nụ cười của nàng chính là thứ đẹp nhất trên đời, không gì có thể sánh bằng. (BN: xin lỗi ca à, muối xin phép lật lọng giùm Tinh tỷ, tỷ ấy không phải quân tử, là nữ nhân a~ nên không cần giữ lời =]]~*gật gù cười khoái trá*; TT: đúng, *gật đầu tán thành* lời nói của nữ nhân đôi lúc đừng nên tin quá, người ta chả bảo con gái nói có là không, nói không là có sao ^^)

“Ta không khóc. Ta không khóc. Ngươi yên tâm, ta là người giữ chữ tín, nói được sẽ làm được. Ngươi ở đây chờ ta một chút, ta đi chuẩn bị giải dược cho ngươi.” Nhã Tinh dùng tay lau đi lệ trên mặt, cố gắng mỉm cười trấn an Lãnh Thiên, sau đó diu hấn lên giường, còn bản thân thì quay lại được phòng chuẩn bị thuốc.

Đến khi bóng Nhã Tinh khuất sau cánh cửa, trên gương mặt Lãnh thiên lập tức xuất hiện một nụ cười thỏa mãn. Hấn thành công rồi, rốt cuộc hấn cũng đã tiến vào được lòng của nàng. Dù chỉ là bước đầu, hấn biết vị trí của hấn trong lòng nàng vẫn chưa sâu, nhưng hấn có thể chờ. Hấn còn thời gian cả đời, hấn tin chỉ cần hấn cố gắng, hấn sẽ được đến lòng của nàng. (BN: biết vậy hành thêm xú nữa ~.~; TT: sau này đi, ta sẽ cho ca này bị hành nữa, tạm thời cho ca hưởng chút ngọt ngào đi ^^)

Trải qua nửa canh giờ, rốt cuộc giải dược đã được bào chế xong. Sau khi cho Lãnh Thiên dùng thuốc xong, hấn lập tức lâm vào hôn mê. Nhã Tinh ngồi bên cạnh giường, chiếu cố hấn cả đêm, nửa bước cũng không rời. Mãi cho đến gần sáng, nàng vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi bên cạnh giường.

Sáng hôm sau, khi mặt trời nhô lên cao, cả Diệp Cốc đều được ánh mặt trời bao trùm, lung linh đến kỳ lạ. Trên giường, Lãnh Thiên từ từ mở mắt tỉnh lại, đập vào mắt hấn là dung nhan xinh đẹp của nữ nhân mà hấn thương yêu, đang say ngủ ngay cạnh giường. Không nói cũng biết, chắc hấn vì chiếu cố hấn cả đêm, nên nàng mới mệt mỏi mà ngủ quên như vậy.

Trong lòng Lãnh Thiên giờ phút này dâng lên một cổ ngọt ngào, nàng đây cũng chứng tỏ là quan tâm hấn, cũng chứng tỏ là trong lòng nàng có hấn a. Lãnh Thiên nhẹ nhàng xuống giường, ôm lấy Nhã Tinh đặt lên giường, động tác không dám quá mạnh động vì sợ sẽ làm nàng thức giấc. Sau đó, bản thân hấn cũng trèo lên giường, ôm chặt lấy nàng vào lòng, đầu vùi vào cổ của nàng, hít một hơi thật sâu hương thơm trên người nàng. Trên người nàng luôn toát ra một mùi U Lan Thảo dễ chịu, và đây cũng chính là mùi hương mà hấn yêu thích nhất, khiến hấn luôn lưu luyến đến đắm chìm trong nó.

Nhưng mà hấn quên mất mình là nam nhân nha. Cho dù hấn có định lực tốt đến mấy đi chăng nữa, cho dù có cố gắng kiềm chế cách mấy thì đây là trường hợp ngoại lệ. Khổ nỗi người mình đang ôm trong lòng, lại là nữ nhân mà mình thương yêu, nhuyển ngọc ôn hương trước mặt, có nam nhân nào mà chịu được cơ chứ. Lãnh Thiên cũng là nam nhân, huống hồ giai nhân trong lòng còn là nữ nhân mà hấn yêu suốt 10 năm qua, thì thử hỏi hấn làm sao mà nhẫn cho được.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lãnh Thiên bắt giác cong lên, để lộ nụ cười mỉa hoặc, hấn cúi người đặt một nụ hôn nhẹ lên môi Nhã Tinh.

“ Ần. ” Nhã Tinh đang ngủ ngon lại bị phá rối, nên nhẹ nhàng lên tiếng khiếu nại.

Lãnh Thiên thấy nàng không phản ứng nhiều, nụ cười trên mặt hấn lại càng sâu. Nụ hôn nhẹ bây giờ biến thành nụ hôn sâu, hấn luồn lách chiếc lưỡi vào trong miệng nàng, công thành đoạt đất một cách. ...trắng trợn, chiếm lấy tất cả ngọt ngào của nàng, tìm kiếm chiếc lưỡi đỉnh hương của nàng, cùng nó dây dưa chơi đùa.

Nhã Tinh đang mơ màng màng, không hề phát giác mình đang bị chiếm tiện nghi. Nàng giống như là đang nằm mộng, nhưng do nụ hôn kéo dài khiến cho nàng hô hấp không thuận, bắt buộc phải tỉnh giấc, từ từ mở mắt ra, thì thấy được hình ảnh của ai kia, đang mỉm cười nhẹ nhàng chiếm lấy tiện nghi của nàng.

Dù nhìn thấy Nhã Tinh đã tỉnh, nhưng Lãnh Thiên vẫn không hề có ý định dừng lại, ai bảo nàng lại ngọt ngào đến như thế chứ, hấn không cách nào có thể dừng lại được. Mỗi lần chạm vào nàng, hấn lại không thể nào khống chế được mình, nên hấn lại hôn nàng càng sâu thêm, càng ngày càng cuồng nhiệt hơn.

Nhã Tinh lúc đầu còn có ý định phản kháng, nhưng không biết do quá mệt mỏi sau một đêm thức trắng hay do bị Lãnh Thiên hôn đến ý loạn tình mê, mà dần dần cũng chùn bước, để mặc cho Lãnh Thiên muốn làm gì thì làm. Thấy được biểu hiện hợp tác của Nhã Tinh, Lãnh Thiên cười khế, vận chưởng lực làm cho xa màn rơi xuống, bên ngoài ánh mặt trời lên cao, bên trong phòng là cảnh xuân kiều diễm vô hạn. ...

~~~~~

Sáng hôm sau, một cỗ xe xa hoa rời khỏi Điện cốc. Bên ngoài là hai hắc y nam tử, khuôn mặt tuấn tú, nhưng thái độ thì vô cùng lạnh lùng đánh xe. Bên trong, một nam nhân gương mặt mà mị, tươi cười nhu hòa, ôn nhu chăm chú nhìn ngắm giai nhân trong lòng. Bất giác, nam nhân lại càng tăng thêm lực đạo, đem nữ nhân ôm chặt vào lòng hơn.

Lãnh Thiên trên gương mặt không hề che giấu nụ cười hạnh phúc và thỏa mãn. Hôm qua, hấn thật sự đã làm Tinh nhi của hấn một mẻ quá rồi. Nàng đúng là tiểu yêu tinh được trời phái xuống đây dọa hấn mà. Hấn hôm qua quả thật không hề biết tiết chế, một lần rồi lại một lần muốn nàng, mãi đến khi nàng khóc nức nở xin tha, hấn mới chịu để cho nàng yên.

Trong cơn ý loạn tình mê, hấn đã thuyết phục được nàng theo hấn rời khỏi Điện cốc. Hấn muốn để cho nàng thấy được thực lực cường đại hiện tại của bản thân, thấy được bây giờ hấn không còn là tiểu hài tử có thể dễ dàng bị ức hiếp như năm xưa nữa. Bây giờ hấn đã trưởng thành, đã có đủ năng lực che chở và bảo hộ nàng. Hấn nhất định sẽ thực hiện được những lời mà hấn đã nói với nàng, sẽ dùng cả đời và tính mạng của mình để yêu thương cung chiều, và làm những gì nàng muốn. Nếu nàng muốn náo loạn, với thế lực hiện giờ của hấn, cũng có thể thay nàng gây rối loạn cả thiên hạ.

Chiếc xe ngựa càng ngày càng cách xa Điện cốc, tiến đến gần Phụng Điện thành, và điều này cũng chính là dự báo cho một hồi phong vũ sắp nổi lên trên giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

“ Chúng ta đây là đi đâu???” Nhã Tinh ngồi trong xe ngựa, trưng bày gương mặt phụng phịu. Quả thật là chết tiệt mà, chỉ vì nhất thời sơ sót mà mắc bẫy của hấn a, nhận lời theo hấn rời khỏi Điện cốc, mà lại không biết đích đến là đâu.

“ Ngoan, đến nơi nàng sẽ biết. ” Lãnh Thiên cười một cách thần bí, hấn muốn cho nàng một ngạc nhiên thì làm sao có thể cho nàng biết được.

“ Thật sự không thể tiết lộ một chút nào sao???” hỏi đằng hoàng không được, thì chuyển sang làm nũng. Nàng không tin, hấn không mềm lòng.

Nhưng..

..

.....nàng đã làm

“ Không thể!! Ngoan, ngồi yên đi, sắp đến rồi, đến nơi, nàng sẽ rõ thôi.” hấn nhất quyết giữ bí mật, đây là lần đầu tiên hấn cự tuyệt nàng như vậy, dù trong lòng hấn thật sự rất thích thái độ làm nũng của nàng a.

“Thế hai kẻ bên ngoài là ai???” đây là nhượng bộ cuối cùng của nàng rồi. Nếu hấn mà còn không chịu trả lời rõ ràng, thì nàng nhất định sẽ không thêm đêm xa đến hấn một tháng. À không, ba tháng luôn, cho hấn biết mùi.

“Thuộc hạ của ta, đến nơi nàng sẽ hiểu rõ tất cả mọi chuyện.” một câu ngắn gọn, giải thích tất cả.

Nhã Tình, gương mặt lầm lì, lùi về một góc xe, ngồi im, không thêm liếc mắt nhìn Lãnh Thiên dù chỉ một cái.

Hừ!! Để xem người rót cuộc còn có bao nhiêu bí mật giấu ta.

Nếu sau khi đến nơi, mà người không giải thích rõ ràng, xem ta trừng trị người thế nào, cứ chờ đi rồi sẽ biết.

Lãnh Thiên nhìn bộ dáng giận dữ của nàng không khỏi lắc đầu cười khổ, tiểu nương tử nhà hấn quả thật đáng yêu chết đi được mà.

Sau khi vào đến Phụng Diệp thành, xe ngựa lập tức dọc theo con phố lớn, tiến đến một tòa trang viện lớn tại phía Đông nơi này. Bề ngoài nhìn nó chẳng khác gì so với những tòa trang viện khác xung quanh, nhưng có vẻ khí thế và tràn đầy bí ẩn hơn nhiều, phía bên ngoài treo một tấm biển đề bốn chữ lớn ‘Phi Diệp sơn trang’.

“Đây là nơi nào??” Nhã Tình quay sang thắc mắc nhìn Lãnh Thiên.

“Nơi ở tạm thời của chúng ta.” Lãnh Thiên tươi cười trả lời, sau đó ra hiệu cho một trong hai hắc y nam tử tiến lên gõ cửa, còn mình thì ôm Nhã Tình theo sau.

Nhã Tình tròn tròn mắt. Tên này rót cuộc có bí mật gì a, hấn lấy đâu ra nhiều tiền như vậy để mua cả tòa trang viện này chứ.

Người ra mở cửa vừa nhìn thấy đám người Lãnh Thiên, thì lập tức mời họ vào, sau đó nhanh chóng chạy đi thông báo cho mọi người trong sơn trang. Chẳng mấy chốc trong đại sảnh đã tụ tập rất nhiều người. Lãnh Thiên ôm Nhã Tình ngồi trên ghế chủ tọa, hấn ngồi xuống trước, sau đó mới kéo nàng ngồi trên đùi mình. Hấn muốn để mọi người thấy được quan hệ mật thiết giữa hai người họ, và để khẳng định vị trí quan trọng của nàng trong lòng của hấn với tất cả.

“Tham kiến giáo chủ!!!” mọi người dù có đôi chút ngạc nhiên và thắc mắc về vị cô nương mà giáo chủ dẫn về, nhưng do đã được huấn luyện nên nhanh chóng trấn định, đồng loạt thi lễ với Lãnh Thiên.

“Còn có giáo chủ phụ nhân.” Lãnh Thiên nhàn nhả lên tiếng. Hấn hôm nay chính là muốn tuyên bố với họ chuyện này, Thiên Lang giáo từ hôm nay trở đi đã có giáo chủ phụ nhân.

“Tham kiến giáo chủ phụ nhân.” mọi người dù kinh ngạc nhưng vẫn như cũ hành lễ. Đùa à, không làm theo, chọc giận giáo chủ, đến lúc đó hậu quả nhất định rất thảm a.

“Giáo chủ???” Nhã Tình ánh mắt như hỏi quay đầu nhìn Lãnh Thiên.

“Lát nữa ta sẽ nói cho nàng rõ.” Lãnh Thiên gương mặt tươi cười sùng sịnh nhìn nàng, nhẹ nhàng đáp lại.

Điều này khiến cho mọi người như hít phải ngưng khí, một tràng ngạc nhiên tròn mắt. Thiên a~ Đây có thật là giáo chủ của họ không vậy??? Và họ cũng như hiểu ra, giáo chủ vì sao mấy hôm trước lại có thái độ kỳ lạ, và hôm nay lại cũng như vậy, xem ra tất cả đều từ vị cô nương này mà ra a.

“Không có lát nữa. Mau nói cho rõ ràng!!!!” Nhã Tình tức giận, mặc kệ là trước mặt đông người hay là nàng đang ngồi trên người hấn. Nàng bắt quân, đưa tay kéo mạnh lỗ tai của hấn, một màn này thành công làm cho người của Thiên Lang giáo hóa đá tại chỗ. (BN: *đập đập TT bù lại* nàng thiết không chịu thừa lại tí xú thể diện cho Thiên ca; TT: *hất chân Băng nhi*, hại Băng nhi té nhào, đây gọi là cuồng sủng a, Thiên ca sủng tỷ ấy đến nỗi bất chấp thể diện luôn, có biết không hà???, tiếp tiếp đi nào)

“Đau đau... Nương tử, nàng đừng giận mà. Ta nói, ta sẽ nói mà, đừng tức giận kéo ảnh hưởng đến sức khỏe nga. Ngoan.” dù quả thật rất đau, nhưng Lãnh Thiên vẫn cố tỏ vẻ tươi cười lấy lòng của Nhã Tình. Nương tử nhà hấn đúng là rất bạo lực mà, nhưng hấn lại thích như thế, hấn không biết có phải mình là kẻ thích bị ngược không nữa. (BN: không phải Tình tỷ của ca bạo lực, mà là cái ‘con người kia’ a~; TT: nói bóng gió gì thế a, có gì thì cứ nói thẳng, ta là người yêu chủ nghĩa hòa bình kia mà, oan uổng a ~~)

“Hừ, mau nói a~ Nếu không nói, ta cho lỗ tai của người dọn nhà luôn bây giờ.” Nhã Tình hoàn toàn không có ý định buông tay. Cái tên tiểu tử này, dám lừa nàng nhiều chuyện vậy, lần này nhất định phải trừng trị hấn thật nặng mới được.

Đang lúc hai người giằng co, thì bên ngoài lại xuất hiện một tiếng la thật lớn, nghe có vẻ rất thảm thiết. Dường như chủ nhân của tiếng la này vừa bị người khác chém một lúc mấy nhát vậy. (BN: nàng bảo là như heo bị thọc tiết còn hay hơn =]]~ ; TT: lúc đầu ta định như thế, nhưng do người trên giang hồ thì thôi ghi như vậy cho nó phù hợp hơn ^^)

Mọi người nhất thời bị cuốn hút, nên đều chạy ra ngoài xem thử. Khi đến nơi, chỉ thấy trong hoa viên, một lão nhân đang ngồi khóc sụt sướt, bên cạnh đó là hai lão nhân đang đứng khác, đang ra sức năn nỉ lão nhân đang ngồi kia.

“Quý y a~ Đừng khóc nữa, bọn ta không phải cố ý mà, cùng lắm bọn ta đền bù cho ngươi a.” lão nhân vận bạch y ngồi xuống bên cạnh lão nhân kia, nhẹ nhàng khuyên bảo.

“Đúng a~ Quý y, bọn ta sẽ đền bù mà. Ngươi đừng khóc nữa.” lão nhân thân vận hắc y cũng hòa theo năn nỉ.

“Hừ, đền bù??? Thiên Cơ tán là giải dược của một trong Thiên Hạ thập đại kỳ độc Lạc Nhạn Sa. Ta khó khăn lắm mới điều chế được, vậy mà đều bị các ngươi phá hủy hết rồi. Ta phải mất đến năm năm mới điều chế ra được, các ngươi làm sao mà đền a.” lão nhân ngồi dưới đất nói xong, lại tiếp tục khóc, còn khóc lớn hơn nữa.

Mọi người ở đây giờ mới hiểu được nguyên nhân của sự náo loạn ‘nhỏ’ này. Thảo nào Quý y lại đau lòng đến như thế, mà Hắc Bạch Song Sát cũng thật là biết cách gây chuyện. Bọn họ rõ ràng đều biết Quý y yêu dược hơn mạng, vậy mà còn đùa với dược của ông ta. Đây chẳng phải là tự chuốc lấy khổ sao.

“Bọn họ là ai??? ” Nhã Tinh quay sang nhỏ giọng hỏi Lãnh Thiên, nhìn ba lão nhân này lại khiến cho nàng nhớ lại lão Thánh Y quá cố. Cho dù lớn tuổi nhưng tính tình vẫn còn rất trẻ con a, rất đáng yêu.

“Quý Y và Hắc Bạch Song Sát. Họ đều là người của Thiên Lang Giáo, thuộc hạ của ta. Sao vậy??? ” Lãnh Thiên dịu giọng trả lời, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hừng thú của Nhã Tinh nhìn ba lão nhân kia. Hắn liền biết, nàng đã tìm được thứ để ngoạn rồi.

“Nhìn bọn họ khiến cho ta nhớ lại lão Thánh Y quá cố, đùa với bọn họ chắc vui nhĩ.” Nhã Tinh vui vẻ trả lời, xem ra những ngày ở nơi này cũng không nhàm chán như nàng nghĩ a.

Lãnh Thiên dù ngoài mặt đang mỉm cười, nhưng trong lòng lại thay ba người thuộc hạ của mình mà cầu phúc. Nếu để cho Tinh nhi ngoạn bọn họ, thì chắc chỉ còn lại nửa cái mạng. Nhưng chỉ cần nàng vui, hắn sẽ để cho nàng thích làm gì thì làm.

“Quý y a, Thiên Cơ Tán của ông vẫn chưa luyện xong mà. Nếu ta nhớ không lầm, lần trước ông bắt một con chó thử thuốc, kết quả là thất bại. Không phải sao??? ” Bạch y lão nhân bắt đầu chuyển sang hướng đàn áp, dụ dỗ không được thì ta chối. Nhưng ta nói đều là thật mà, rõ ràng vẫn chưa thành công, sao lại bắt bọn ta đền a.

“Ngươi!! Các ngươi còn dám nói??? Ta dùng Thiên Linh Thảo kết hợp với Hỏa Diệp Linh lần trước ta đã làm, là có thể khắc chế được Lạc Nhạn Sa, nhưng bây giờ đều bị các ngươi phá hủy hết rồiOaaaa...Ồ...ô...ô...ô.... ” dứt lời Quý Y còn khóc rống lên, về mặt ai oán nhìn Hắc Bạch Song Sát, như thể hai người họ giết cả nhà của mình vậy. (BN: thiết là nhưc đầu cái ông này =”= không thể yên tĩnh chút được a~; TT: ông ta là lão ngoan đồng a, tuổi năm mươi, nhưng tính tình chỉ mới 5 – 10 mà thôi ^^)

“Thiên Linh Thảo và Hỏa Diệp Linh, một cái thuộc tính hàn, một cái thuộc tính tương đối nhu, mà Lạc Nhạn Sa lại thuộc tính nhiệt. Làm sao mà giải được??? ” Nhã Tinh sau khi nghe xong lên tiếng phản bác, cho dù hai lão nhân kia không phá hư, thì thuốc này cũng không thể có hiệu nghiệm được. Vậy mà còn đi bắt đền người ta, cái này có thể gọi là tích tụ lâu ngày, giận cá chém thớt thì có.

“Ngươi biết gì mà nói a~ Còn có, ngươi là ai??? ” vừa nghe có kẻ chê bai y thuật của mình, hơn nữa còn bảo thuốc của mình không có hiệu nghiệm, Quý y ngay lập tức nổi đóa lên.

“Quý y, không được vô lễ với giáo chủ phụ nhân.” một trong hai hắc y nam tử đánh xe ngựa đứng ra lên tiếng Quý y này đúng là chán sống. Người nào nhìn vào cũng thấy được phụ nhân chính là bảo bối của giáo chủ. Vậy mà ông ta còn dám trước mặt giáo chủ lớn tiếng với phụ nhân. Ông ta chắc là chê sống lâu quá rồi đây mà.

“Giáo chủ phụ nhân???? ” Quý y và Hắc Bạch Song Sát cùng ngạc nhiên, thật không ngờ giáo chủ trước nay chưa từng gần nữ sắc, vậy mà dùng một cái đã thành thân a. (BN: vậy không lẽ không thể??? Đừng bảo là mấy lão tưởng ca ấy đoạn tụ chứ, dám nghĩ vậy lắm a ~.~)

“Thế nào?? Các ngươi có ý kiến sao?? Ta không thể làm giáo chủ phụ nhân của các ngươi à?? ” Nhã Tinh nổi đóa, làm gì mà phản ứng dữ vậy, bộ nàng không có tư cách trở thành giáo chủ phụ nhân của họ sao.

“Thuộc hạ không dám.” đùa, mau nhìn xem, dung nhan của giáo chủ nhà họ đã tối sầm lại rồi. Nếu họ mà dám mở miệng, họ nhất định sẽ chết thảm a.

“Quý y, ngươi nếu không tin những gì ta nói thì chúng ta đánh cược đi. Thế nào, có dám không??? ” Nhã Tinh cũng nhận thấy được cái người đứng cạnh mình về mặt không được tốt lắm, nên liền đánh lạc hướng. Dù sao nàng cũng phải chứng minh cho Quý y xem những gì nàng vừa nói là thật. Hừ, ông ta không thích có kẻ nghi ngờ y thuật của mình, vậy nàng thích lắm chắc.

“Đánh cược, cược gì ạ?? ” Quý y lập tức hiện ra một dấu hỏi lớn. Mọi người ở đây cũng thắc mắc.

“Ở đây ta có một viên đan dược, là giải dược của Lạc Nhạn Sa. Chúng ta tìm một con dê để cho nó dùng Lạc Nhạn Sa, sau đó cho nó uống viên giải dược này, thử xem rốt cuộc thuốc của ta có hiệu nghiệm hay là thuốc của ông có hiệu nghiệm. Ta xin nói trước, thuốc của ta được điều chế hoàn toàn khác với thuốc của ông. Thế nào, có dám cược không??? ” Nhã Tinh về mặt tràn đầy tự tin, tươi cười mà nói.

“Thế nếu thua sẽ chịu hình phạt gì a??? ” Bạch sát lên tiếng thắc mắc, Quý y xưa nay nổi tiếng chưa từng cược thua ai bao giờ, đặc biệt là liên quan đến y thuật, tự tin vô cùng. Hôm nay nếu ông ta mà thua, hơn nữa còn thua bởi thứ mà ông ta tự tin nhất, chắc hẳn rất vui a.

“Kẻ nào thua, thì làm nô tài cho người thắng ba tháng.” Nhã Tinh ngay lập tức trả lời không cần suy nghĩ.

Mọi người nghe xong, đều đưa về mặt nghi vấn nhìn về phía Lãnh Thiên, như hỏi có nên cá cược với phu nhân hay không. Mọi người chỉ thấy hấn về mặt nhàn nhả, thay Nhã Tĩnh sửa lại mấy sợi tóc rối trên đầu. Nhưng ánh mắt lại ra hiệu cho Quý y với hàm ý ‘ngươi dám không nhận lời thử xem’.

Quý y đành cắn răng mà nhận lời theo. Cho dù thật sự thua, làm nô tài cho phu nhân ba tháng, thì cùng lắm là bị chê cười. Nhưng mà nếu làm giáo chủ tức giận, hậu quả của hấn còn thảm hơn cả từ thảm a.

Mọi người lập tức tản ra tìm một con dê, sau đó cho nó dùng Lạc Nhận Sa, con dê ngay lập tức sùi bọt mép. Ngay sau đó, Nhã Tĩnh liền lấy đan dược của mình bỏ vào miệng nó, chưa đến một khắc con dê đã tỉnh lại, hơn nữa còn có thể đi đứng bình thường, như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Sau khi Quý y kiểm tra xong, xác định được Lạc Nhận Sa trong người con dê đã hoàn toàn được giải thì làm cho tất cả mọi người ở đây không khỏi ngạc nhiên một trận.

“Phu nhân, người... cho thuộc hạ mượn phép lĩnh giáo. Đan dược của người dùng những thứ gì mà luyện thành vậy???” Quý y bây giờ rất nôn nóng muốn biết a. Thuốc giải của Lạc Nhận Sa, ông ta đã mất năm năm nay, vẫn chưa nghiên cứu ra. Thật không ngờ hôm nay lại gặp được thứ thuốc có thể giải được nó.

“Hỏa Diệp linh và Mạn Thiên thảo.” Nhã Tĩnh nhẹ nhàng trả lời, mà không hề bận tâm đến vẻ mặt hoảng sợ của Quý y.

“Tại sao ta lại ngu ngốc vậy. ‘Dĩ độc công độc’, dùng nhiệt khắc chế nhiệt. Tại sao ta lại không nghĩ ra a~ Phu nhân, người là thiên tài, lão phu cam tâm chịu thua. Lão phu sẽ làm nô tài cho người ba tháng. Phu nhân, sau này xin người chỉ giáo nhiều.” Quý y phấn khích như điên, như thể ông ta vừa tìm được báu vật. Lần đầu tiên, ông ta thật sự thua tâm phục khẩu phục về y thuật rồi.

Chẳng mấy chốc, cả Thiên Lang giáo đều biết, giáo chủ phu nhân của bọn họ không phải là người tầm thường. Kể cả Lạc Nhận Sa trong thập đại kỳ độc trên giang hồ, mà người cũng có thể giải được. Hơn nữa, xét về y thuật, có thể nói là so với Quý y có hơn chứ không kém.

Mọi người đều rất vui mừng, Thiên Lang giáo giờ đây chẳng khác nào như hổ thêm cánh. Mọi người đều bảo rằng, giáo chủ của họ thật anh minh, đã chọn được một phu nhân tài giỏi như thế. Cho nên chỉ mới ngày đầu đến đây, tiếng tăm của Nhã Tĩnh đã vang dội cả Thiên Lang giáo, không ai không biết.

Mà người xưa cũng có câu, ‘trên đời này vốn không có gì là bí mật’, cho nên giờ đây không chỉ tại Thiên Lang giáo, mà ngay cả trên giang hồ cũng biết rõ danh tiếng của Nhã Tĩnh. Chỉ có điều là danh tính và dung mạo của nàng thì lại không thể biết được. Tất nhiên là do người của Thiên Lang giáo nhúng tay vào rồi, cho nên Thiên Lang giáo giáo chủ, và giáo chủ phu nhân, ngay lập tức trở thành đôi phu thê thần bí nhất trên giang hồ. Kể cả Bách Hiểu Đường cũng ra giá cao mua lại tin tức của họ, dẫn đến giang hồ một phen dậy sóng vì chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

“Phu nhân!! Cho ta hỏi, thuốc này muốn bào chế thì dùng cách nào???”

“Phu nhân, cái này là thuốc gì???”

“Phu nhân, muốn trị bệnh này thì dùng thuốc gì???”

“Phu nhân, cái này thì sao a???”

“Phu nhân...”

Những ngày gần đây, ở tại Phi Diệp sơn trang không ngừng diễn ra cảnh tượng hết sức dở khóc dở cười. Quý Y luôn lẻo đẻo đi theo phía sau vị tân phu nhân. Lão không làm phiền việc này thì cũng làm phiền chuyện khác, hỏi han đủ thứ đủ điều.

Sắc mặt của Lãnh Thiên thì càng ngày càng đen, tính tình cũng ngày một khủng bố. Nguyên do ư??? Sao còn phải hỏi chứ a~ Đương nhiên là vì ban ngày phu nhân bị Quý Y làm phiền, cho đến về đêm làm gì còn sức mà bồi dưỡng tình cảm phu thê với giáo chủ a.

Kết quả chỉ là những người làm thuộc hạ như bọn họ phải chịu trận. Vốn dĩ là không có chuyện gì lớn lao nhưng cũng bị giáo chủ nể nang cho một trận toi bồi. Tất cả cũng đều tại Quý Y mà ra. Cho nên mấy hôm nay, Quý Y đã trở thành cái đích chỉ trích của mọi người trong sơn trang.

Mọi người đều đồng lòng, vạch ra một kế hoạch ‘đồ y’. Tỳ như là thức ăn của Quý Y, tuyệt không chủ động nấu cho lão. Nếu lão gọi thì mới nấu, nhưng nấu rất lâu, cho đến khi lão chịu không nổi thì phải chạy ra ngoài ăn, chỉ là sẽ tốn tiền của lão a.

Ngân lượng mà phòng thu chi đưa cho Quý Y thì lại càng ngày càng ít. Thậm chí đến mức bây giờ, lão chỉ đủ mua mấy cái bánh bao ăn mà thôi. Mọi khi Quý Y nhờ vả giúp đỡ, mọi người đều sẵn lòng, nhưng bây giờ lại chẳng ai thèm quan tâm đến lão, mặc lão tự sinh tự diệt.

Tất nhiên trong chuyện này cũng có sự đồng ý ngầm của Lãnh Thiên. Hừ!! Ai bảo lão giành thê tử của hấn mấy ngày này làm chi. Chính lão hại hấn

không thể cùng tận ái ân bồi dưỡng cảm tình. Vì thế, hần sẽ khiến lão phải trả giá.

~~~~~

“Về rồi à.” Lãnh Thiên đang ngồi xem xét sổ sách thì nghe tiếng mở cửa. Hần không cần ngẩng đầu lên, chỉ cần ngửi thấy mùi U Lan Thảo thoảng thì đã biết ai.

“Àn...ta mệt rồi. Ta đi nghỉ trước đây.” Nhã Tĩnh cũng chẳng nói nhiều. Cả ngày nay nàng thật sự bị lão Quỷ Y làm phiền đến mệt chết đi được a.

“Nương tử!! Mấy ngày nay, nàng đều bỏ rơi ta.” vừa nghe xong lời Nhã Tĩnh, Lãnh Thiên ngay lập tức quăng sổ sách sang một bên. Hần nhanh chân chạy đến bên Nhã Tĩnh, ôm chặt lấy nàng, giọng nói tràn ngập ủy khuất.

“Ta thật sự rất mệt a~ Tha cho ta đi.” Nhã Tĩnh không phải hoàn toàn muốn đối xử với hần như vậy. Nếu nàng đã muốn thử chấp nhận hần thì đương nhiên cũng muốn hai người có thời gian trao đổi tình cảm với nhau. Thế nhưng mà hôm nay, nàng thật sự rất mệt a.

Dứt lời, Nhã Tĩnh nhẹ nhàng thoát khỏi cái ôm của Lãnh Thiên. Ngay sau đó, nàng nhanh chóng trèo lên giường, trùm chăn lại. Trong nháy mắt đã đi đánh cờ cùng Chu Công, mặc kệ cái kẻ đang làm nũng đến đờ người kia.

Lãnh Thiên đứng bên cạnh, cảm thấy tức giận không thôi. Hần không phải giận Nhã Tĩnh mà đang giận cái tên Quỷ Y chết tiệt kia. Tất cả đều do hần mà ra. Nếu lão không phải thuộc hạ trung thành của hần thì hần không cần chừa mà thương một chường, đánh chết lão rồi.

Không còn cách nào khác, Lãnh Thiên đành mặt ủ rũ, ủy khuất leo lên giường, nhẹ nhàng ôm Nhã Tĩnh chìm vào giấc ngủ. Ít ra, hần được ôm nàng như vậy còn đỡ hơn là không có gì.

~~~~~

“Phu nhân!!!”

Sáng sớm, tại Thiên Lang giáo lại vang lên một thanh âm vô cùng quen thuộc.

Cái âm thanh này vừa cất lên lại có sức công phá thật lớn vì đã khiến cho gương mặt của Nam Cung giáo chủ lập tức đen lại. Hần hận không thể lập tức xông ra cắt đứt đầu lưỡi của chủ nhân thanh âm đó.

Mọi người đang bàn việc trong đại sảnh, sắc mặt cũng không tốt hơn là mấy. Trong lòng tất cả đều khinh thường mắng một trận, đồng thời cũng cầu nguyện cho bản thân vài lời khi ngồi chung với giáo chủ lúc này.

‘Quỷ Y!!! Người đứng là kẻ chẳng những không biết điều mà còn không biết sống chết là gì.’

Duy chỉ có các Đường chủ vừa mới tụ họp về là không hiểu nguyên nhân vì sao lại như vậy. Quy định của Thiên Lang giáo là một năm bọn họ chỉ tập họp về tổng đàn một lần. Rồi tất cả đem mọi sự tình báo cáo cho Tứ đại Thánh Sứ. Các Thánh Sứ mới tiếp tục đem mọi việc báo lên cho hai vị Hộ pháp. Đến cuối cùng, hai vị Hộ pháp mới báo cáo lên cho giáo chủ. Thế nhưng không hiểu tại sao lần này lại nhận được mệnh lệnh là họ sẽ trực tiếp báo lên cho giáo chủ, làm cho các vị Đường chủ không hiểu gì cả.

Nhưng mà lệnh được ban xuống thì họ đành phải chấp hành. Hơn nữa, sau khi biết bọn họ sẽ phải trực tiếp báo cáo mọi chuyện cho giáo chủ, không khỏi khiến cho ba ngàn Đường chủ cảm thấy hoang mang một trận.

Nhưng nào ai có thể biết được dụng tâm của Lãnh Thiên. Sở dĩ Lãnh Thiên làm như vậy là vì muốn trước mặt tất cả nhân vật lớn nhỏ của Thiên Lang giáo đề công khai thân phận của Nhã Tĩnh. Hần muốn trước mặt người của Thiên Lang giáo và cũng là người thiên hạ công khai một điều bất di bất dịch. Nàng là của hần, là nương tử của Nam Cung Lãnh Thiên hần. Ai cũng đừng mong mơ tưởng hay động đến nàng, cho dù là một cọng tóc.

~~~~~

“Phu nhân a~ Người ở đâu???? Phu nhân a~”

Lúc này, bên trong hoa viên, Quỷ Y tâm trạng vừa lo lắng, vừa bức tức. Lão vốn đang có chút vấn đề y thuật, muốn thỉnh giáo phu nhân một phen. Thế nhưng không hiểu là người đã đi đâu mất bóng, tìm cả một buổi trời rồi. Rõ ràng mới nãy còn thấy phu nhân ở đây, trong nháy mắt lại biệt tích. Như vậy là sao a???

“Hừ!!! Người đã làm phiền ta mấy ngày nay rồi. Hôm nay đã đến lúc nên cho bọn tiểu thư nghỉ ngơi chứ.” lúc này, Nhã Tĩnh trốn sau dĩa son, buồn cười nhìn về mặt lo lắng của Quỷ y. Nhưng mà trong lòng nàng cũng có đôi chút hả hê. Bởi vì hôm nay, nàng rốt cuộc cũng có cơ hội trả đũa lão ta một trận a.

Dứt lời, Nhã Tĩnh liền lác mình sang một hướng khác, vừa đi vừa cười tủm tỉm. Rốt cuộc, nàng cũng bỏ rơi được lão già Quỷ Y phiền toái kia rồi. Điều này sao không khiến cho nàng không vui cho được a~ Lúc đầu, nàng thấy lão có chút sở thích nghiên cứu y thuật với nên nàng cũng vui lòng cùng đàm luận với lão. Ai mà ngờ được là bản thân nàng lại tự chuốc lấy phiền phức a~ Nàng bây giờ thật sự hối hận. Vào buổi ban đầu không nên vì thú vui nhất thời mà chuốc lấy mối tai họa này a.

Vừa đi vừa suy nghĩ nên Nhã Tĩnh không hề chú ý đến phía trước cũng có người đang đi tới. Kết quả là nàng đã đâm sầm vào người ta. Cả hai cùng

nhau ngã xuống đất.

“Đau a....” Nhã Tinh rên nhẹ một tiếng. Thật là xui xẻo mà.

“Là kẻ nào to gan??? Dám động vào bản tiểu thư.” một giọng nữ đầy tức giận đột nhiên vang lên từ phía đối diện khiến Nhã Tinh ngạc nhiên.

Nàng từ từ đứng lên quan sát, chỉ thấy trước mặt mình xuất hiện một nữ nhân thân vận hồng y. Gương mặt nói chung là xinh đẹp, động lòng người nhưng nàng cảm thấy thật bình thường, chẳng có gì đặc biệt. Dù sao thì Nhã Tinh lúc còn ở hiện đại cũng đã thấy nhiều ca sĩ, diễn viên xinh đẹp hơn nàng ta gấp bội. Huống hồ, nàng còn là nữ nhân a~ Nếu thật sự có cảm giác với nàng ta thì mới đúng là có bệnh.

Bên kia, nữ nhân vừa ngã cũng được thị nữ của mình đỡ lấy, đứng dậy. Thế nhưng gương mặt nàng ta lại đang tràn ngập sát khí nhìn chằm chằm vào Nhã Tinh.

“Tiên nhân to gan!!! Ngươi là ai??? ” nữ nhân hồng y tức giận, gương mặt đỏ hồng. Nàng vốn là con gái của Đường chủ Hoàng Thiên thành. Nàng vốn đã ngưỡng mộ giáo chủ từ lâu. Lần này nghe phụ thân nói có cơ hội đến tông đàn bái kiến giáo chủ nên khiến cho nàng vô cùng vui mừng. Vốn dĩ nàng vô cùng tin tưởng vào nhan sắc của bản thân, hoàn toàn có thể khiến cho giáo chủ động tâm. Thế nhưng sau khi đến tận nơi đây thì mới hay tin giáo chủ đã thành thân. Ngồi vị giáo chủ phụ nhân đã là của người khác. Điều này khiến cho nàng tức tối không thôi.

(TT : tình địch của Tinh tỷ xuất hiện rồi đây nha ^o^. BN: Ta thì cảm thấy kịch hay sắp diễn ra, rất hứng thú *nhảy cẫng lên*. Con nhỏ này chuẩn bị báo cáo địa phủ là vừa.)

Nhưng nàng vẫn không bỏ cuộc, bởi nàng tin chỉ cần bản thân cố gắng thì nàng có thể khiến cho giáo chủ để mắt đến mình. Nàng chỉ cần có thể gả cho giáo chủ thì cho dù là làm thiếp cũng không thành vấn đề. Nam nhân từ xưa đến giờ chẳng phải đều tam thê tứ thiếp hay sao???

Hơn nữa, nàng còn nghe nói là vị phụ nhân này tính tình rất nóng nảy. Trước mặt mọi người lại dám véo tai giáo chủ, đã là nam nhân thì ai mà không có lòng tự tôn??? Vì vậy, nàng tin chỉ cần nàng có thể làm thiếp của giáo chủ thì nàng có thể khiến cho giáo chủ hưu phụ nhân và cưới nàng làm chính thê. Một năm trước, từ khi nàng gặp được giáo chủ, nàng đã nhận định nam nhân này rồi. Nàng đã lập lời thề, nam nhân này nhất định phải là của nàng. Ngồi vị Thiên Lang giáo giáo chủ phụ nhân nhất định cũng phải là của riêng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Nhã Tinh vốn là người biết phải trái, định cất lời xin lỗi với nữ nhân trước mặt. Dù sao đi chăng nữa cũng là do nàng không chú ý đường đi, đụng ngã người ta trước mà. Thế nhưng lời xin lỗi chưa kịp thốt nên câu thì đã phải nuốt ngược vào trở lại. Còn lý do tại sao lại như vậy thì nên hỏi nữ nhân kia đi a. Nàng ta đang mắng chửi nàng một cách khì thế kia mà.

Hồng y nữ tử mang theo một bụng oán khí, hùng hực khí thế mắng chửi Nhã Tinh để xả trôi bức tức trong lòng. Thời gian gần đây, đột nhiên xuất hiện một Trình giáo kim dám cả gan cướp mất ngôi vị giáo chủ phụ nhân của nàng. Vì chuyện này mà khiến cho tâm tình của nàng không được an ổn, bức tức không dứt khỏi lòng. Nàng dự định đi dạo chung quanh để có thể ổn định lại tâm tình đôi chút. Có ngờ đâu lại bị nữ nhân không biết tốt xấu trước mặt đụng phải, hại nàng té ngã đến chật vật.

Lỡ như để giáo chủ bắt gặp phải cảnh tượng lúc này của nàng, thì chẳng phải là hình tượng trước mặt giáo chủ đều bị hủy hết hay sao!!

(TT: ta nói cái ả này, thật sự bệnh đến hết thuốc chữa rồi, Thiên ca còn không nhớ ngươi là ai, lấy đầu ra mà lưu ý a, còn có trước mặt người ngoài mà chửi rửa người như thế, thì còn hình tượng gì đâu mà giữ a, thật đáng thương ~.~”, đúng là đồ có đầu mà không có óc mà, ta nghĩ chắc trong đầu ả này chỉ toàn đậu hũ không thôi, và cái đầu đặt trên cổ ả chắc chỉ để chứng diện thôi, chứ không có tác dụng gì đâu nhỉ ???)

Hồng y nữ tử lúc này mới bắt đầu chú ý quan sát, đánh giá Nhã Tinh. Một thân tử y giản dị, phong thái thanh tao, nhan sắc lại quá mức nổi bật và xinh đẹp thì khiến nàng cảm thấy ghen tỵ không ít. Trong lòng nàng âm thầm khẳng định nữ nhân trước mặt là nha hoàn trong son trang. Bởi vì chẳng nữ nhân nào có địa vị mà lại ăn mặc như thế này.

Chỉ là nàng thật không nào ngờ nữ nhân tử y trước mặt lại chính là người khiến nàng căm hận suốt thời gian gần đây, tân giáo chủ phụ nhân của Thiên Lang giáo. Dù sao nổi lòng bức tức chưa được giải tỏa cùng sự ghen tỵ của nữ nhân và tự cho mình là thông minh đã che mắt tất cả suy đoán. Chính vì thế, nàng lại càng không kiêng kỵ gì cả, thái độ thì càng trở nên cay nghiệt hơn.

“Tiên nhân!! Bản tiểu thư đang nói chuyện với ngươi đó. Bộ ngươi cảm hay sao mà không biết trả lời???” hồng y nữ tử tức giận, giọng điệu khinh khỉnh, bàn tay ngọc chỉ thẳng vào mặt Nhã Tinh mà trút giận.

Nha hoàn bên cạnh hồng y nữ tử thì lại đưa ánh mắt đồng tình nhìn Nhã Tinh. Cô nương này thật không may mắn, chọc ai không chọc, lại đi chọc phải tiểu thư. Thật là tội cho cô nương ấy mà.

“Ngươi có phụ mẫu không vậy??? ” Nhã Tĩnh hoàn toàn không hề tỏ ra tức giận trước thái độ của hồng y nữ tử. Ngược lại, nàng vô cùng bình tĩnh, nhẹ nhàng lên tiếng hỏi ngược lại.

“Nói nhảm!! Nếu không có phụ mẫu, chẳng lẽ bản tiểu thư từ trong hòn đá chui ra sao??? Ta còn tưởng rằng ngươi bị câm, nhưng xem ra không phải như vậy. Ngươi căn bản là ngu ngốc. Thật đáng thương. Ngay cả vấn đề đơn giản như vậy mà ngươi cũng có thể hỏi cho được??? Hừ!!! ” hồng y nữ tử nói đến đây trong giọng nói tràn ngập trào phúng, ánh mắt thì lóe lên tia khinh miệt.

“Nếu vậy thì chắc ngươi là cô nhi a~ ” Nhã Tĩnh cười nhạt, thân nhiên trả lời, hoàn toàn để lời châm chọc kia vào trong lòng. (BN: ai bảo không để -.- tý để dồn một đồng rồi trả thù một lần luôn thì có; TT: *gật gù tán thành*)

“Ngươi câm miệng!!!! Phụ mẫu ta vẫn còn đang sống khỏe mạnh. Ngươi muốn chết sao??? ” hồng y nữ tử phần nộ hết lớn. Nhưng cũng chính tiếng hét này của nàng ta đã vô tình đánh động mọi người trong sơn trang. Bao gồm những người đang ngồi trong đại sảnh bàn bạc chính sự, ở rất gần chỗ Nhã Tĩnh đang đứng, cùng Quý Y đang tiến dần bước chân về hướng của nàng.

Nhất thời, mọi người trong đại sảnh đều bị sự việc này thu hút, liền ngừng lại công sự, đứng dậy và rời khỏi phòng. Tất cả cùng tiến về nơi vừa mới phát ra tiếng hét kia.

“Ta không có điếc. Ngươi có cần hét lớn như vậy không??? Hay là ngươi sợ người khác không biết ngươi chanh chua đánh đá, nên mới cố tình làm như vậy a~ ” Nhã Tĩnh vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn nữ nhân trước mặt. Đúng là ngu ngốc, không biết động não mà suy nghĩ. Nàng đang mắng nàng ta mà nàng ta cũng không biết. Xem ra là bệnh không nhẹ nha, không biết có nên bắt mạch, ra tay cứu giúp không nhỉ???

“Ngươi. . . ” hồng y nữ tử tức giận, trừng mắt nhìn Nhã Tĩnh. Giây phút này đây, trong mắt nàng ta đang tràn ngập lửa giận, hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh, không hề còn chút nào phong thái tiểu thư khuê các cả. Điều này càng khiến Nhã Tĩnh thích thú không ít, bèn bồi thêm vài lời, trao tặng miễn phí nước bọt. (BN: tý mất vệ sinh quá =.=)

“Ta nói a~ Ngươi có đầu óc không vậy??? Rõ ràng là ngươi có cha sinh và có mẹ dạy. Phụ mẫu của ngươi lại vẫn còn sống sờ sờ ra đó, chưa có xuống mồ nằm. Vậy mà ngươi lại chẳng có một chút phép tắc nào cả. Ta thật sự rất tò mò nha~ Rốt cuộc là phụ mẫu ngươi không biết cách giáo dục, hay do ngươi là ‘gỗ mục không thể khắc’ nên mới không thể tiếp thu sự giáo dục đó đâu??? ” Nhã Tĩnh ngữ khí nhẹ nhàng, giọng điệu băng quơ, nói một cách rất tự nhiên. Thái độ lại vô cùng bình tĩnh, nhưng mỗi câu mỗi từ đều chứa đầy gai nhọn, đủ gây sát thương không nhẹ.

“Ngươi. . . ” hồng y nữ tử tức giận đến đỏ cả mặt, vẫn chưa kịp phản bác trở lại thì đã bị Nhã Tĩnh tiếp tục bồi thêm một câu.

“A!! Ta biết rồi. Chắc ngươi là cô nhi được nhận nuôi hoặc là con hoang nên phụ mẫu không hề yêu thương. Chính vì thế, họ mới mặc cho ngươi vô giáo dục như vậy a~ Để ta xem nào!! Nếu là cô nhi thì xem như số ngươi tốt, có thể được một gia đình giàu có nhận nuôi nhưng vẫn không được giáo dục đầy đủ. Còn nếu là con hoang thì từ xưa đến nay, vốn không được yêu thích mà. Cho dù ngươi có mang dòng máu của họ thì vẫn thế thôi. Ngươi thật sự đáng thương nha~ ” nói đến đây, Nhã Tĩnh không khỏi lắc đầu cảm thán. Ngoài mặt tỏ vẻ thương hại, nhưng trong mắt lại không hề che giấu vẻ khinh thường. Đúng là đồ nữ nhân không có mắt nhìn. Ngươi muốn đấu với ta??? Cho dù rằng tu thêm một trăm năm nữa, ngươi cũng không có tư cách đâu.

“Tiện nhân!! Câm miệng lại cho ta!! Ngươi đúng là chán sống mà. Hôm nay, ta nhất định phải giết ngươi. ” hồng y nữ tử tức giận ngập trời, tung chưởng hướng về phía Nhã Tĩnh mà đánh.

Nhưng nàng ta chưa kịp lại gần Nhã Tĩnh thì đã bị một luồng chưởng phong đánh bật ra, khiến nàng ta bị văng ra xa, chạm vào cột đình mà ngã xuống.

“Phụt. . . ” một ngụm máu tươi trong miệng hồng y nữ tử trào ra. Chứng tỏ người ra tay không hề nương tình, nàng ta chắc chắn bị thương không hề nhẹ.

Ngay sau đó, từ phía sau lưng Nhã Tĩnh, đã xuất hiện một đám người tự bao giờ. Những người này trên mặt đều mang nhiều sắc thái khác nhau. Có kẻ là tức giận, có kẻ là khinh thường, có kẻ là tiếc thương. Còn có một người thì lại lâm vào tình trạng sợ hãi. gương mặt người này hoàn toàn trắng bệch, cắt không ra một giọt máu.

Ánh mắt khinh thường cùng tiếc thương là xuất phát từ những người trong Thiên Lang giáo. Khinh thường là do hồng y nữ nhân không biết lượng sức mình, lại dám cả gan ở trước mặt giáo chủ đắc tội với phu nhân, hơn nữa còn đắc tội rất nặng a. Tiếc thương là vì tội nghiệp, nữ tử còn trẻ như thế mà lại chết sớm. Thật đáng tiếc. Xem ra hôm nay nàng ta không tránh khỏi họa kiếp rồi.

Những đường chủ mới tụ tập về do chỉ mới nghe nói về vị tân phu nhân, chỉ là chưa từng chứng kiến tình hình cụ thể nên không biết, nhưng những người trong Phi Diệp sơn trang thì lại khác.

Dù chỉ trôi qua có vài ngày ngắn ngủi nhưng họ đều có thể nhìn thấy được. Phu nhân chính là bảo bối trân quý nhất của giáo chủ. Giáo chủ đối với phu nhân là vô cùng yêu thương, vô cùng sủng ái, chỉ hận không thể đem tất cả niềm vui cùng những thứ tốt nhất trên thế gian này đến cho phu nhân.

Vậy mà nữ nhân này lại dám trước mặt giáo chủ mắng phu nhân, còn đòi giết phu nhân. Điều này thử hỏi làm sao mà nàng ta còn giữ được mạng cơ chứ.

Nhất thời, mọi ánh mắt đều đổ về phía vị Đường chủ Hoàng Thiên Thành. Trong mắt tất cả đều ánh lên vẻ đồng tình cùng thương hại. ‘Chúc mừng ngươi. Ngươi đã thành công giáo dưỡng được một nữ nhi ‘tốt’. Nàng ta đã thành công đem đến họa diệt môn toàn gia’.

Trong lúc đó thì Nhã Tĩnh lại rơi vào một vòng tay quen thuộc. Lãnh Thiên quan sát Nhã Tĩnh, đánh giá một lượt, xác định nàng không bị gì thì mới cảm thấy an tâm. Lúc này, hắn mới ôn nhu đem nàng tiến vào trong lòng, dùng sức ôm chặt lấy. Đại chưởng di chuyển, động tác vô cùng nhẹ nhàng, khẽ vuốt tóc nàng. Dù không nói lời nào nhưng lại không hề che giấu sự yêu thương cùng che chở đối với nàng.

Nhưng đồng thời, ánh mắt của Lãnh Thiên lại trừng mắt nhìn về phía hồng y nữ tử đang chật vật được nha hoàn đỡ dậy. Lúc này, phụ thân của nàng ta cũng đã tiến lại gần.

Dù rất lo lắng cho vết thương của nữ nhi nhưng cũng rất tức giận. Thật là thường ngày nuông chiều nữ nhi để rồi giờ phút này lại gây họa thế này. Thật sự rất hối hận. Tại sao lại không dạy bảo nữ nhi nghiêm khắc vào cơ chứ. Nếu vậy thì không chừng chuyện hôm nay đã không xảy ra.

“Giáo chủ!! Nữ nhi của thuộc hạ tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, nhất thời lỗ mãng nên đã đắc tội với phu nhân. Xin giáo chủ tha tội.” Hoàng Thiên thành Đường chủ Hạ Dược vội vàng quỳ xuống cầu xin. Lão ta bây giờ thật sự sợ hãi vô cùng. Mọi chuyện ở tông đàn còn chưa báo cáo xong, còn không biết có hay không khiến cho giáo chủ mất hứng. Vậy mà bây giờ nữ nhi lại đi đắc tội với phu nhân, hơn nữa còn ở ngay trước mặt giáo chủ.

Dù chỉ mới gặp mặt lần đầu nhưng theo kinh nghiệm lăn lộn lâu năm trên giang hồ, Hạ Dược hoàn toàn có thể khẳng định. Vị phu nhân này tuyệt không đơn giản, thậm chí so với giáo chủ còn muốn lợi hại hơn. Hơn nữa, lão chỉ cần nhìn thấy thái độ che chở và dịu dàng của giáo chủ cùng với những gì mà mình nghe được từ những người trong sơn trang thì Hạ Dược lại càng thêm khẳng định.

Vị trí của phu nhân trong lòng giáo chủ tuyệt không có bất cứ gì có thể so sánh được. Thử hỏi, nếu có thể thay thế thì chẳng phải phu nhân cũng chẳng khác nào là những nữ nhân tầm thường khác. Nếu không thì làm sao có thể khiến cho giáo chủ cao cao tại thượng, nổi tiếng lãnh khốc vô tình của Thiên Lang giáo, lại xuống nước dịu dàng như vậy a. Lần này nữ nhi của lão thật sự là chệch sống lâu mà, mới đi gây ra chuyện này.

“Người tên gì???” Lãnh Thiên hoàn toàn không hề để ý tới thái độ cầu xin của Hạ Dược mà ngược lại quay sang hỏi hồng y nữ tử. Thế nhưng ánh mắt lại toả ra sát khí nồng đậm, cùng thái độ lạnh băng trên người khiến toàn thể mọi người trong giáo đều rét run.

“Hạ...Hàn...Tuyên” hồng y nữ tử cũng bị thái độ lạnh lùng cùng sát khí của Lãnh Thiên làm cho khiếp sợ. Lời nói cũng trở nên lắp bắp, không thành câu.

Nhưng lại có kẻ không hề chịu ảnh hưởng chút xíu nào về thái độ này của Lãnh Thiên. Ngược lại còn lên tiếng phản kháng, thậm chí là trách móc.

“Người không sợ bị lạnh chết sao??? Tại sao lại có thể toả ra hàn khí đến mức như vậy. Còn có, đừng có đờ đờ sát khí như thế, ta nhìn thật không thích chút nào.” Nhã Tĩnh ở trong lòng Lãnh Thiên bắt mạch, vung tay đâm mạnh vào ngực Lãnh Thiên một cái. Thái độ tỏ ra vô cùng không hài lòng.

“Ân!! Tĩnh nhi. Đừng đâm. Ta da dày, thịt chắc, sẽ làm đau tay nàng đó. Ngoan. Nếu nàng không thích, ta sẽ sửa a.” Lãnh Thiên bị cú đâm của Nhã Tĩnh kéo về, đột ngột thu lại toàn bộ khí thế. Thay vào đó là ngữ khí dịu dàng, ôn nhu cùng sùng nịnh bao trùm. Thậm chí, Lãnh Thiên còn dịu dàng kéo lấy tay của Nhã Tĩnh, vừa hôn nhẹ lên đó, vừa thôi. Như sợ cú đâm vừa rồi sẽ thương tổn đến bảo bối của hắn vậy.

Tất cả Đường chủ của các phân đà đều bị một này đã kích đến hóa đá tại chỗ. Còn người của Phi Diệp sơn trang, dù đã được chứng kiến quen thuộc những hành động như thế cũng không tránh khỏi ngạc nhiên.

Xem ra người có thể khiến cho giáo chủ nhanh chóng thay đổi thái độ, thay đổi tâm tính, trấn an giáo chủ, trên đời này ngoại trừ vị phu nhân trước mắt này ra, tuyệt sẽ không có người thứ hai. Tất cả mọi người giờ phút này đều có cùng một suy nghĩ. ‘Sau này nhất định phải lấy lòng phu nhân. Chuyện gì cũng nghe theo phu nhân’.

Vì sau ngày hôm nay mọi người đều biết, Thiên Lang giáo, người lớn nhất không còn là giáo chủ mà là phu nhân. Chỉ cần nghe lời phu nhân thì mọi chuyện đều sẽ ổn thỏa, không sai chút nào.

“Đừng có nghịch. Ở đây có rất nhiều người.” Nhã Tĩnh xấu hổ, rút tay về. Cái tên này, thật là không biết xấu hổ mà.

“Ân, ngoan. Họ không hề thấy gì hết mà.” Lãnh Thiên dứt lời, càng đem Nhã Tĩnh ôm chặt hơn. Thậm chí còn đưa ánh mắt cảnh cáo nhìn về phía mọi người ‘các người nhìn thấy gì sao’.

Mọi người đều đồng thời lắc đầu. Ánh mắt như đáp lại ‘bọn thuộc hạ cái gì cũng không thấy’.

Nhã Tĩnh nhất thời muốn té xỉu ngay lập tức. Làm gì có ai trắng trợn như hắn a. Bọn họ đều là thuộc hạ của hắn thì làm sao dám phản kháng chứ.

“Hạ Hàn Tuyên!! Người có biết người đã làm sai chuyện gì???” Lãnh Thiên cười khê, nhẹ nhàng an ủi Nhã Tĩnh. Nhưng ngay sau đó, hắn lại quay sang lạnh lùng cất tiếng hỏi hồng y nữ tử đang tro ra nãy giờ trước những cảnh tượng vừa diễn ra.

Giáo chủ thật sự rất sùng nàng ta, rất thương nàng ta. Hạ Hàn Tuyên trong lòng không cam tâm, không ngừng mà gào thét. Nàng hận, nàng hận nữ nhân đang ở trong lòng giáo chủ giờ phút này. Nàng hận đến mức muốn nàng ta chết không toàn thây, chết không được siêu sinh.

(TT: *ngã nhào, té ghế*, giờ phút này mà ả này còn không biết phân biệt tốt xấu a, ta bó tay chấm toàn bộ với ả này rồi ~.~”. BN: *kéo ghế ra* Tuyệt nhi! Có sao không??? Thôi chết, gọi xe cấp cứu ~.~ không kịp thì mắc công mỗi năm tốn 3 cây nhang =]]~ hắc hắc; TT: *cười dịu dàng*, yên tâm cho dù ta có đi đâu cũng kéo nàng theo cùng, chúng ta là bằng hữu tốt mà, *thoải mái cười gian trá*)

“Tuyên nhi, còn không mau cầu xin giáo chủ tha mạng.” Hạ Dược nhìn thấy nữ nhi không có phản ứng nên nhanh chóng kéo nàng ta quỳ xuống cầu xin. Lão chỉ hy vọng có thể bảo toàn tính mạng của nữ nhi và toàn gia mà thôi.

“Giáo chủ...Tuyên nhi biết sai. Xin người tha tội.” Hạ Hàn Tuyên với đôi mắt ngấn lệ, thái độ thành khẩn, chọc người triu mến, nhưng lại làm cho một người cảm thấy khó chịu.

“Tuyệt nhỉ?? Xưng hô thân mật quá nhỉ. Thiên, người có thêm một Tuyệt nhỉ khi nào vậy??? Còn có, người đừng có mà trước mặt ta giả yếu đuối. Người không cảm thấy làm như vậy rất ghê tởm sao??? ” Nhã Tĩnh nửa câu đầu là nhắm vào Lãnh Thiên, ánh mắt lộ vẻ tức giận. Nhưng nửa câu sau lại chính là nhắm vào Hạ Hàn Tuyệt, đầy vẻ châm chọc.

Ta đã nói rồi, người muốn đấu với ta thì luyện thêm một trăm năm nữa, người cũng không có tư cách đâu. Vậy mà ở trước mặt ta còn giả vờ đáng thương, ngu xuẩn. Tính quyền rũ phụ quân của ta chắc. Nằm mơ. Ta sẽ cho người biết thế nào là lễ độ, thế nào là chọc người không nên chọc.

“Tĩnh nhi!! Ta không có mà. Ta còn không biết nàng ta là ai nữa là. Đây là lần đầu ta gặp nàng ta thì làm sao có thể quen biết nàng ta. Nàng nhất định phải tin ta. ” Lãnh Thiên nhất thời cuống cuống, vội vàng giải thích, nhưng đồng thời cũng vô cùng phần hận, trừng mắt nhìn Hạ Hàn Tuyệt. Tất cả đều tại nữ nhân này hại hắn. Khó khăn lắm nàng mới đồng ý, chấp nhận tình cảm của hắn nên hắn tuyệt đối không cho phép bất kể điều gì phá vỡ. Nếu chuyện này mà khiến nàng hiểu lầm hắn thì hắn tuyệt đối không tha cho bất cứ một ai liên quan đến.

“Nga~ Vậy tất cả đều là do Hạ tiểu thư tự mình đa tình, tự biến tự diễn sao??? Thiên, hôm nay ta mới biết, người thật được nhiều người ‘mến mộ’ nha~ ” Nhã Tĩnh vẻ mặt như có như không, thái độ thờ ơ lên tiếng, nhưng lại làm cho mọi người trong Thiên Lang giáo mở rộng tầm nhìn.

‘Phu nhân!! Quả là cao tay. Từ giờ trở đi, xem ra giáo quy Thiên Lang giáo lại phải thêm một điều. Cho dù làm gì cũng được, nhưng tuyệt đối không được đắc tội phu nhân.’. Đây chính là suy nghĩ của mọi người trong giờ phút này. Thật hiếm có, khi người của Thiên Lang giáo lại trong cùng một thời gian, có cùng một suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“Ân, đúng a~ Đó là do tự nàng ta chủ động, không liên quan gì đến ta. Tĩnh nhi!! Nàng nhất định phải tin ta!! Trong lòng ta, ngoại trừ nàng ra, không thể dung thêm bất kỳ một ai khác. Bởi vì trái tim của ta đã bị nàng lấy mất rồi còn đâu. ” Lãnh Thiên gắt đầu phụ họa. Bây giờ, cho dù nàng nói cái gì, hắn cũng phải nghe theo. Nếu như Tĩnh nhi của hắn mà hiểu lầm thì hắn nhất định sống không yên.

Bên kia, Hạ Hàn Tuyệt nghe vậy không khỏi trừng mắt oán hận nhìn Nhã Tĩnh. Tất cả đều do nữ nhân này mà ra cả. Nàng thề, mối thù này nàng nhất định phải báo. Nàng nhất định phải khiến nàng ta trả giá vì mối nhục mà nàng phải chịu ngày hôm nay.

(TT: con ả này hết thuốc chữa rồi, không còn cứu được nữa rồi, mi chuẩn bị mà gánh chịu con thịnh nộ của Thiên ca đi ~.~”. BN: còn ta thì thấy sắp có cơ hội cho Tĩnh tỷ thư giãn gân cốt, trở tài thì đúng hơn a~ *cười nham hiểm*)

“Người làm gì mà trừng ta vậy a~ Cứ như ta là kẻ thù giết cả nhà người không bằng. ” nhìn thấy vẻ mặt oán hận của Hạ Hàn Tuyệt, Nhã Tĩnh liền lên tiếng hỏi. Mục đích của nàng chính là muốn vạch trần bộ mặt giả ngây thơ của nàng ta. Ai bảo bản thân nàng xưa nay ghét nhất hạng người này, mà nàng ta xui xẻo lại đúng vào loại người mà nàng không ưa cơ chứ.

Nghe thấy lời của Nhã Tĩnh, Lãnh Thiên quay đầu nhìn lại Hạ Hàn Tuyệt. Đúng lúc, hắn bắt gặp ánh mắt như muốn giết người của nàng ta dành cho Tĩnh nhi của hắn. Điều này khiến cho Lãnh Thiên không khỏi nhíu mày suy nghĩ. Nữ nhân này tuyệt không thể giữ lại. Bởi vì hắn tuyệt không thể đem lại bất cứ nguy hiểm nào cho bảo bối của hắn.

“Giáo chủ!! Xin người nể tình thuộc hạ bao nhiêu năm nay lập không ít công lao cho Thiên Lang giáo!! Xin người khai ân, tha cho nữ nhi của thuộc hạ một con đường sống!! ” phụ thân Hạ Hàn Tuyệt khóc lóc, dập đầu cầu xin.

“Tha!? Được thôi. Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống không thể tha. Ta nghe nói mấy hôm nay, người rửa nhà xí trong trang bị ốm nên xin nghỉ. Trong vòng ba ngày tới, hãy để nữ nhi của người làm thay. Nếu chấp hành theo như vậy thì ta sẽ tha cho nàng ta một con đường sống. ” Lãnh Thiên chưa kịp lên tiếng, Nhã Tĩnh đã giành trước. Hơn nữa, từng câu nói của nàng vừa phát ra, đã thành công làm cho toàn thể mọi người đều phải xanh mặt.

‘Đù tàn nhẫn!! Đù vũ nhục nha~ Phu nhân, xem ra người không hề ngây thơ giống vẻ bề ngoài của mình nha. Dù sao Hạ Hàn Tuyệt cũng là thiên kim tiểu thư, lại được nuông chiều từ nhỏ. Bây giờ, người lại bắt nàng ta đi rửa nhà xí!? Đây tuyệt đối là nỗi nhục lớn nhất mà cả đời nàng ta phải chịu nha. Chi sợ là cho đến lúc chết, nàng ta cũng sẽ không quên được đâu. Phu nhân!! Nhĩ hảo đáng sợ a~ Người không trừng phạt thì thôi, một khi ra tay thì sẽ là cả đời không quên. ’ nghĩ đến đây thôi, đám người của Thiên Lang giáo không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Còn phía bên kia, Hạ Hàn Tuyệt và phụ thân nàng ta vừa nghe xong, không tránh khỏi ngáy người nhìn Nhã Tĩnh. Phụ thân Hạ Hàn Tuyệt sau khi trấn định tinh thần, vốn định quay về hướng Lãnh Thiên cầu cứu. Nếu trừng phạt kiểu này thì nữ nhi của hắn, mặt mũi đều mất hết rồi còn đâu. Sau này làm sao mà gả ra ngoài được nữa a~

Nhưng là hắn đành phải thất vọng rồi. Bởi vì Lãnh Thiên sau khi nghe xong những lời của Nhã Tĩnh, trong mắt chỉ ánh lên một tia sững sờ rồi lập tức vụt tắt. Hắn lại tiếp tục động tác ôn nhu, đứng bên cạnh Nhã Tĩnh, không nói gì, cũng không hề có ý gì là phản bác quyết định của nàng. Sự im lặng của hắn, cũng đủ làm cho mọi người hiểu rõ. Giáo chủ đây là đồng ý với sự trừng phạt của phu nhân. Nếu giáo chủ đã không có ý kiến thì họ làm sao mà dám a. Trong nhất thời, mọi người đều nhìn phụ tử Hạ Hàn Tuyệt bằng ánh mắt đồng tình, nhưng ai bảo nàng ta đắc tội ai lại không đắc, mà lại đi đắc tội với

phu nhân làm gì. Cho nên mới có kết cục này a.

(BN: xin lỗi à, Tình tỷ như vậy là còn rất thương người, chứ mà để Thiên ca xử lý =.= cảm chắc cái chết!! *chỉ chỉ lên* Thiên ca tính diệt khẩu tránh hậu họa sau này cho Tình tỷ kia mà.)

Phụ tử Hạ Hàn Tuyên nhận thấy được sự im lặng của mọi người thì biết là đã không còn cách cứu vãn nữa rồi. Phụ thân Hạ Hàn Tuyên chỉ đành ngậm ngùi cúi đầu nhận mệnh. Còn Hạ Hàn Tuyên thì ngoài mặt là ưng thuận, nhưng trong lòng lại dấy lên một ý niệm trả thù mà mọi người ở đây không ai hay biết.

Buổi đêm tại Phi Diệp sơn trang đều đang chìm ngập trong im lặng. Tất cả mọi người đã đi vào giấc ngủ say nồng, đánh bài với Chu công. Tuy nhiên, trong một căn phòng nằm cách xa hoa viên, sâu tận cùng bên trong sơn trang thì vẫn còn phát ra những tiếng động khiến người nghe không khỏi đỏ mặt.

“ ần...a...ần...” trên giường, nữ tử khép hờ đôi mắt, miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều. Cả người nàng là một mảnh ướt đầm, lấm tấm mồ hôi.

Phía trên nàng, nam tử đang không ngừng ‘hoạt động’, thực hiện động tác nguyên thủy nhất của nhân loại. Mỗi một lần cử động là đều dẫn đến tiếng rên vui sướng vang lên của nữ nhân bên dưới.

Mặc dù động tác càng lúc càng nhanh, nhưng vị nam tử kia vẫn không quên quan sát biểu tình của nữ tử đang nằm dưới thân. Trong ánh mắt của hắn, ngoài sùng nịnh cùng dạt dào yêu thương ra thì cũng chỉ là ôn nhu dịu dàng. Nhu tình này hoàn toàn có thể thấy được hắn yêu nữ nhân này biết bao nhiêu. Thậm chí, so với bản thân của hắn, tính mạng của nàng còn quan trọng hơn.

“ Tình nhi!! Tình nhi của ta!! Ta yêu nàng!!! ” Lãnh Thiên với chất giọng khàn khàn, không ngừng đặt dấu ấn lên gương mặt đang đỏ hồng của Nhã Tinh.

Cho đến khi luật động đạt đến đỉnh cao thì Lãnh Thiên hét lớn một tiếng, đem mầm móng của mình lưu lại trong người Nhã Tinh. Sau đó, hắn mới ngả cả người nằm sang một bên, đại chương vươn ra, kéo Nhã Tinh vào lòng, ôm chặt lấy nàng. Trên gương mặt của Lãnh Thiên không khỏi hiện lên một tia nồng đậm yêu thương, mỉm cười thỏa mãn.

Sau một đêm hoạt động mệt mỏi, Lãnh Thiên bắt đầu chìm sâu vào giấc ngủ mà không hề phát giác giai nhân trong lòng vẫn còn chưa an giấc. Nàng đợi cho đến khi Lãnh Thiên đã ngủ say, rồi mới đưa tay điểm huyệt ngủ của hắn. Ngay sau đó, Nhã Tinh nhanh chóng xuống giường, mặc y phục, rồi lặng lẽ rời khỏi phòng.

Lúc này, tại một khu rừng trúc cách sơn trang không xa, một nữ nhân thân vận hoàng y đang đứng đó. Trên gương mặt tràn ngập sát khí cùng phẫn hận kia đang nhìn chăm chăm về phía Phi Diệp sơn trang.

“ Ngươi đã đến rồi?? ” nữ tử nhận thấy được người mình đang chờ đã xuất hiện, bèn lên tiếng nói.

“ Chắc chắn, sư muội. Đã lâu không gặp, vừa gặp lại, muội có cần tỏ thái độ thờ ơ như vậy với ta không a~ Muội thật là ... ” phía sau, một nam tử thân vận lam y, vẻ mặt dâm tà nhìn chăm chăm vào nữ tử, như muốn ăn tươi nuốt sống nàng ta.

“ Đừng có nhiều lời!! Những thứ ta bảo ngươi chuẩn bị, ngươi đã chuẩn bị cả chưa?? ” hoàng y nữ tử lạnh giọng, đánh gãy lời của lam y nam tử.

“ Ta đã chuẩn bị tốt cả. Sư muội nhờ cậy ta, ta làm sao mà dám không làm tốt a~ Bất quá, vị phu nhân đó có thật là xinh đẹp như vậy không a!? Muội cũng biết đó, ta dù sao cũng là Hồ Diệp công tử nổi danh giang hồ. Xưa nay, ta chỉ có hứng thú với mỹ nhân, nữ nhân tầm thường ta không hề để mắt đến. Nếu nàng ta không thuộc loại mỹ nhân như hoa, vậy thì xin lỗi, ta không thể giúp muội rồi. ”

“ Yên tâm. Nàng ta tuyệt đối xinh đẹp. Ngươi cứ theo kế hoạch đã định. Tối ngày mai thực hiện, ta sẽ bỏ thuốc vào thức ăn của nàng ta. Đến lúc đó, nàng ta sẽ như cá nằm trên thớt, mặc ngươi làm gì thì làm. ” hoàng y nữ tử trong giọng nói không hề che giấu được hận ý cùng vui sướng khi sắp có người gặp họa.

“ Được thôi, bất quá muội hãy nhớ kỹ. Sau khi xong việc, muội phải cố gắng sắp xếp cho ta bỏ trốn. Muội cũng biết đó, dù sao nữ nhân đó cũng là Thiên Lang giáo giáo chủ phu nhân. Thế lực của Thiên Lang giáo lớn mạnh thế nào, ta nghĩ ta không nói, muội cũng biết mà. Ta lại còn đi cưỡng bức giáo chủ phu nhân của họ nữa. Nếu để họ bắt được ta, ta nhất định là chết rất thê thảm a. ” lam y nam tử vẻ mặt đau lòng than thở.

“ Ngươi yên tâm. Đợi sau khi giáo chủ cùng mọi người trong giáo nhìn thấy hai người các ngươi ở trên giường làm chuyện đồi bại. Ngươi cứ việc vu oan cho nàng ta, rằng nàng ta ép buộc ngươi làm vậy. Sau đó, Phi Diệp sơn trang nhất định sẽ loạn lên. Ta sẽ nhân cơ hội đó mà giúp ngươi bỏ trốn. ” hoàng y nữ tử cười nhẹ đáp lời.

“ Hào. Nếu muội đã đảm bảo như vậy thì ta không còn gì để nói. Ta đi trước đây, ta còn cần làm vài chuyện. ” dứt lời, lam y nam tử phi thân rời khỏi rừng trúc.

Hoàng y nữ tử đứng đó, tưởng tượng đến cảnh tượng đêm mai, không khỏi vui sướng cười to.

“ Tổng Nhã Tinh!! Ngươi dám cướp đi giáo chủ của ta, vũ nhục ta, ta nhất định sẽ khiến cho ngươi sống không bằng chết. ” hoàng y nữ tử này không ai

khắc chính là Hạ Hàn Tuyên, vừa kết thúc ba ngày bị trừng phạt. Giờ phút này, trên gương mặt nàng ta, ngoại trừ sát ý thì chính là thù hận. Nàng ta đã hoàn toàn mất đi đáng về mảnh mai dịu dàng của một tiểu thư khuê các.

Dứt tiếng cười, Hạ Hàn Tuyên nhanh chóng rời khỏi rừng trúc, mà không hề hay biết mình đã bị theo dõi.

Hạ Hàn Tuyên vừa rời khỏi thì ngay sau đó, hai thân ảnh khác lại đột ngột xuất hiện, một nam một nữ.

Nữ tử chính là người mà Hạ Hàn Tuyên muốn hại, giáo chủ phu nhân của Thiên Lang giáo, Tổng Nhã Tinh.

“Phu nhân!! Bây giờ chúng ta nên làm gì??” nam tử còn lại không ai khác chính là lão Quỷ Y. Kể từ lúc được đi theo phu nhân học y thuật, lão ta đã quyết định bái Nhã Tinh làm sư. Thế nhưng Nhã Tinh lại không cho phép Quỷ Y gọi nàng bằng sư phụ nên lão ta đành gọi nàng bằng phu nhân.

Bây giờ, lời nói của Nhã Tinh đối với Quỷ Y còn có trọng lượng hơn so với lời nói của Lãnh Thiên.

“Ngươi lại đây.”

Nhã Tinh ngoắc tay, ý bảo Quỷ y lại gần. Sau đó, nàng nói nhỏ vào tai Quỷ Y vài câu. Không biết Nhã Tinh nói gì mà lại chỉ thấy sắc mặt Quỷ Y bắt đầu thay đổi. Ban đầu là ngạc nhiên, sau đó dần dần chuyển thành khoái trá. Cuối cùng, nghe xong những lời của Nhã Tinh, Quỷ Y không khỏi che miệng cười tủm tỉm.

Nhã Tinh nhìn theo hướng Hạ Hàn Tuyên rời đi, trên miệng bất giác để lộ nụ cười mỉa mai. “Ta đã nói rồi. Nếu ngươi muốn đấu với ta, ngươi dù có tu luyện thêm trăm năm nữa thì cũng không đủ tư cách đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Sau khi cùng Quỷ Y sắp xếp xong mọi chuyện, Nhã Tinh mới thông thả trở lại phòng. Trời bên ngoài đã gần sáng, nàng nhẹ nhàng cởi y phục, trèo lên giường, nằm xuống và chui vào lòng Lãnh Thiên. Sau đó, Nhã Tinh nhẹ nhàng dùng tay giải khai huyết đạo cho hắn.

Thế nhưng khi Nhã Tinh còn chưa kịp chạm đến thì tay của nàng đã bị một bàn tay nắm chặt lấy. Nhã Tinh ngạc nhiên nhìn lại thì mới phát hiện Lãnh Thiên đã tỉnh lại từ bao giờ. Đôi mắt huyết đồng kia đang chăm chú nhìn nàng.

Lãnh Thiên một mực im lặng mà nhìn nàng, không có ý định lên tiếng. Nhưng từ trong mắt của hắn, Nhã Tinh có thể hiểu được hắn muốn nói gì với nàng. Hiện tại, hắn chính là muốn biết tối qua nàng đã đi đâu, và đã làm những gì.

Nhã Tinh mỉm cười, tay còn lại vươn ra, kéo bàn tay đang nắm chặt lấy tay nàng ra. Sau đó, kéo nó choàng qua người nàng, rồi nàng chui rúc cả người vào trong lòng Lãnh Thiên, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Tất cả mọi chuyện sẽ được giải đáp vào tối nay. Đảm bảo sẽ rất thú vị. Cứ chờ đi.” nói xong, Nhã Tinh nhắm mắt, bắt đầu đi tìm Chu công đánh cờ. Cả đêm qua, nàng thật sự đã vất vả lắm rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút để đêm nay còn chuẩn bị lâm trận nữa chứ.

Lãnh Thiên nhìn thấy vẻ mặt giáo hoạt của Nhã Tinh thì không khỏi cười khẽ. “Xem ra lại có kẻ không biết sống chết, sắp gặp đại họa rồi đây.”

Nghĩ vậy, Lãnh Thiên cũng không lo lắng gì thêm. Đại chương trên người nàng lại dùng sức đem Nhã Tinh ôm chặt hơn nữa. Sau đó, Lãnh Thiên cũng dần dần chìm lại vào giấc ngủ. Trên gương mặt của Lãnh Thiên, không hề che giấu sự bình tĩnh cùng yêu thương vô hạn dành cho Nhã Tinh. Cho dù đối phương có là ai đi chăng nữa, chỉ cần nàng muốn ngoạn, muốn trêu thì hắn cũng sẽ để nàng làm theo ý thích của nàng. Sau đó, hắn sẽ thay nàng giải quyết tất cả hậu quả. Đây cũng chính là lý do vì sao hắn luôn không ngừng nâng cao thực lực của mình để ngày càng trở nên cường đại hơn.

Hôm sau, không khí trong Phi Diệp sơn trang vẫn cứ như mọi ngày. Ai cũng có nhiệm vụ của riêng mình, duy chỉ có hai người là biến mất dạng, không thấy bóng dáng.

“Phu nhân đâu???” ngồi trên bàn ăn, Lãnh Thiên không nhìn thấy bóng dáng của Nhã Tinh nên lên tiếng hỏi. Nói đúng hơn là cả ngày hôm nay, hắn cũng chưa hề nhìn thấy nàng.

“Dạ bẩm giáo chủ, vừa rồi thuộc hạ thấy phu nhân và Quỷ Y cùng nhau ra ngoài. Hình như là đi mua nguyên liệu để luyện dược.” một tên thuộc hạ cung kính đứng ra bẩm báo.

“Àn. Vậy thì các người cứ việc ăn trước. Lát nữa, phu nhân về thì ta sẽ cùng nàng ăn sau.” Lãnh Thiên dứt lời, đứng dậy quay về thư phòng, tiếp tục công việc còn đang dang dở.

Đám thuộc hạ thấy giáo chủ như thế, không khỏi cảm động. Giáo chủ trước đây là người lạnh lùng và ít nói. Người luôn luôn tiến về phía trước, chưa từng vì bất cứ ai, hay bất cứ chuyện gì mà dừng lại.

Nhưng từ khi phu nhân xuất hiện, họ có thể nhìn ra được, giáo chủ đã thay đổi hẳn. Người đã trở nên có tình có nghĩa hơn. Mỗi ngày qua đi, giáo chủ cũng cười nhiều hơn. Hơn nữa, giáo chủ đã bắt đầu biết quan tâm đến mọi người. Cuộc sống của họ cũng từ đó mà trở nên tốt đẹp hơn.

Bởi vì trước đây, bất kể là ai, chỉ cần phạm lỗi nhỏ thì đã bị phạt nặng đến mức chỉ còn nửa cái mạng. Thế nhưng bây giờ, chỉ cần phu nhân nói một câu thì nhiều lắm họ chỉ bị mắng một trận mà thôi. Vì vậy, tất cả mọi người trong lòng đều có chung một suy nghĩ và âm thầm thề với lòng. Bất cứ giá nào thì cũng phải bảo vệ tốt cho phu nhân. Tuyệt đối không để bất cứ việc gì nảy sinh mà làm ảnh hưởng đến tình cảm của phu nhân cùng giáo chủ. Vì một tương lai tươi sáng của bản thân sau này, họ nhất định phải cố gắng mới được.

Đêm đến, Nhã Tĩnh cùng Quý Y rốt cuộc cũng quay về.

Vừa vào đến cửa, Nhã Tĩnh được bẩm báo là Lãnh Thiên cho đến giờ vẫn chưa dùng bữa, nguyên nhân là chờ nàng về ăn cùng. Nhã Tĩnh không khỏi lắc đầu cười khổ, tên này đúng là rất ngốc mà. Nàng liền phân phó nhà bếp nấu vài món đơn giản, sau đó tự mình mang đến thư phòng tìm Lãnh Thiên.

“Cốc cốc...” Nhã Tĩnh đứng bên ngoài, khẽ gõ cửa.

Tiếng vừa dứt, cánh cửa lập tức được mở ra. Ngay sau đó, Nhã Tĩnh đã bị một vòng tay ôm trọn vào lòng. Cũng may, nàng phản ứng nhanh nhẹn. Nếu không thì cả mâm thức ăn đều bị đổ hết rồi còn đâu.

Sau khi Nhã Tĩnh được đặt yên vị trên ghế, Lãnh Thiên nhanh chóng tiến ra đóng cửa. Rồi lập tức quay vào, tiến về phía nàng, ngồi cạnh Nhã Tĩnh.

“Tại sao lại biết là ta??? ” Nhã Tĩnh không khỏi lên tiếng hỏi. Lần nào nàng quay về phòng cũng thế, hần không cần ngẩng đầu cũng biết là nàng. Xưa nay, hần chưa từng lầm bao giờ.

“Trên người nàng có mùi U Lan thảo mà ta thích nhất, cộng thêm tiếng bước chân của nàng. Cho nên, ta liền biết ngay là nàng.” Lãnh Thiên đưa tay đón lấy mâm thức ăn trên tay Nhã Tĩnh, đặt lên bàn. Sau đó, hần xoay người ôm nàng vào lòng, hít một hơi sâu mùi hương U Lan Thảo trên người nàng. Đối với hần, đây chính là thứ thuốc tốt nhất sau cả ngày làm việc mệt mỏi.

“Dùng bữa đi. Ta đói lắm rồi.” Nhã Tĩnh cười khẽ, nhẹ nhàng đẩy hần ra, bắt đầu gấp thức ăn vào chén cho hần.

Lãnh Thiên cười vui vẻ, hưởng thụ sự chăm sóc của nàng. Đây chính là những giây phút hạnh phúc nhất trong đời của hần. Hần hy vọng cả cuộc đời này, ngày nào cũng như thế thì hần đã mãn nguyện rồi.

“Thiên, ăn xong ngươi đi nghỉ trước đi. Ta có chút chuyện cần xử lý.” Nhã Tĩnh nhẹ giọng lên tiếng nói.

Lãnh Thiên vốn định hỏi chuyện gì thì lại nhớ đến câu nói của nàng sáng nay, không khỏi mỉm cười, gật đầu đồng ý.

“Hào!! ” chỉ cần nàng vui là được rồi. Nàng thích làm gì thì hần cũng sẽ không quản.

Đêm đến, một bóng đen theo bên ngoài, phi thân nhảy vào hậu viện Phi Diệp sơn trang.

Bóng đen lướt qua hoa viên, tiến đến một căn phòng cuối hoa viên. Sau đó, theo cửa sổ nhảy vào, tiến lại gần giường, quan sát và ngắm nhìn nữ nhân đang nằm trên giường kia.

“Chắc chắn, quả đúng là giai nhân tuyệt sắc nha. Tiểu sư muội, quả nhiên không gạt ta.” Hoa Hồ Diệp đứng bên giường, chuyên chú nhìn vào Nhã Tĩnh đang nằm trên giường mà lên tiếng.

“Tiểu mỹ nhân, ta sẽ không để nàng chờ lâu đâu. Ta đến đây!!!” Hoa Hồ Diệp vẽ mặt dâm tà, từ từ tiến lại gần Nhã Tĩnh.

Nhưng chưa kịp chạm vào nàng thì hần đột nhiên cảm thấy phía dưới như có cái gì đó chạm đến hần. Hần cúi đầu xuống thì mới sững sờ phát hiện. Thì ra, bộ vị phía dưới của mình đang bị một thanh đoản kiếm chỉ thẳng vào. Hần ngạc nhiên nhìn lên thì thấy Nhã Tĩnh đã tỉnh từ bao giờ. Hơn nữa, thanh kiếm đang dùng để uy hiếp hần lại do nàng sử dụng. Chỉ cần nàng dùng sức một chút thì Hồ Diệp công tử hần từ đây sẽ vĩnh viễn không còn đi trên hoa ghẹo nguyệt được nữa rồi.

“Ngươi!!! Làm sao ngươi có thể...???? ” Hoa Hồ Diệp ghen hờn, nhìn trân trối vào Nhã Tĩnh.

“Suyt!! Im lặng. Trò hay còn ở phía sau.” Nhã Tĩnh nở nụ cười nhẹ nhưng lại không hề che giấu tia giảo hoạt, khiến cho Hoa Hồ Diệp đột nhiên lạnh cả sống lưng.

Nhưng hần lại không thể phản kháng. Bởi vì hiện giờ, mạng của hần đang nằm trong tay người ta mà. Làm sao mà hần dám có ý kiến nha.

“Quý Y!! Bắt đầu kế hoạch tiếp theo được rồi đó.” Nhã Tinh không để ý đến vẻ mặt của Hoa Hồ điệp. Nàng chỉ nhẹ giọng nói với Quý Y đang đứng bên ngoài.

Nhã Tinh vừa dứt lời thì Hoa Hồ Điệp đã hiểu. Thì ra kế hoạch của hắn và tiểu sư muội đã bị người ta biết trước, cho nên bây giờ ngược lại là bọn hắn rơi vào bẫy của người ta. “Đúng là tính kế hại người, kết quả lại là mình chịu thiệt mà.”

“Tuân lệnh. Thuộc hạ đi làm ngay.” Quý Y ngoài cửa lĩnh mệnh rồi đi.

“Tiến đến bên kia, ở đó có một sợi dây, dùng nó tự trói mình lại. Ta cũng nói trước, trên kiếm có độc, ngươi đừng manh động. Còn có, ngươi không phải đối thủ của ta đâu, đừng có mà làm chuyện dại dột. Chỉ cần ngươi chịu hợp tác, ta có thể đảm bảo ngươi toàn mạng rồi khỏi đây. Còn nếu không, ta không nói chắc hẳn ngươi cũng biết chứ nhỉ.” Nhã Tinh nói đến đây, mỉm cười nhẹ. Trên tay, chủ thủ không ngừng đưa qua đưa lại ở trước bộ phận quan trọng của Hoa Hồ Điệp. Sau đó, từ từ di chuyển lên, đặt lên cổ của hắn.

Hoa Hồ Điệp không nói tiếng nào, lập tức làm theo. Hắn cũng là người trong giang hồ, đương nhiên biết rõ. Trong võ lâm gần đây, không ai là không biết. Xét về công phu độc dược, có thể trước đây Quý Y đứng đầu thiên hạ. Thế nhưng bây giờ thì lại là vị phu nhân đứng trước mặt hắn đây, thì thử hỏi hắn làm sao mà dám giỡn mặt a.

Bên này, Quý Y lĩnh mệnh rồi đi, chạy đến phòng của Hạ hân Tuyên. Sau đó, Quý Y phát tín hiệu giả mà nàng ta cùng Hoa hồ Điệp thường hay liên lạc mà hắn và phu nhân đã biết được trong lần theo dõi trước. Mục đích là tạo ra tin tức giả rằng mọi chuyện đã xong, khiến nàng ta trúng kế, mà rời khỏi phòng. Rồi lão ta lẳng lặng quay về chỗ của Nhã Tinh.

“Có thích khách. Có người lên vào son trang. Có kẻ đột nhập.” Hạ Hân Tuyên sau khi nhận được tín hiệu, lập tức truy hô. Mọi người trong son trang ngay lập tức bị đánh thức, nháo nháo chạy ra khỏi phòng.

Tà Hữu hộ pháp Hắc Bạch song sát, Tứ đại đường chủ Thanh Long – Bạch Hổ – Chu Tước – Huyền Vũ, cùng mấy vị Đường chủ nhanh chóng phi thân đến chỗ giáo chủ và phu nhân của họ. Mấy thủ vệ trong son trang thì nhanh chóng cho người bao vây khắp nơi, để tránh thích khách chạy thoát.

“Thiên La Địa Võng” ngay lập tức được giăng ra. Cho dù là một con kiến, họ cũng không để sót. Chẳng mấy chốc, tất cả đèn đuốc trong son trang đều được đốt lên.

Bên này, Lãnh Thiên vừa nghe truy hô, không nghĩ nhiều, lập tức phi thân chạy đến chỗ Nhã Tinh. Trong lòng thì không ngừng tự mắng, ‘Đáng chết!! Đáng lý ra thì hắn không nên mềm lòng mà nhận lời nàng. Nếu có chuyện gì xảy ra cho nàng thì hắn cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho mình.’

Bên kia, mọi người vừa chạy đến phòng của Lãnh Thiên thì thấy hắn phi thân rồi đi nên cũng vội vàng đuổi theo sau. Khi mọi người đuổi đến gần phòng của Nhã Tinh thì đã thấy Hạ Hân Tuyên về mặt sợ hãi đứng bên ngoài.

“Tại sao ngươi lại ở đây???” Lãnh Thiên lạnh giọng, lên tiếng hỏi.

“Tiểu nữ....tiểu nữ vừa rồi nhìn thấy... có...có một hắc y chạy vào trong đó nên lên tiếng truy hô.” Hạ Hân Tuyên giọng nói có chút lắp bắp. Nhưng trong mắt lại lóe lên tia khoái trá vì người gặp họa, cùng tia hưng phấn khắp khỏi trong lòng. Vì nàng ta thầm nghĩ, lần này rốt cuộc nàng ta có thể trả được thù rồi.

Lãnh Thiên không nói nhiều, trực tiếp tiến đến căn phòng trước mặt, tung cước đá vỡ cửa phòng. Hắn vừa nhìn vào thì ngay lập tức bị cảnh tượng bên trong làm cho ngạc nhiên.

Mọi người theo sau hắn nhìn thấy vẻ mặt của giáo chủ bọn họ không khỏi nghi vấn, nhưng khi nhìn lại cảnh tượng trong phòng thì tất cả bọn họ đều đơ ra như tượng. Riêng Hạ Hân Tuyên, sau khi chứng kiến cảnh này thì mặt hoàn toàn trắng bệch, cắt không còn giọt máu nào.

Bạn đang đọc truyện *YThánh Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Trong phòng, Nhã Tinh cùng Quý Y, hai người ngồi hai bên, vẻ mặt hưng phấn nhìn vào hắc y nam tử đang bị trói, ngồi ở giữa cả hai. Trên mặt hắc y nam tử, giờ phút này, ngoại trừ hoảng sợ thì cũng chỉ có sự khiếp đảm không thôi.

“Phu nhân. Hình như Liên Hoa Tán không đủ liều lượng??? Cho nên mới không ảnh hưởng đến hắn, hay là chúng ta thử thứ khác đi.” Quý Y về mặt hưng phấn nhìn Nhã tinh. Đây đúng là cơ hội trăm năm hiếm có đối với hắn a. Trước giờ, hắn chỉ dùng động vật để thử độc. Hôm nay chính là lần đầu hắn dùng người thử độc đó nha.

Nhớ lúc trước, khi phu nhân bảo hắn cùng nàng giăng ra cái bẫy này, người đã hứa hẹn với hắn là sau khi xong việc sẽ giao hai cặp nam nữ này cho hắn

làm thí nghiệm. Người còn bảo là sẽ dạy cho hắn một số loại độc dược và một số loại thuốc mà hắn nhất định sẽ thích. Hơn nữa, còn có thể trực tiếp thử nghiệm ngay, khiến cho hắn hứng trí không thôi. Nói gì chứ, chỉ cần là chuyện liên quan đến vấn đề nâng cao y thuật của bản thân thì Quý Y hẳn sẵn sàng làm theo mọi yêu cầu của phu nhân a. Hắn cầu còn không được nữa là.

“Ai bảo không có a~ Ngươi không thấy trên cổ và trên tay của hắn đã bắt đầu xuất hiện những đốm xanh đỏ rồi sao??? ” Nhã Tinh cười nhẹ, bâng quơ trả lời, như không có gì là nghiêm trọng.

“A!! Đúng nha. Phu nhân, kể tiếp hắn sẽ có triệu chứng gì??? Người có thể nói cho thuộc hạ biết để thuộc hạ tiện ghi chép được không??? Thuộc hạ bắt đầu thấy thích mấy loại độc dược của người rồi đó. ” Quý Y vừa nói, vừa quay sang cầm lấy một cuốn kỷ thư nhỏ và một cây bút cùng tư thế sẵn sàng ghi chép. Về mặt trần ngập hưng phấn cùng chờ mong.

“Không gì nhiều. Đầu tiên chính là như ngươi đang nhìn thấy, nổi đốm đỏ xanh đầy người. Sau đó, những đốm này sẽ bắt đầu đậm dần, rồi từ từ to lên, nổi lên, nhìn giống như mụn nước. Chỉ có điều là nó sẽ rất ngứa, ngứa đến độ ngươi gãi cũng không hết. Mà nếu gãi làm những mụn này vỡ ra thì ngay lập tức những mụn khác sẽ nổi lên và lần này sẽ ngứa hơn gấp ba lần. Tiếp theo đó sẽ là đau đớn toàn thân, không thể nào chịu nổi. Tóm lại một câu, khiến cho người trúng phải nó muốn sống không được mà muốn chết không xong thôi. ” Nhã Tinh về mặt vô cùng chuyên chú, từ từ giảng giải cho Quý Y nghe. Còn Quý Y thì thật tập trung ghi lại. Một điều bộ chuyên tâm học hỏi, không hề để ý đến Hoa Hồ Điệp đang bị trói trên ghế, về mặt đã hoàn toàn xanh mét. Còn những người đứng bên ngoài thì càng nghe càng lạnh sống lưng.

“Quá khủng khiếp đi, bị như vậy thà lấy mạng người ta còn đỡ hơn. Phu nhân, người thật sự rất ‘lợi hại’ a~’ mọi người trong lòng đều không ngừng cảm tạ trời đất, cũng may họ chưa đắc tội với phu nhân. Nếu không kết cục của họ chắc chắn cũng sẽ không tốt đẹp gì hơn.

“Phu nhân, thế cái lọ màu xanh này là gì??? ” Quý Y sau khi ghi chép xong, cầm một lọ nhỏ màu xanh bên cạnh lên hỏi.

“Cái này không phải độc dược, mà là cỏ độc. ” Nhã Tinh nhàn nhã trả lời.

“Cỏ độc...phu nhân...người nói đây chính là...chính là cỏ độc đã thất truyền trăm năm trên giang hồ sao??? ” Quý Y vừa nghe đến hai từ ‘cỏ độc’ thì không khỏi hưng phấn. ‘Cỏ độc’ nha, thứ mà hắn ao ước có được trong suốt hai mươi năm nay. Nhưng do đã thất truyền nên hắn không thể tìm được. Thật không ngờ hôm nay nó lại nằm trên tay hắn a. Nghĩ đến đây, Quý Y không khỏi nâng niu chiếc lọ nhỏ như trân bảo, như thể nặng tay sẽ làm tổn thương đến nó vậy.

“Ân, là cỏ độc, là Thiên Thù cỏ. Không có tác dụng gì lớn, ngoại trừ việc làm cho người trúng cỏ toàn thân tê liệt, không thể cử động, nằm một chỗ mặc người muốn làm gì thì làm. Dù là cao thủ thiên hạ đệ nhất, võ công cùng nội lực tuyệt đỉnh thì cũng không thể tránh khỏi. ” Nhã Tinh nhìn thấy vẻ mặt vui sướng như hải tử, nâng niu chiếc lọ nhỏ của Quý Y thì không khỏi mỉm cười. Thật ra người này đôi lúc cũng đáng yêu a.

“Phu nhân. Người có thể đem nó tặng cho ta được không??? ” Quý Y với vẻ mặt cầu xin, mong chờ nhìn Nhã Tinh.

“Ngươi muốn nó??? Không được!!! ” Nhã Tinh không do dự từ chối.

“Tại sao a???? ” Quý Y đau khổ hỏi.

“Muốn có nó, trước hết ngươi phải học cách dùng cỏ, khống chế cỏ. Nếu không một khi ngươi lỡ tay đánh rơi nó, thì người đầu tiên nó tấn công sẽ là ngươi. Nếu như ngay lúc đó ngươi đang đối diện với kẻ thù thì tính mạng của ngươi sẽ khó bảo toàn. ” Nhã Tinh nhẹ giọng trả lời.

“Thế... ” Quý Y đang định tiếp tục lên tiếng thì lại bị Nhã Tinh cắt lời.

“Ngày mai ta sẽ dạy thủ thuật dùng cỏ cho ngươi. ”

“Phu nhân, người thật tốt a~ Người chính là phụ mẫu tái sinh của ta. Sau này người có cần gì, muốn làm gì, chỉ cần nói với ta một tiếng. Cho dù là nhảy vào dầu sôi lửa bỏng. Quý Y ta cũng quyết không chối từ. ” Quý Y xúc động, ôm chặt lấy Nhã Tinh khóc lớn. Nhưng không được bao lâu thì đã bị một đôi tay kéo hai người ra. Sau đó, Nhã Tinh đã rơi vào một vòng tay quen thuộc.

Lãnh Thiên ôm Nhã Tinh vào lòng, quét mắt nhìn Quý Y. ‘Tên này!! Mặc dù biết ngươi hưng phấn mới ôm Tinh nhi, chứ không hề có ý xấu. Nhưng mà hắn cũng tuyệt không cho phép.’.

“Ách...giáo chủ...xin lỗi. Vừa rồi là do thuộc hạ mạnh động quá. Mong giáo chủ tha tội. ” Quý Y nhìn thấy vẻ mặt của Lãnh Thiên thì chợt nhớ ra hành vi vừa rồi của mình quả là đi hơi quá xa rồi, nên lên tiếng nhận lỗi.

“AAAAA, ngứa quá đi, AAAAA, ngứa chết ta rồi, ngứa quá đi a..... ” đang lúc này thì Hoa Hồ điệp lại đột nhiên lớn tiếng la lên, dùng sức gãi giữa hông thoát khỏi ghế. Hắn chỉ muốn giải khai cả hai tay đang bị trói để gãi. Nhưng do dây trói quá chặt nên hắn có dùng sức đến đâu thì vẫn không được, nên chỉ đành la lên mà thôi.

Mọi người đều bị vẻ mặt của hắn làm cho hoảng sợ. Xem ra độc của hắn đang phát tác. Nhìn hắn như vậy, hoàn toàn mất đi vẻ phong lưu của Hồ Điệp công tử lừng danh giang hồ rồi. Hơn nữa, hắn có vẻ vô cùng đau đớn thì phải???

“Tại sao hắn lại ở đây??? ” Lãnh Thiên quay sang hỏi Quý Y đang trần ngập hưng phấn quan sát biểu tình của Hoa Hồ Điệp.

“Hắn có ý định lên vào phòng để xâm phạm phu nhân. Nhưng lại bị thuộc hạ và phu nhân phát hiện, bắt lại, đang định dùng độc giáo huấn hắn thì giáo chủ và mọi người đã đến đây. ” Quý Y cung kính bẩm báo, nhưng vẫn chuyên chú không rời mắt khỏi từng triệu chứng độc phát của Hoa Hồ Điệp.

Vừa nghe xong lời Quý Y, Lãnh Thiên lập tức thay đổi thái độ. Sát khí cùng hàn khí trên người đột ngột tăng mạnh. Đôi mắt huyết đồng nhìn chăm chăm vào Hoa Hồ Điệp. Giờ phút này đây, Lãnh Thiên tràn ngập sát ý, cùng giận dữ.

Mọi người nhìn thấy thế thì không khỏi thay Hoa Hồ Điệp cầu phúc. Tên này đúng là to gan, thường ai không thường, lại đi thường phu nhân của Thiên Lang giáo. Đúng là chē bản thân sống quá lâu, muốn đi tìm cái chết mà.

“Không...không...không liên quan đến ta, là Hạ...Hạ Hàn Tuyên phái ta làm vậy. Nàng nói nàng sẽ hạ thuốc vào thức ăn của tôn phu nhân. Sau đó bảo ta cưỡng bức phu nhân của ngài. Nàng sẽ cố tình kêu mọi người đến chứng kiến, rồi còn bảo ta là đến lúc đó cứ bảo rằng là do phu nhân của ngài quyến rũ ta. Nàng sẽ nhân cơ hội náo loạn lên, giúp ta bỏ trốn. Mục đích của nàng chính là báo thù phu nhân của ngài, vì đã phạt nàng rửa nhà xí. Cùng với việc tôn phu nhân đã cướp đi ngài, tại vì nàng ta đã thâm mền mộ ngài ba năm qua. Cho nên nàng mới không cam tâm, muốn mượn tay ta diệt trừ tôn phu nhân. Ta chẳng qua niệm tình sư huynh đệ đồng môn mới giúp nàng ta. Nhưng ta chưa có làm gì đã bị phu nhân của ngài và Quý Y bắt lại rồi. Mong giáo chủ khai ân, tha cho ta a~” bị đôi mắt đầy sát ý của Lãnh Thiên làm cho hoảng sợ, cùng với độc được trên người đang hoành hành, Hoa Hồ Điệp không khỏi sợ hãi, đem toàn bộ mọi chuyện nói ra, chỉ mong có thể bảo toàn tánh mạng.

Hoa Hồ Điệp vừa dứt lời, toàn trường là một mảnh im lặng. Hạ Dược biểu tình không tin nhìn vào nữ nhi của mình. Rõ ràng vừa mới sống sót, bây giờ lại tự tìm đường chết nữa. Đây có còn là nữ nhi thông minh của hắn không a. Lần này, hắn thật sự không còn khả năng cứu nữ nhi của mình nữa rồi. Bởi vì lần này hắn biết được, cho dù là có ai cầu xin đi chăng nữa, cũng không thể cứu được.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

“Con không có... Phụ thân... con không có mà... Chắc chắn là hấn vu oan cho con... con vốn không quen biết hấn... Phụ thân... người nhất định phải tin con.” nhìn thấy tình hình không ổn, Hạ Hàn Tuyên liền đem mọi chuyện đổ lên đầu Hoa Hồ Điệp.

“Nàng ta nói dối!! Những gì ta vừa nói đều là sự thật, ta thật sự là do nàng ta sai khiến. Tất cả mọi chuyện đều do nàng ta an bài, ta chẳng qua là một con cờ của nàng ta mà thôi. Các người nhất định phải tin ta.” Hoa Hồ Điệp nhìn thấy Hạ Hàn Tuyên có ý định đem mọi chuyện giả họa cho mình thì lên tiếng phản bác.

Mọi người ở đây đều lâm trầm mặc. Nhưng họ đều biết giữa hai người này thì ai mới là kẻ nói dối, chỉ cần là người thông minh sẽ nhìn ra được ngay. Hạ Hàn Tuyên hoàn toàn có động cơ làm những chuyện này. Huống hồ sắc mặt nàng ta khi mới bước vào phòng, nhìn thấy cảnh tượng Hoa Hồ Điệp bị trói trên ghế, đã hoàn toàn bán đứng nàng ta. Nếu không có tật giật mình thì việc gì mặt đều trắng ra thế kia.

“Chắc.. Ta đã sống đến từng tuổi này, gặp rất nhiều hạng người, nhưng chưa từng thấy ai vô sỉ như ngươi.” Quý Y lên tiếng ‘cảm thán’.

Nhã Tình đứng bên cạnh Lãnh Thiên, không nói tiếng nào. Những gì nàng cần làm, nàng đều đã làm rồi. Phần còn lại, nàng giao vào tay Lãnh Thiên. Nàng cũng rất muốn biết, hấn sẽ xử trí chuyện này thế nào???

Mọi người đứng bên ngoài cũng không hề có ai lên tiếng, thậm chí kể cả Hạ Dược. Tất cả họ đều đang chờ đợi mệnh lệnh của Lãnh Thiên.

“Quý Y!!!!” sau một thời gian trầm mặc, Lãnh Thiên rốt cuộc cũng lên tiếng.

“Có thuốc hạ!!” Quý Y cung kính đáp lời.

“Chẳng phải ngươi luôn muốn có một người để luyện độc sao??? Bây giờ, ta giao Hoa Hồ Điệp cho ngươi. Ngươi thích luyện hấn thế nào thì biến hấn thành độc nhân cũng được. Tùy ngươi!!!” Lãnh Thiên lạnh giọng nói.

“Đa tạ giáo chủ.” Quý Y vui mừng khôn xiết. Rốt cuộc ông ta cũng có được một kẻ để luyện độc rồi.

“Còn ngươi!? Chẳng phải ngươi rất thích dùng độc kẻ sao??? Vậy thì bổn giáo chủ toại nguyện cho ngươi.” Lãnh Thiên chuyển hướng sang nhìn Hạ Hàn Tuyên, đôi mắt huyết đồng âm trầm, tràn ngập thị huyết.

‘Dám cả gan có ý đồ thương tổn đến Tình nhi của hấn. Hấn sẽ khiến cho nàng ta trả giá đại giới, biết thế nào là tư vị sống không bằng chết.’

“Quý Y, ta nghe nói ngươi gần đây ngươi vừa bào chế được một loại đơn độc mới, gọi là Tử Hoan Đơn, có phải không??? ” Lãnh Thiên cười nhẹ, quay sang hỏi Quý Y, nhưng trong nụ cười lại ẩn chứa một tia hàn ý, không gì che dấu được.

“Tử Hoan Đơn??? Mọi người nghe xong cái tên này không khỏi giật mình. Ba tháng trước, Quý Y vừa mới bào chế ra nó. Người trúng phải loại mị đơn này, nếu như không muốn đau đớn hành hạ thể xác thì phải hoan ái không ngừng. Thế nhưng một khi tiếp tục ân ái thì cái chết là điều đang chờ đợi ở phía trước. Đây quả là loại đan độc tra tấn độc ác nhất, sống không được mà chết cũng không xong. Dù là vậy, tất cả mọi người, không một ai dám ý kiến với cách trừng phạt này. Bởi vì họ biết, nếu là trước đây thì giáo chủ không chỉ đơn giản là trị tội một mình Hạ Hàn Tuyên mà còn có cả gia tộc Hạ gia.

Bây giờ, giáo chủ chỉ xử trí một mình nàng ta, xem như là đã khai ân lăm rồi.’.

Hạ Hàn Tuyên nghe xong lời Lãnh Thiên nói, cộng thêm nhìn thấy vẻ mặt của mọi người xung quanh thì cũng biết được thứ kia hoàn toàn không phải thứ tốt đẹp gì. Nàng chuyển ánh mắt sang nhìn phụ thân, thấy phụ thân mình giờ phút này tràn ngập đau lòng, bất an cùng lo sợ. Nhưng lo sợ đó, không phải cho hoàn cảnh của nàng, mà là cho bản thân ông ấy, và cả Hạ gia.

Nàng hiểu rõ, chuyện mà nàng làm ra hôm nay, rất có khả năng sẽ dẫn đến họa diệt tộc. Thế nhưng nàng vẫn muốn làm. Nàng thật sự không cam tâm, nữ nhân kia có gì là tốt chứ??? Nàng ta có gì hơn nàng chứ??? Tại sao giáo chủ lại chọn nàng ta chứ???

“Quý Y, nếu đã có đơn được ‘tốt’ như vậy. Tại sao ngươi lại không vận dụng nhỉ??? Hôm nay, vừa lúc có một người ‘cam tâm’ thử thuốc của ngươi. Ngươi còn không mau mang ra đây.” Lãnh Thiên cười ma mị, hạ lệnh.

“Thuộc hạ đi ngay.” Quý Y nhận lệnh, lập tức hí hửng lĩnh mệnh rồi đi.

Giờ phút này, mọi người đều có cảm tượng hấn chính là tu la ác quỷ đến từ địa ngục. Dùng một phương thức như thế đối phó với một cô nương, thì quả thật là quá tàn nhẫn. Nhưng họ cũng không phải đồng cảm với Hạ Hàn Tuyên, mà chỉ là cảm thấy phương thức này quá ác độc mà thôi.

Nhưng nếu đối lại với trường hợp là người ngoài nhìn vào, thì họ hoàn toàn có thể nhìn thấy tình cảm của giáo chủ đối với phụ nhân là vô cùng thâm sâu. Phụ nhân chính là cầm ky đối với giáo chủ. Vậy mà Hạ Hàn Tuyên lại có gan chạm đến cầm ky này, thì hậu quả của nàng ta nhất định phải là ‘vô cùng thâm’ , thậm chí là ‘vô cùng thống khổ’. Nếu không thì kẻ trả giá, không chỉ là nàng ta, mà còn có cả gia tộc nàng ta.

“Giáo chủ, Từ Hoan Đơn đã được mang đến.” Quý Y chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã quay trở lại, trên tay còn cầm theo một bình dược nhỏ, cung kính đưa đến trước mặt Lãnh Thiên.

“Cho nàng ta uống. Sau đó, đưa nàng ta đến miếu hoang ở phía Bắc thành. Nơi đó có rất nhiều ăn mày, chắc sẽ đủ để thỏa mãn nàng ta, nhớ phải người ở lại canh giữ, tuyệt không để nàng ta tự sát. Nếu không thì bảo những kẻ đó tự mình kết liễu đi.” Lãnh Thiên nhìn dược trước mặt, lên tiếng hạ lệnh.

“Ân, giáo chủ, thuộc hạ tuân mệnh.” một hắc y đứng ra lĩnh mệnh.

“Không...không....giáo chủ tha mạng, Phụ thân...cứu con.....” Hạ Hàn Tuyên nghe xong, khóc lớn cầu xin tha thứ.

Nhưng Lãnh Thiên mặt vẫn không đổi sắc, thậm chí tia thị huyết trong mắt càng lúc càng cao. Hôm nay chính là cảnh cáo đối với tất cả mọi người, hấn chính là muốn ‘giết gà dọa khỉ’, muốn để mọi người biết được, động đến bảo bối của hấn, thì sẽ phải trả giá đại giới.

Còn Hạ Dược chỉ có thể đứng đó, mà không thể làm gì. Ngay sau đó, Hạ Hàn Tuyên đã bị một toán hắc y lôi ra ngoài, càng đi càng xa, chẳng mấy chốc đã bị lôi khỏi sơn trang.

Sau khi giải quyết xong, mọi người đều giải tán quay về. Quý Y thì tâm trạng cao hứng, sai người mang theo Hoa Hồ Diệp đang khóc lóc thảm thiết quay về phòng. Lão thật sự không chờ được nữa, phải nhanh chóng quay về thí nghiệm độc ngay mới được.

Lãnh Thiên cũng không nói nhiều, nhanh chóng ôm lấy Nhã Tĩnh quay về phòng.

Vừa về đến nơi, hấn đã đóng chặt cửa phòng, ôm lấy Nhã Tĩnh đến bên giường, nhẹ nhàng đẩy nàng ngã xuống. Sau đó, cả người đều nằm lên trên người nàng, cúi đầu cuồng nhiệt hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Nụ hôn này của Lãnh Thiên không giống với thường ngày, ôn nhu dịu dàng, mà là bá đạo cuồng nhiệt. Hấn như đã thú cắn xé đôi môi ngọt ngào của nàng. Đại chưởng cũng cùng lúc dùng lực, ôm chặt lấy Nhã Tĩnh, như thể muốn đem nàng tiến vào trong cơ thể mình, cùng nàng hòa làm một thể.

Mãi đến khi Nhã Tĩnh gần như không thể thở nổi, Lãnh Thiên mới lưu luyến buông nàng ra. Nhã Tĩnh mới thừa lúc này, liên tục hít từng ngụm, từng ngụm không khí mới mẻ, lấy lại dưỡng khí. Nàng thờ hồng học, dựa sát vào ngực Lãnh Thiên.

Lãnh Thiên chuyển người sang bên, ôm lấy Nhã Tĩnh vào lòng, dịu dàng dùng một tay vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, một tay còn lại thì không ngừng trên lưng nàng di chuyển lên xuống. Miệng thì phát ra giọng nói khàn khàn, nhưng không hề che giấu được lo lắng, cùng hoảng sợ.

“Sau này, ta không cho phép làm những chuyện nguy hiểm như thế này nữa. Nếu có chuyện gì thì cứ nói với ta, tuyệt đối không được dùng bản thân mình làm con mồi. Biết hay không???”

Nhã Tĩnh đang nằm trong lòng Lãnh Thiên, nghe xong những lời nói này, không khỏi cảm động. Đôi mắt đã phấp phấp, ngược lên nhìn hấn, gần như sắp khóc đến nơi.

“Làm sao vậy??? Có phải hay không là không thoải mái ở đâu??? Nàng mau nói cho ta biết a~ Hay là để ta đi tìm Quý Y lại đây, để hấn kiểm tra cho nàng, xem xem là có vấn đề gì không???” Lãnh Thiên lo lắng, giọng nói hoảng hốt, vừa thay nàng gạt đi những giọt lệ sắp rơi ra ngoài, vừa có ý định đứng lên đi tìm Quý Y.

Nhưng chưa kịp ngồi dậy, đã bị Nhã Tĩnh giữ lại.

“Không có gì. Ta chỉ là cảm động mà thôi, còn có người quên ta là ai sao??? Ta là Thánh Y Tam giới a~ Chỉ với mấy loại thuốc bình thường đó, thì làm sao có thể ảnh hưởng đến ta.” Nhã Tĩnh nhẹ giọng an ủi Lãnh Thiên. “Tên ngốc này!! Đừng thật là, sao có thể đối tốt với nàng như thế này??? Hai nàng bây giờ cảm động đến nỗi, không thể nào rút chân ra được rồi nè.”

“Ta quên mất. Còn có, nàng không cần phải cảm động, nàng là bảo bối của ta, là tất cả đối với ta, là thể tử của ta. Đây vốn là chuyện ta nên làm.” Lãnh Thiên thâm tình, chân thành nhìn vào mắt Nhã Tĩnh, ôn nhu thốt lên từng câu từng chữ, như muốn khắc sâu vào trong lòng nàng.

Nhã Tĩnh không đáp lại, nhưng nước mắt thì lại tiếp tục tuôn trào, đến nỗi nàng không thể nào khống chế được nữa. Nàng chỉ có thể chôn sâu vào ngực Lãnh Thiên mà khóc nức nở.

“Tĩnh nhi, gả cho ta đi. Chúng ta lập tức thành thân được không??? ” Lãnh Thiên cũng mặc nàng trong lòng mình phát tiết, dịu dàng lên tiếng.

Nhã Tĩnh ngẩng đầu lần nữa, nhìn hân thật sâu. Nước mắt vẫn cứ như vậy mà rơi xuống, nhưng trên mặt lại mỉm cười. Một nụ cười đầy thỏa mãn, cùng hạnh phúc.

“Hào!!! ” Nhã Tĩnh nhẹ nhàng gật đầu đáp ứng.

Lãnh Thiên sau một lúc đờ ra như tượng, thì lập tức lấy lại tinh thần, cúi người hôn Nhã Tĩnh một cách cuồng nhiệt. Sau đó, hân ôm lấy nàng vào lòng, thật chặt.

“Tĩnh nhi a, Tĩnh nhi của hân a, bảo bối của hân a!!! Rốt cuộc nàng cũng đồng ý gả cho hân. Hân chờ câu nói này đã từ rất lâu rồi. Giờ đây, cho dù bất kỳ bất kỳ thứ gì, thậm chí là sinh mệnh của hân để đổi lấy câu nói này của nàng, hân cũng nguyện ý. Nhưng nếu bất kỳ kẻ nào có ý định phá vỡ giây phút hạnh phúc này của hân, hân cũng tuyệt sẽ không bỏ qua cho kẻ đó. Và trước mắt, đã có một người, lại không biết sống chết.”. Nghĩ vậy, trong mắt Lãnh Thiên không khỏi toát lên một tia hàn ý mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Hôm nay, không khí tại Phi Diệp sơn trang nóng nực hơn so với mọi ngày.

Nguyên nhân ư???

Giáo chủ cùng giáo chủ phu nhân của họ, ngày mai sẽ thành thân. Trên đời này làm gì có chuyện nào trọng đại hơn chuyện này chứ, rất là quan trọng a.

Mặc dù giáo chủ hạ lệnh xuống bên dưới quá gấp, nhưng tất cả mọi người trong Phi Diệp sơn trang đều vui vẻ và vô cùng tất bật. Tất cả cố gắng chuẩn bị hôn lễ cho thật nhanh, và không ai dám để xảy ra bất kỳ sơ sót nào.

Hôn lễ mà có bất kỳ sơ sót hay biến cố nào xảy ra thì kẻ đó không khác nào chôn mình sống đã quá lâu, muốn xuống địa phủ uống trà cùng Diêm Vương. Ngày trọng đại này là ngày giáo chủ đã chờ mong suốt bao lâu nay. Nếu như thật sự xảy ra chuyện, dù là chút chuyện nhỏ, đảm bảo kết cục của kẻ đó sẽ là ‘chết không toàn thây’.

Buổi ban đầu, phải công nhận rằng tất cả đều rất ngạc nhiên khi nghe tin giáo chủ muốn cùng phu nhân thành thân. Bởi vì tất cả cứ tưởng rằng cả hai người đã thành thân trước khi giáo chủ đưa phu nhân về Phi Diệp sơn trang. Thế nhưng nghĩ thì nghĩ, thắc mắc thì thắc mắc, ai lại dám mở miệng hỏi cơ chứ, trừ phi kẻ đó chán sống.

Tất cả mọi người, hầu như ai cũng bận rộn. Nhưng họ cũng không giấu nổi niềm vui mừng trong tâm, nên ai cũng vừa cười toe toét, vừa làm việc. Lý do ư ??? Vì chỉ cần giáo chủ cùng phu nhân thành thân thì tức là phu nhân vĩnh viễn luôn ở bên cạnh giáo chủ.

Mà nếu đã như vậy thì tình tình của giáo chủ sẽ càng ngày càng nhu hòa hơn. Không còn giống như trước đây, một kẻ lạnh lùng, tàn nhẫn và thị huyết. Như thế thì cuộc sống sau này của họ sẽ dễ thở và muôn màu muôn vẻ hơn. Nghĩ đến đây thôi là lại có thêm một động lực cho mọi người nhanh tay hơn nữa, chuẩn bị một buổi lễ hoàn hảo và hoành tráng nhất.

Do tốc độ làm việc nhanh chóng và đầy hiệu quả, cho nên trong vòng một ngày tất cả mọi thứ đều đã được chuẩn bị xong. Bây giờ chỉ còn chờ đến ngày mai, giáo chủ và phu nhân của Thiên Lang giáo có mặt và cùng nhau bái Thiên Địa nữa là ‘công đức viên mãn’ rồi.

Những vị Đường chủ các phân đà vào mấy hôm trước chưa kịp báo cáo công việc với giáo chủ thì hôm nay đều có mặt để hoàn thành công tác, sẵn dịp ở lại để tham dự và chúc mừng cho hôn sự của giáo chủ. Thậm chí ngay cả Tuyệt Bút Thần Toán, vị quân sư bấy lâu nay đi vắng, cũng cùng ngày quay trở về. Bây giờ thì gần như tất cả mọi nhân vật trong Thiên Lang giáo đều tụ tập về đây, để tham dự lễ thành thân của giáo chủ.

“Nhan lão đầu, biệt tích mấy tháng, rốt cuộc người cũng chịu lộ mặt về rồi nhỉ??? Thế nào, lâu nay rong chơi, rất khoái hoạt phải không??? ” Quý Y gương mặt mỉm cười trên ghẹo.

“Giáo chủ thành thân là chuyện lớn, làm sao ta có thể không về. Lão Quý Y, tâm trạng của người hình như rất vui, xem ra lại chế được loại độc nào mới rồi nhỉ???” Tuyết Bút Thần Toán Nhan Thế Thanh cũng không kém phần hài hước, đáp trả.

“Hừ!! Cái gì mà bào chế được mới chứ, chẳng qua là do phu nhân vừa chỉ dạy cho ông ta cách không chế cổ thuật, cho nên ông ta mới vui đến thế thôi.” Bạch Sát lên tiếng mỉa mai.

“Đúng đó, hơn nữa phu nhân còn hào phóng, tặng cho ông ta mấy loại cổ mà ông ta có nằm mơ cũng không thể kiếm được. Cho nên tâm trạng của ông ta mới hớn hờ như thế.” Hắc Sát cùng hòa theo khinh bỉ.

“Vậy sao??? Xem ra vị tân phu nhân này của chúng ta quả thật là nhân vật không đơn giản nhỉ???” nghe ra được trong giọng điệu của Hắc Bạch Song Sát, ngoại trừ mỉa mai, còn có chút ganh tỵ, nên Nhan Thế Thanh cũng ngầm đánh giá. “Xem ra chỉ mới có một thời gian ngắn ngủi, vị tân phu nhân kia đã lấy được lòng của mọi người trong sơn trang. Nếu thật sự phu nhân có bản lĩnh như vậy, thì chẳng phải Thiên Lang giáo sẽ như hổ thêm cánh sao??? Đây đúng là chuyện đáng mừng mà.”

“Nhan lão đầu, tên tiểu tử này là ai thế???” lúc này Quý Y mới chú ý đến một bóng người khác ở phía sau. Thì ra là Nhan Thế Thanh không quay về một mình, mà còn dắt theo một thiếu niên quay về.

(TT: nam phụ lên sân, cho tràn vỗ tay nào ^o^ *clap clap clap*. BN: ta với nàng chuẩn bị thu thập đám, rất là nhiều nha~ Phân nửa có thể đem bán để làm giàu, một ít thì để dành mà nấu ăn =]]~ Hắc hắc; TT: quá đúng, =]]~)

Lúc này, Hắc Bạch Song Sát mới để ý nhìn đến thiếu niên đi cùng Nhan Thế Thanh. Đây là một thiếu niên tuổi đời còn trẻ, khoảng mười tám, hai mươi thôi. Hắn thân vận lam y, nhìn có vẻ rất nho nhã, nhưng trên người lại toát ra một cỗ anh khí của người trong chốn võ lâm. Dung mạo rất khôi ngô, nhưng nếu so với giáo chủ nhà họ thì thua xa, bù lại thì hắn có một vẻ thanh nhã tự tại, giống như tiên nhân không chịu ảnh hưởng của bụi trần thế gian.

Lão Quý Y tươi cười tiến lại gần bắt lấy cổ tay của thiếu niên, thì ngạc nhiên phát hiện, trong người thiếu niên này có một nguồn nội lực rất thâm hậu. Nếu ở độ tuổi của hắn mà có được thành tựu như thế, thì có thể xem là kỳ tài rồi. Từ trước đến giờ, ngoại trừ giáo chủ ra, thì thiếu niên này chính là người thứ hai khiến cho lão Quý Y phải ngạc nhiên.

Thiếu niên thì dường như không có phản ứng gì mấy trước thái độ của Quý Y, hắn chỉ cười nhẹ. Một nụ cười nhàn nhã, thản nhiên, giống con người của hắn, không nhuốm bụi trần.

“Lão Quý Y, đừng hiểu lầm. Tiểu tử này tên là Lương Tuấn Văn, hắn là đồ đệ của sư huynh ta. Trước khi sư huynh ta lâm chung, người đã đem toàn bộ công lực của mình truyền cho hắn, cho nên hắn mới có nội lực thâm hậu như thế.” nhận thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Quý Y, nên Nhan Thế Thanh lên tiếng giải thích.

“Thế tại sao người lại dẫn hắn về đây???” Hắc Song Sát lên tiếng thắc mắc.

“Tuấn Văn vốn là cô nhi. Trước đây sư huynh ta chính là thân nhân duy nhất của hắn, nhưng bây giờ sư huynh ta đã qua đời. Cho nên nếu tính ra, ngoại trừ người sư thúc này ra, hắn chẳng còn ai thân thích cả. Hơn nữa, ta cũng đã hứa với sư huynh là sẽ thay huynh ấy chăm sóc hắn. Hắn mặc dù có một thân công lực, nhưng kinh nghiệm hành tẩu giang hồ thì gần như không có. Vì thế, ta mới mới đưa hắn về đây.” Nhan Thế Thanh ôn tồn nói rõ.

“Tuấn Văn, còn không mau sang đây chào hỏi các vị tiền bối.” Nhan Thế Thanh quay sang nhắc nhở Lương Tuấn Văn.

“Văn bối Lương Tuấn Văn, ra mắt các vị tiền bối.” Lương Tuấn Văn ôn tồn, nhẹ giọng lên tiếng.

Quý Y cùng Hắc Bạch Song Sát vẫn chưa đáp lời, thì một giọng nói đột nhiên vang lên cắt ngang lời họ.

“Giọng nói rất êm tai nha.”

Quý Y và Hắc Bạch Song Sát nhìn lại thì thấy Nhã Tĩnh đã đến tự bao giờ.

“Phu nhân.” Quý Y cùng Hắc Bạch Song Sát đồng thanh hành lễ.

“Ân.” Nhã Tĩnh gật đầu nhẹ, nhưng không để tâm đến bọn họ, mà lực chú ý của nàng lại chuyển sang Lương Tuấn Văn.

“Tham kiến phu nhân.” Nhan Thế Thanh bên cạnh nghe Quý Y và Hắc Bạch Song Sát xưng hô như thế, thì cũng đã biết được người trước mặt là ai nên lên tiếng hành lễ.

“Vị này là???” Nhã Tĩnh đưa ánh mắt nhìn Quý Y hỏi.

“Phu nhân, đây là quân sư của Thiên Lang giáo chúng ta, ngoại hiệu trên giang hồ của ông ấy là Tuyết Bút Thần Toán.” Quý Y nhẹ giọng giải thích.

“Ồ, hắn là sư đệ của ông???” Nhã Tĩnh gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Nhưng ngay sau đó lại chỉ tay về phía Lương Tuấn Văn, nhìn Nhan Thế Thanh hỏi.

“Đúng vậy, thừa phu nhân, hắn là sư đệ của thuộc hạ.” mặc dù không hiểu nguyên nhân vì sao vị tân phu nhân này lại hỏi thế, nhưng Nhan Thế Thanh vẫn đáp lời.

“Phu nhân, ngài quan tâm Lương tiểu tử này chi vậy??? ” Quý Y bên cạnh thắc mắc.

Nhưng trong lòng thì lại không khỏi toát mồ hôi lạnh. ‘Nếu đề giáo chủ biết, phu nhân quan tâm nam nhân khác ngoài người, thì chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra. Giáo chủ tuyệt sẽ không nổi nóng với phu nhân, nhưng sẽ trút giận lên đầu bọn họ. Ông trời, ông đừng nhần tâm thể chứ, bọn ta chỉ mới yên ổn được có một thời gian ngắn ngủi thôi mà’.

“Giọng nói của hần nghe rất êm tai. Các người đoán xem nếu hần xướng khúc, chắc hần sẽ rất hay??? Nhất định là rất tuyệt nha. ” thế nhưng nằm ngoài dự đoán, Nhã Tĩnh lại thốt lên những câu như thế, không khỏi làm cho đám người Quý Y, Hắc Bạch Song Sát, Nhan Thế Thanh, đều trơ ra như tượng. Thậm chí ngay cả người trong cuộc là Lương Tuấn Văn cũng không tránh khỏi ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

‘Ân, giọng nói rất êm tai. Nếu hần mà xướng khúc thì chắc hần sẽ khiến cho rất nhiều nữ nhân phải điên đảo a !!?’ nghĩ đến đây, Nhã Tĩnh không khỏi cảm thấy buồn trong lòng.

Nàng rời xa quê hương đến nơi này đã rất lâu rồi. Không biết mọi người bây giờ đang sống như thế nào ??? Nàng thật sự rất nhớ người thân cùng bạn bè của mình. Vừa rồi khi nghe đến giọng nói êm tai của thiếu niên trước mặt, khiến nàng nhớ những ca si thần tượng mà mình hâm mộ trước đây. Nhớ đến những giây phút cùng bạn bè đi xem họ biểu diễn, sau đó cả đám lại kéo nhau đi quán bar, uống rượu, vui đùa suốt đêm.

Nàng thật sự rất nhớ những giây phút đó!!!!!!!!!!

Mọi người sau khi hoàn hồn vì câu nói kia của Nhã Tĩnh, đều định hỏi nàng vì sao lại đột nhiên nói như thế ??? Bất ngờ, lại nhìn thấy vẻ mặt ưu thương như sắp khóc của Nhã Tĩnh. Đôi mắt cũng đã hồng hồng thì không khỏi thắc mắc. ‘Phu nhân hôm nay rốt cuộc là làm sao a??? Đây là có chuyện gì xảy ra thế này???’

Thế nhưng không ai trong số họ dám lên tiếng hỏi một lời. Bởi vì nhìn thấy nàng như vậy, ai cũng không nhẫn tâm làm phiền nàng cả. Cho dù họ không biết nguyên nhân vì sao, nhưng họ lại có thể cảm nhận được nàng hiện tại đang rất đau lòng.

“Tĩnh nhi, nàng làm sao thế này ??? Sao lại khóc ???” đang lúc này thì một giọng nói ôn nhu, chứa đầy tình cảm quan tâm lại vang lên.

Ngay sau đó, Nhã Tĩnh đã bị một vòng tay ôm trọn vào lòng. Nhưng nàng không trả lời, chỉ vùi vào lòng của chủ nhân vòng tay này nghẹn ngào khóc.

“Đây là có chuyện gì xảy ra??? ” Lãnh Thiên một bên nhẹ nhàng an ủi Nhã Tĩnh, một bên lạnh giọng hỏi những người có mặt ở đây.

Mọi người cũng không rõ nguyên nhân tại sao, vì chính họ cũng rất muốn biết. Mọi chuyện đang yên đang lành, không hiểu nguyên nhân tại sao phu nhân lại khóc a, nhưng họ vẫn nhẹ giọng bẩm báo lại mọi chuyện.

Lãnh Thiên sau khi nghe xong thì cũng hiểu được phần nào, nhưng hần cũng không rõ. Tại sao Tĩnh nhi lại đột nhiên khóc như vậy ??? Hần chuyển hướng nhìn sang Lương Tuấn Văn. Nam nhân này cũng không có gì là đặc biệt lắm, thì tại sao lại có năng lực làm cho Tĩnh nhi của hần khóc a.

“Tĩnh nhi, nàng làm sao vậy ??? Có chuyện gì mau nói cho ta biết a, ta sẽ thay nàng giải quyết. Không cần khóc có được không ??? Nàng khóc ta sẽ đau lòng. Nhìn xem, khóc sưng cả mắt hết rồi này. ” Lãnh Thiên dịu dàng lau đi những giọt lệ trên mặt Nhã Tĩnh, sau đó nhẹ nhàng hỏi.

“Không có gì. Chẳng qua nhìn thấy vị công tử này, khiến ta nhớ lại chuyện trước đây. Nhớ đến người thân của ta, cho nên ta mới khóc một chút thôi. Bây giờ đã không sao rồi. ” Nhã Tĩnh mỉm cười trấn an Lãnh Thiên.

Lãnh Thiên nghe vậy, không khỏi đau lòng nhìn Nhã Tĩnh, thì ra nàng là đang nhớ người nhà nên mới thế. Hần trước kia đã từng nghe sư phụ nói về thân thế của Tĩnh nhi, nên cũng nắm được phần nào. Chỉ tiếc là hần không thể có được bản lĩnh đưa nàng quay về gặp người thân, nếu không thì hần đã làm rồi.

“Ta không sao mà, không cần phải lo cho ta. ” Nhã Tĩnh nhìn Lãnh Thiên an ủi. Nàng biết, hần biết rõ thân thế của nàng, cho nên mới nhìn nàng mà đau lòng như thế.

“Giáo chủ, không biết....Tuấn Văn có thể gia nhập Thiên Lang giáo hay không??? ” nhìn thấy tâm trạng của Nhã Tĩnh đã bình ổn trở lại, cộng thêm Lãnh Thiên cũng đã không còn tức giận như lúc này, nên lúc này Nhan Thế Thanh bên cạnh mới dám lên tiếng hỏi.

“Cứ để hần ở lại, ta thấy hần cũng là một nhân tài. ” Lãnh Thiên chưa kịp lên tiếng thì Nhã Tĩnh đã nhận lời trước.

“Làm theo lời phu nhân đi. Nhan tiên sinh, tiên sinh cứ việc tìm một vị trí mà tiên sinh cho là thích hợp với hần. Sau đó cứ việc cho hần đảm nhiệm công việc đó đi. ” Lãnh Thiên thấy Nhã Tĩnh đồng ý, nên cũng không phản đối, mà chỉ lạnh giọng phân phó.

“Đa tạ giáo chủ. ” Nhan Thế Thanh ôm quyền tạ ơn.

“Đa tạ giáo chủ. ” Lương Tuấn Văn cũng nhẹ giọng tạ ơn, nhưng trong mắt lại ánh lên một tia khó hiểu khi nhìn vào Nhã Tĩnh. Nhưng đó cũng chỉ là trong nháy mắt rồi cũng biến mất ngay, không một ai thấy được.

Trời tối, sau khi mọi người ăn xong cơm chiều, người có nhiệm vụ thì đi hoàn thành, kẻ không có việc thì quay về phòng ngủ. Không khí của Phi Diệp sơn trang giờ phút này có thể nói là vô cùng yên lặng. Bởi vì tất cả mọi người đều tranh thủ đi nghỉ sớm, để mà còn tham dự lễ thành thân ngày mai. Bỗng nhiên lại có một tiếng rống vang lên khắp nơi, phá tan bầu không khí đó.

“Lãnh Thiên!!!! Tên tiểu tử nhà ngươi, mau lăn ra đây cho lão tử.”

(TT: chỗ này xin chú thích, Thiên ca từ khi được Tĩnh tỷ đem về, từ đó về sau ngoại trừ Tĩnh tỷ là biết tên thật của huynh ấy ra, thì với người ngoài huynh ấy chỉ lấy tên là Lãnh Thiên, còn về nguyên nhân vì sao, sau này mọi người sẽ hiểu nha, bây giờ không bật mí trước >o

Tất cả mọi người, ngoài việc bị tiếng rống giận làm cho giật mình, còn bị nó làm cho sợ đến nổi mặt đều tái xanh, cắt không ra giọt máu nào.

‘Là tên nào to gan?? Chán sống rồi à. Dám gọi thẳng tên giáo chủ nhà bọn họ, hơn nữa còn rống to như vậy a???’

Nhất thời lòng hiếu kỳ kéo tất cả mọi người thức dậy, tụ tập ra sân quan sát.

Sau khi đến nơi, họ chỉ nhìn thấy một lão già râu tóc bạc phơ, vẻ mặt đầy tức giận, hùng hùng hổ hổ đứng giữa sân mà mắng.

“Lãnh Thiên, tên tiểu tử chết tiệt nhà ngươi. Ngươi đã bỏ đi thì thôi, còn mang theo bảo bối của ta đi là sao a ??? Hai lão tử mấy tháng nay bị sâu hành hạ, hai lão tử sống dở chết dở. Hôm nay, lão tử nhất định phải đánh cho ngươi một trận như từ, đánh cho ngươi hô cha gọi mẹ. Nếu không lão tử thì không làm ngươi. ” Lão già tức giận vừa mắng vừa thở phì phò lấy sức.

(BN: không biết lát nữa ai bị ăn đòn ==” mắng cho lắm vào *thở dài*)

Mọi người đều bị một màn này dọa cho đứng hình. ‘Lão già này, đúng là gan to tày trời mà. Thật không biết chữ chết viết như thế nào.’

“Ngươi vốn đâu phải người, thì cần gì phải thế như thế cho tốn sức a.” đúng lúc này thì một giọng mỉa mai vang lên, đánh vỡ bầu không khí.

Mọi người nhìn lại thì thấy Nhã Tĩnh và Lãnh Thiên đã đứng ngay trong đại sảnh.

“Giáo chủ, phu nhân. ” mọi người đồng thanh hành lễ với hai người.

“Sư phụ, người đã đến rồi. Đệ tử tham kiến sư phụ. ” Lãnh Thiên thì lại có hành động làm cho tất cả đều bất ngờ. Hắn ôm quyền, cúi người hành lễ với lão già kia.

Lại cộng thêm hai tiếng sư phụ, nên bây giờ mọi người đã hiểu ra thân phận của vị khách mới đến này. ‘Hoá ra ông ấy là sư phụ của giáo chủ a. Hèn gì ông ấy lại có thể ngang nhiên đứng đây mà mắng giáo chủ như thế, không hề sợ hãi gì cả.’

“Tên tiểu tử nhà ngươi, trong lòng nhà ngươi còn có người sư phụ này sao ??? ” lão già thở phì phò hỏi.

“Sư phụ, người nói gì ạ ??? Tất nhiên là có rồi. Đệ tử có ngày hôm nay đều do sư phụ một tay dạy dỗ, thì làm sao đệ tử lại quên ơn này cho được.” Lãnh Thiên nhẹ giọng giải thích.

“Có ta sao ??? Ta khinh !!! Ngươi rời khỏi Diệp cốc thì thôi đi. Tại sao còn dẫn Tĩnh nhi bảo bối của ta đi theo, hơn nữa còn không nói với ta tiếng nào. Ngươi cũng không phải không biết, ta không thể nào sống thiếu Tĩnh nhi bảo bối dù chỉ một ngày. Vậy mà ngươi vẫn nhẫn tâm làm như thế ??? Nếu không phải lão già Phát Nguyệt kia nói cho ta biết chỗ của ngươi thì có phải ngươi định mang Tĩnh nhi bảo bối của ta đi trốn suốt đời không hả ??? ” lão già khinh thường, hừ lạnh mắng.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

“Lão già kia, ăn nói cho đàng hoàng. Ngươi có biết ngươi ăn nói như vậy rất dễ khiến cho người khác hiểu lầm không hả??? Còn có, chúng ta cũng không hề thân thiết đến mức đó đâu. Ngươi mà còn nói chuyện ảnh hưởng đến thanh danh của ta, ta sẽ một kiếm thiên ngươi đó. ” Nhã Tĩnh tức giận mắng lớn.

“Oa...Ô...ô...ô...Tinh nhi, bảo bối, ngươi không quan tâm đến ta nữa sao??? Ô...ô...ô...” lão già nghe xong những lời của Nhã Tinh, thì lại vui đầu vào ngực Lãnh Thiên oa oa khóc lớn.

(BN: có thể cho ta biết ==” đây là cái tình cảnh gì hả trời *dở khóc dở cười*)

“Sur phụ, Tinh nhi chỉ đùa thôi mà. Nàng ấy hoàn toàn không có ý đó đâu. ” Lãnh Thiên nhẹ giọng an ủi lão đầu.

“Ai mà thêm đùa với hân!!! ”

“Tinh nhi sẽ không nói đùa đâu. ”

Nhã Tinh cùng lão già đồng thanh trả lời.

Lãnh Thiên đứng bên ngoài, nhìn hai người mà không khỏi lắc đầu cười khổ. Thật là khó hiểu. Hai người này tại sao suốt mười năm nay lại luôn như thế, chẳng hề thay đổi. Hễ gặp nhau là cãi nhau, chẳng chịu nhường nhịn nhau chút nào.

“Tinh nhi bảo bối a, sấu rượu trong bụng ta hoành hành mấy tháng nay rồi. Có thể cho ta xin chút Tam Thiên túy được không vậy??? ” lão già vẻ mặt đáng thương hề hề, cầu xin Nhã Tinh.

“Phong Thiên!!!! Lão già kia, đâu phải ngươi không biết Tam Thiên túy của ta quý giá đến nhường nào!!!!!! Nếu muốn nấu một vò, cần biết bao nhiêu dược liệu. Vậy mà mỗi lần ngươi uống là hơn mười vò thì thử hỏi, ta làm sao mà tìm nguyên liệu nấu kịp. Hơn nữa, tất cả những nguyên liệu đó đều rất khó tìm. Vậy mà ngươi uống cứ như uống nước!! Ngươi có biết lần trước ngươi uống một lần hơn năm mươi vò, làm ta chút nữa là tán gia bại sản không há??? ” Nhã Tinh tức giận mắng to.

‘Lão già Phong Thiên chết tiệt này, cái gì cũng được, chỉ có điều quá mê rượu. Còn lão già Phát Nguyệt kia cũng vậy, cái gì cũng biết, thậm chí cả thứ cờ bạc không cần thiết kia cũng biết rành luôn. Thật không biết là hai lão già này làm sao trở thành hai trong số Tứ Phương Thần Chủ của Tam giới cho được.’ Nhã Tinh trong lòng mắng lớn.

“Oa...Ô...ô...ô...” Phong Thiên nghe xong lời Nhã Tinh lại cúi đầu, vui vào lòng Lãnh Thiên khóc lớn một trận nữa.

“CÂM MIỆNG ” Nhã Tinh tức giận rống, hét lớn một tiếng. Nàng cũng vận dụng cả nội lực vào trong tiếng hét, nhưng nàng đã âm thầm khống chế. Mục tiêu chủ yếu chỉ là Phong Thiên, không hề ảnh hưởng đến những người khác.

Tiếng hét công kích vừa dứt. Phong Thiên đang vui đầu vào trong lòng Lãnh Thiên đã bị một cỗ chưởng lực mạnh mẽ đánh bay ra ngoài, va vào cột đỉnh trong sân.

‘OANH’ cột gỗ ngay lập tức bị đánh gãy. Cả đỉnh viện bị mất cân bằng mà đổ sụp xuống.

Mọi người của Thiên Lang giáo đều bị màn này làm cho khiếp sợ. Mặc dù họ biết phu nhân biết võ công nhưng họ luôn cho rằng công phu độc dược và y thuật của phu nhân thì sẽ hơn hẳn võ công kia. Bởi vì có giáo chủ bên cạnh, nên phu nhân không cần thiết phải giỏi võ công. Và lại, chỉ với công phu độc của người đã đủ tự bảo vệ mình rồi. Thế nhưng hôm nay chứng kiến cảnh tượng này, thì họ có thể khẳng định một điều, võ công của phu nhân, không chừng còn hơn cả giáo chủ.

Nguyên nhân ư??? Người kia là sư phụ của giáo chủ. Võ công của giáo chủ là do người kia truyền thụ, nhưng phu nhân lại có thể dễ dàng đánh bại người kia, thì chắc chắn võ công của phu nhân còn hơn cả giáo chủ.

Nhưng tất cả mọi người đều lầm. Võ công của Nhã Tinh đích thật là hơn Lãnh Thiên. Nhưng nếu công bằng quyết đấu thì Nhã Tinh và Phong Thiên có thể nói là ngang tay nhau, không ai hơn ai.

“Hừ!!! ” Nhã Tinh nhìn thấy Phong Thiên bị thương, cũng không hề bận tâm, tức giận quay về phòng, không hề có bất kỳ tiếng hỏi thăm nào.

Lãnh Thiên thì nhìn thấy Phong Thiên rơi vào tình trạng thảm cảnh nên lập tức chạy đến quan tâm. Nhưng lại bị Phong Thiên mắng thêm một trận té tát.

“Tiểu tử, ta nói cho ngươi biết. Ta biết ngày mai ngươi cùng Tinh nhi bảo bối thành thân. Nhưng ngươi đừng nghĩ rằng như thế thì từ nay về sau ngươi có thể mang theo Tinh nhi bảo bối cao bay xa chạy. Ngươi đừng có nằm mơ!! Có ta ở đây, chuyện đó tuyệt sẽ không bao giờ xảy ra hết!!!! ”

Phong Thiên tức giận đến xanh mặt, nhưng lão lại không nhẫn tâm mắng Nhã Tinh. Bởi vì như thế từ giờ trở về sau, lão sẽ không còn rượu ngon để uống nữa nên lão đành phải nhẫn nhịn, quay sang trút giận sang tên đồ đệ mà lão cho rằng đó là tên ‘khôn kiếp’. Chính hân đã cướp đi Tinh nhi bảo bối của lão, khiến cho lão mấy tháng nay bị sấu rượu hành hạ sống dở chết dở.

“Sư phụ, người nói vậy là sao ạ??? ” Lãnh Thiên tò mò hỏi.

“Là sao à??? Có nghĩa là từ giờ trở đi, Tinh nhi bảo bối ở đâu, ta sẽ ở đó. Còn có, ngươi mà dám ức hiếp Tinh nhi bảo bối của ta. Ta nhất định sẽ phế đi hai chân, hai tay của ngươi. Còn đứng đó làm gì mà không chuẩn bị phòng cho ta nghỉ ngơi. ” Phong Thiên tức giận mắng to một tràng dài.

“A...dạ, các người còn đứng đó làm gì, còn không mau chuẩn bị phòng cho lão nhân gia. ” Lãnh Thiên sau một hồi sững sờ, ngay lập tức lấy lại tinh thần hạ lệnh.

“Hừ!!!” Phong Thiên về mặt hầm hầm, theo sau một gia đình rồi đi.

Lãnh Thiên đứng đó, chỉ đành lắc đầu cười khổ. Ai bảo người này là sư phụ của hắn làm chi. Đây là người mà hắn tôn kính nhất trên đời thì thử hỏi làm sao hắn có cái gan phản kháng cơ chứ. Còn người kia thì lại càng không, nàng là nương tử mà hắn yêu thương nhất, thì thử hỏi hắn làm sao có thể trách nàng cơ chứ. Hơn thế nữa, quan hệ giữa hai người này, người ngoài thì không hiểu, nhưng hắn thì lại rất rõ. Hai người này bây giờ thì cãi nhau thế nhưng khi gặp nạn, hay vui đùa thì lại vô cùng ăn ý a.

Những người khác của Thiên Lang giáo nhìn thấy tình cảnh này thì than thở không thôi. Xem ra lại có thêm một người nữa có địa vị trên giáo chủ của bọn họ, khiến cho giáo chủ phải vô điều kiện mà phục tùng rồi.

“Sao thế??? Còn giận à??? ” Lãnh Thiên trở về phòng, nhìn thấy Nhã Tĩnh về mặt không vui ngồi trên giường, nên tiến lại ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng hỏi.

“Không có!! Khuya rồi, nghỉ ngơi đi. Ngày mai sẽ rất bận đó. ” nói xong, không đợi Lãnh Thiên phản ứng, Nhã Tĩnh đã nằm xuống giường, kéo chăn trùm kín đầu, nhắm mắt lại ngủ.

Lãnh Thiên nhìn thấy thế, cũng không nói gì thêm, chỉ cười nhẹ. Sau đó cũng theo sau nằm xuống, ôm lấy Nhã Tĩnh, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Đáng lý ra trước khi thành thân, tân lang và tân nương không được gặp nhau. Nhưng Nhã Tĩnh là người hiện đại, còn Lãnh Thiên lại là người chưa bao giờ đem lễ nghi, phong tục nhân gian vào mắt, nên cả hai hoàn toàn không hề để ý những chuyện đó.

Sáng hôm sau, cả Phi Diệp sơn trang vô cùng náo nhiệt, không khí vô cùng hân hoan.

Phong Thiên ngồi trên ghế chủ tọa, vẻ mặt tươi cười như hoa. Bắt đầu từ khi biết chuyện của Lãnh Thiên và Nhã Tĩnh thì lão đã chờ ngày này rất lâu. Rót cuộc ngày hôm nay, lão cũng đã thỏa lòng ước nguyện.

Ngồi phía bên trái là Quý Y cùng Nhan Thế Thanh, còn phía bên phải là Hắc Bạch Song Sát. Tiếp theo phân đều hai bên là Tứ đại hộ pháp, cùng mấy vị Đường chủ.

Chẳng mấy chốc, tân lang tân nương đã bước vào đại sảnh. Theo sự hướng dẫn của người chủ trì, bắt đầu tiến hành nghi thức.

“Nhất bái thiên địa. ”

“Nhị bái cao đường. ”

Đáng lý ra, vị trí này nên là cha mẹ của tân lang tân nương. Nhưng cả hai đều không có phụ mẫu ở đây nên do Phong Thiên đảm nhận. Nhã Tĩnh vốn còn tức giận chuyện đêm qua, cộng thêm từ trước đến giờ nàng chưa từng chịu thua Phong Thiên cái gì nên nàng vốn không có ý định bái. Chỉ là nghĩ đến chiếc mũ phượng cực nặng trên đầu nên nàng đành nhẫn nhịn, để mau chóng kết thúc xong nghi thức.

“Phu thê giao bái. ”

“Lễ thành. Đưa vào động phòng. ”

Tiếng vỗ tay hân hoan ngay lập tức vang lên. Nhã Tĩnh sau đó được đưa về phòng, còn Lãnh Thiên thì ở bên ngoài tiếp đãi mọi người. Nhưng người của Thiên Lang giáo không ai là không biết một điều. Giáo chủ chờ ngày này đã lâu, nên không ai có ý định ngăn cản, đã để cho Lãnh Thiên nhanh chóng quay trở về tân phòng.

Lúc đầu, Phong Thiên còn định kéo Lãnh Thiên ở lại uống rượu. Nhưng sau đó đám người Quý Y, Nhan Thế Thanh, Hắc Bạch Song Sát đã nhanh chóng nhảy ra giải vây để Lãnh Thiên thoát thân. Đùa à!! Giáo chủ mà không nhanh chóng quay về sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của ngài. Mà ngài ấy không vui thì người thiệt thòi chính là họ. Đương nhiên họ phải ngăn cản rồi.

“Giáo chủ!! ” Lãnh Thiên vừa bước vào tân phòng, hai a hoàn bên trong đã cúi người hành lễ.

“Ân, các người có thể lui ra được rồi. ” Lãnh Thiên nhẹ giọng phân phó.

Hai a hoàn nhanh chóng hành lễ, sau đó lui ra, đóng cửa lại, trả lại không khí êm ấm cho hai người họ.

Lãnh Thiên tiến đến bên giường, thay Nhã Tĩnh vén khăn trùm đầu. Ánh mắt như si ngốc nhìn vào dung nhan diễm lệ kia.

“Tĩnh nhi, nàng hôm nay thật đẹp. ” Lãnh Thiên mỉm cười khen ngợi.

“Chỉ có hôm nay là đẹp thôi à??? Mọi hôm ta không đẹp sao??? ” Nhã Tĩnh giả vờ không vui hỏi lại.

“Không có a~ Tĩnh nhi lúc nào cũng đẹp, chỉ có hôm nay là đặc biệt đẹp hơn mọi ngày thôi. ” Lãnh Thiên nhanh chóng sửa lại lời nói mà mình nhất thời nói sai. Sau đó tiến đến bên bàn, rót hai chén rượu rồi cùng Nhã Tĩnh uống rượu giao bôi.

Sau khi mọi nghi thức hoàn tất thì tiếp theo chính là đêm động phòng hoa chúc của cả hai.

Lãnh Thiên nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại của Nhã Tĩnh, nằm xuống giường, chăm chú nhìn vào nàng. Sau đó từ từ đặt những nụ hôn nồng nàn lên dung nhan của tiểu nhân nhi đang nằm trong lòng. Bắt đầu từ trán, sau đó là mắt, hai bên má, chiếc mũi xinh xắn, và cuối cùng chính là đôi môi ngọt ngào đầy mê hoặc. Hắn dùng tay kéo lấy sợi dây bên đầu giường, sa màn lập tức rủ xuống, che lấy cảnh tượng bên trong, ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Bên ngoài, ánh trăng đã bắt đầu thay thế vàng thái dương. Nhưng bên trong phòng thì cảnh xuân lại triển miên vô hạn.

Giây phút hạnh phúc cũng là sự bắt đầu cho một thảm cảnh. Bởi vì sau hôm nay, sẽ có một trận tinh phong huyết vũ nổi lên, mà không ai có thể thoát khỏi liên can.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Sáng hôm sau, Nhã Tĩnh mang vẻ mặt không vui cùng đau lòng, cắn răng mang hai bình rượu đưa vào tay Phong Thiên.

“Cầm lấy!!”

“Ha ha, ta chỉ biết Tĩnh nhi bảo bồi thương ta nhất mà.” Phong Thiên vui mừng tiếp lấy hai bình rượu, vui vẻ ra mặt.

“Tĩnh nhi, đừng giận. Kẻo ảnh hưởng đến sức khỏe, đến dùng bữa sáng thôi, sau đó chúng ta còn nhanh chóng lên đường nữa.” Lãnh Thiên cười cười nhẹ giọng an ủi ái thê.

“Lên đường??? ” cả Nhã Tĩnh cùng Phong Thiên đều khó hiểu.

“Ân, lên đường. Ngày mai chúng ta sẽ đi Thiên Chu thành của Nguyệt quốc.” Lãnh Thiên giải thích.

“Đến đó làm gì??? ” Phong Thiên lên tiếng hỏi.

“Sự phụ, con có chút chuyện cần xử lý thôi. Không có gì cả.” nhưng khi Lãnh Thiên nói đến đây, trong mắt lại lóe lên một tia sát khí, thậm chí tràn ngập hàn ý.

Điều này cả Nhã Tĩnh và Phong Thiên đều nhìn thấy, nhưng cả hai không hỏi. Vì hai người biết Lãnh Thiên có chủ kiến của riêng mình.

Sau khi dùng bữa, Lãnh Thiên tiến hành phân phó và sắp xếp mọi chuyện. Lần này hắn chỉ dẫn theo Nhan Thế Thanh, Quỷ Y cùng Lương Tuấn Văn. Hai vị hộ pháp cùng bốn vị đường chủ thì ở lại tọa trấn.

“Tĩnh nhi bảo bồi, cho ta một bình Thiên Nhật túy nữa được không??? Còn nếu không thì Trường Ca túy cũng được, miễn sao là một loại trong Tam Thiên túy là được rồi!!” Phong Thiên vẻ mặt như hải tử làm nũng, cười nhìn Nhã Tĩnh.

“Hết rồi.” Nhã Tĩnh vẻ mặt cố nén tức giận trả lời.

“Sáng hôm nay mới đưa hai bình, bây giờ lại còn dám đòi nữa??? Cái lão này đầu phải không biết nấu Tam Thiên túy tốn rất nhiều dược liệu cùng công sức. Vậy mà cứ uống như uống nước lã, thật làm nàng tức chết mà”.

“Tĩnh nhi bảo bồi a ~~~” Phong Thiên vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục làm nũng.

“Lãnh Thiên!!! Ngươi mau đá hắn ra khỏi xe ngựa, còn không thì tìm con ngựa cho hắn cưỡi. Nếu hắn mà còn ngồi đây, ta không dám đảm bảo lát nữa ta sẽ không một chương đánh bay hắn đi đâu.” Nhã Tĩnh tức giận gằn từng chữ.

Mọi người đều vì biểu hiện của hai người mà buồn cười. Lúc đầu, họ nhìn thấy cảnh này thì còn có đôi chút ngỡ ngàng. Nhưng lâu dần, họ mới hiểu thì ra phu nhân và sự phụ giáo chủ đều như nhau, đều có tính trẻ con thích đùa a.

Lúc này, tại Thiên Chu Thành Nguyệt quốc, một hôn lễ linh đình đang được diễn ra, Nam Cung Diệc Vân – đại công tử của Nam Cung gia thành thân cùng Nhị tiểu thư của Phi Nguyệt sơn trang – Doãn Tề Yên.

Tin tức này đã làm chấn động không ít danh gia vọng tộc, cùng nhân sĩ võ lâm. Mẫu thân của Nam Cung Diệc Vân là Triệu Hồng Tuyền, con gái duy nhất của Thiên Tuyền Vương, danh phận là Tuyền quận chúa của Nguyệt quốc, biểu muội của Nguyệt đế hiện giờ. Còn phụ thân hắn là Nam Cung Danh, trang chủ của Phi Thúy sơn trang, là nhất đại thế gia của Nguyệt quốc nên hắn từ nhỏ đã được nuông chiều, cung phụng chẳng thua gì các hoàng tử của Nguyệt đế.

Còn về Doãn Tề Yên, gia thế cũng không kém. Nàng là cháu gái của Trấn Bắc Tướng quân Nguyệt quốc, gia đình rất có danh tiếng trong quân đội. Hôn

sự này có thể xem như môn đăng hộ đối, hơn nữa còn do đích thân Nguyệt để hạ chỉ ban hôn. Chuyện này đã làm chấn động cả Thiên Chu Thành.

Hôm nay, một chiếc xe ngựa từ xa, tiến vào cổng thành. Chiếc xe ngựa dừng trước cổng lớn một phủ đệ xa hoa nằm gần Nam Cung phủ. Trên xe, một nam một nữ bước xuống, nam tuấn mỹ phi phàm, nữ thì khuynh quốc khuynh thành. Điều này đã dẫn đến sự chú ý của nhiều người qua đường.

Bên cạnh xe, cùng đi theo cũng có thêm năm người. Trung niên có, già có, nhưng mọi người lại chú ý đến nam tử đi sau cùng. Nhìn vào nam tử này khiến cho người ta cảm thấy như nhìn thấy thần tiên hạ phàm. Trên người hắn, bạch y tung bay theo gió, vẻ mặt hờ hững, đạm bạc, không hề nhuốm bụi trần.

Đoàn người nhanh chóng tiến vào phủ, bỏ lại sau lưng ánh mắt thất vọng của bao người.

“Tiểu tử, người rất được hoan nghênh đó.” Phong Thiên cười nhìn Lương Tuấn Văn trên chóc.

“Tiền bối quá lời.” mấy ngày nay ở chung, Lương Tuấn Văn dần quen với mọi người nên cũng nói nhiều hơn trước.

“Phu nhân, loại thuốc mà người cho giáo chủ dùng hay thật nha. Huyết động của giáo chủ bây giờ đã trở thành một đôi mắt bình thường rồi.” Quý Y về mặt hâm mộ nói.

“Đương nhiên phải hay rồi. Tình nhi bảo bối nhà ta là đệ nhất Thánh Y của Tam giới. Nàng mà không hay thì chẳng lẽ là người hay sao??? ” Phong thiên bĩu môi khinh thường.

“Dạ, tiền bối nói đúng.” Quý Y gật đầu đồng ý.

Mấy hôm nay, rốt cuộc mọi người cũng đã biết rõ thân phận của phu nhân cùng sư phụ giáo chủ. Một người là Thánh Y, đệ nhất thần y của Tam giới, thảo nào y thuật của phu nhân lại tài ba như thế. Còn một người còn lợi hại hơn, cư nhiên là Tứ Phương Thần Chủ của Tam giới. Đây là chủ thần a, điều này làm cho mọi người ngạc nhiên vô cùng. Đồng thời cũng hiểu được tại sao giáo chủ tuổi còn trẻ, nhưng võ công lại xuất thần nhập hóa như vậy.

“Mọi chuyện thế nào rồi??? ” Lãnh Thiên ngồi trên ghế chủ tọa, quay sang hỏi quản gia trang viện.

“Bẩm giáo chủ, ngày mai Nam Cung gia sẽ tổ chức hôn sự. Mọi chuyện đã sắp xếp xong. Tối nay có thể tiến hành.” quản gia cung kính bẩm báo.

“Ân.” Lãnh Thiên gật đầu tiếp nhận.

“Tối nay ta cũng muốn đi.” Nhã Tinh cùng Phong Thiên đồng thời lên tiếng.

“Chuyện này là tất nhiên. Hai người làm sao có thể không đi được cơ chứ.” Lãnh Thiên cười cười, biết hai người thích vui đùa nên hắn đã chuẩn bị cả cho hai người, thử hỏi làm sao không cho họ đi cơ chứ.

Đêm, một bầu không khí tĩnh lặng, bao trùm cả Thiên Chu Thành. Doãn phủ, hôm nay đèn rực rỡ, không khí nhộn nhịp khắp nơi. Bởi vì ngày mai, đại tiểu thư Doãn phủ sẽ thành thân nên hôm nay, rất nhiều người trong phủ đều không ngủ được.

Khuê phòng Doãn Tề Yên.

“Ai??? ” Doãn Tề Yên đang ngồi trong phòng thì cảm nhận có người lên vào nên lên tiếng.

“Tiểu thư, không có việc gì chứ??? ” lúc này, nha hoàn cùng thị vệ bên ngoài nghe tiếng, cũng xông vào xem xét.

“Không có gì.” Doãn Tề Yên lắc đầu, có lẽ do nàng đa nghi mà thôi.

“Tiểu thư nhìn xem.” lúc này một nha hoàn chỉ vào một mảnh giấy được đặt trên bàn.

Doãn Tề Yên tiến lại gần, cầm lấy mảnh giấy lên xem thì biến sắc.

“Doãn tiểu thư, ta là người ngưỡng mộ Doãn tướng quân, nay biết Doãn tiểu thư sắp thành thân với Nam Cung công tử. Vốn có ý định ngày mai sẽ đến chúc mừng, nhưng lại tình cờ chứng kiến Nam Cung công tử trước khi thành thân, còn ra vào kỹ viện, cùng kỹ nữ phong lưu. Tại hạ bất bình, nay để lại giấy để thông truyền. Nếu tiểu thư không tin, có thể đến Di Hoa viện, khuê phòng của Như Mai cô nương xem xét.”

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Sáng hôm sau, cả Thiên Chu Thành bị một tin tức làm chấn động.

Doãn Tề Yên, Doãn tiểu thư, cùng Doãn gia quyết định hủy bỏ hôn sự với Nam Cung gia. Vốn sẽ có một hôn lễ linh đình được tổ chức vào hôm nay, thế mà giờ đây lại khiến cho nhiều người ngỡ ngàng như vậy.

Nguyên nhân ư ???

Tối hôm qua, Doãn Tề Yên tiểu thư đích thân mang người tiến đến Di Hoa Viện, bắt gian tại giường. Nam Cung Diệc Vân thiếu gia trước mắt bao người, trong đó bao gồm cả tân nương tử ngày mai của mình, trình diễn một màn xuân cung sống vô cùng đẹp mắt cùng với đệ nhất hoa khôi của Di Hoa Viện, Như Mai cô nương.

Chuyện này đã làm Doãn tiểu thư tức giận đến ngất xỉu. Doãn tướng quân nộ khí xung thiên, giữa đêm xông vào hoàng cung, thỉnh cầu Nguyệt đế hủy bỏ hôn sự. Vốn Nguyệt đế còn định nổi trận lôi đình vì việc tự ý định đoạt hôn sự đã được ngự tứ của Doãn gia, nhưng sau khi nghe được nguyên nhân thì lại không thể nói được lời nào, đành âm thầm chấp nhận.

Sáng hôm sau, tin này đã lan truyền khắp các phố lớn ngõ nhỏ của Thiên Chu Thành, không ai không biết. Thế là sự việc này đã trở thành đề tài bàn tán trong các tửu lâu, rất nhiều người đều mang tâm trạng khác nhau.

Có kẻ thì cười vui khi người gặp họa, có kẻ thì mắng Nam Cung Diệc Vân là đồ ngu, ăn vụng mà không biết chùi mép. Còn có người thì lại cho rằng nam nhân phong lưu là chuyện thường tình, Doãn Tề Yên cũng không nên làm quá lên, đánh mất cả mặt mũi của Nam Cung gia như thế. Làm lớn chuyện như vậy chẳng khác nào tạo nên ân oán giữa hai gia tộc.

Lúc này tại, Nam Cung gia.

Bầu không khí cũng không hẳn tốt đẹp là mấy. Giờ phút này, Nam Cung Danh cùng Triệu Hồng Tuyền ngồi trên ghế chủ tọa, sắc mặt tức giận nhìn vào Nam Cung Diệc Vân đang quỳ bên dưới.

Hai bên tả hữu hai người còn có hai quý phụ xinh đẹp đang ngồi, hai người này chính là nhị phu nhân Lam Hồng Kiều, cùng tam phu nhân Tạ Ánh Hồng của Nam Cung Danh. Cả hai cũng đều xuất thân từ thư hương môn đệ thế gia, chẳng qua là kém Triệu Hồng Tuyền ở chỗ nàng ta có được thân phận quận chúa cao cao tại thượng mà thôi.

Ngồi bên dưới, còn có tam nam nhị nữ. Phân biệt theo thứ tự chính là nhị thiếu gia Nam Cung Diệc Hàn, con trai của nhị phu nhân. Kế là tam thiếu gia Nam Cung Diệc Lôi, con trai của tam phu nhân cùng đại tiểu thư Nam Cung Khánh Ngọc, cũng là nữ nhi của Triệu Hồng Tuyền. Còn hai người còn lại thì phân biệt là Triệu Thừa Đức, cùng Triệu Thừa Hoa, là cháu của Triệu Hồng Tuyền, gọi bằng cô cô, và hai người này cũng là biểu huynh, biểu muội của Nam Cung Diệc Vân.

“Nghiệt tử, ngươi xem ngươi đã gây ra chuyện tốt gì này!!!!” Nam Cung Danh tức giận mắng lớn, chén trà trong tay cũng đã bị bóp nát, nhưng do lão có một thân công phu, nên không hề gây ra vết thương gì cho mình.

“Lão gia, đừng tức giận, kéo ảnh hưởng đến sức khỏe.” nhị phu nhân nhẹ giọng khuyên can.

“Đúng vậy a~ Lão gia, thiếp nghĩ Vân nhi không phải cố ý đâu.” tam phu nhân cũng hòa theo nói giúp.

Nhưng người thông minh nhìn vào là biết ngay trong giọng nói của hai người đều nồng đậm mùi vui vẻ, vui khi người gặp họa.

Khắp Nam Cung gia ai mà không biết, tam vị phu nhân vốn xưa nay bất hòa. Đặc biệt là vào mười tám năm trước, sau khi tứ thiếu gia ra đời, vị trí của đại phu nhân càng giám sát. Vì vị tứ thiếu gia kia bị xem là quái thai, là nỗi nhục của Nam Cung gia nên kể từ đó đại phu nhân không còn được lão gia thương yêu như trước, chỉ thỉnh thoảng ghé qua phòng bà. Còn đa phần thời gian đều ở chỗ của nhị phu nhân cùng tam phu nhân mà thôi.

Nếu không phải đại phu nhân mang thân phận quận chúa, cộng thêm còn có đại thiếu gia cùng đại tiểu thư thì e rằng đại phu nhân đã thất sủng từ lâu rồi.

Triệu Hồng Tuyền nghe xong lời của nhị phu nhân cùng tam phu nhân thì không khỏi tức giận. Bà biết hai nữ nhân này rõ ràng là đang xem trò vui, cười trên đầu mình nhưng cũng chỉ đành nhẫn nhịn không dám lên tiếng. Nỗi sỉ nhục này bà nhất định sẽ hoàn lại gấp đôi.

“Phụ thân, oan uổng a~ Con là bị người khác gài bẫy a~” Nam Cung Diệc Vân quỳ bên dưới nhìn thấy phụ thân nổi giận, nên lên tiếng đính chính.

“Oan??? Ngươi còn dám nói oan, bị người ta bắt gian tại giường mà còn oan được sao??? Ngươi là đồ ngu, chỉ cách có vài canh giờ là lễ thành thân đã diễn ra. Ngươi đợi sau khi bãi đường rồi đi phong lưu không được sao??? Tại sao phải lựa chọn đúng giờ như thế??? Đã vậy còn bị người ta bắt gắp, bây giờ còn la oan, ngươi không biết xấu hổ à!!!” Nam Cung Danh tức giận muốn ngay lập tức một chương đánh chết Nam Cung Diệc Vân. Nếu không phải Triệu Hồng Tuyền ngồi bên cạnh ngăn cản, e rằng lão đã ra tay rồi.

“Phụ thân, con đây là nói thật a. Hôm đó, con vốn định ra ngoài đi dạo một lát, sau lại đột nhiên bị hai hắc y nhân tập kích. Cả hai đều là cao thủ, con không phải đối thủ của họ, nên bị họ đánh bất tỉnh. Sau đó thì con lại mơ mơ màng màng không biết chuyện gì xảy ra cả. Cho đến khi con thanh tỉnh lại thì đã nằm trên giường của Như Mai cô nương trong Di Hoa Viện rồi cửa đột nhiên bị người ta đá tung, Doãn Tề Yên mới tức giận bước vào. Vậy cho nên mới có chuyện hôn sự bị hủy bỏ, con là bị người khác hãm hại. Phụ thân, con oan uổng mà....” Nam Cung Diệc Vân đem toàn bộ mọi chuyện nói ra, hẳn đây là nói thật, vì đích thật hẳn bị người khác gài bẫy.

Nam Cung Danh nghe xong không khỏi nhũn mày trầm tư, mà những người khác cũng đều đồng dạng. Vì họ biết cá tính của Nam Cung Diệc Vân, dù thường ngày có háo sắc thật, nhưng tuyệt không hề ngu ngốc đến mức làm chuyện ngu xuẩn như thế.

Triệu Hồng Tuyền thì đưa mắt nhìn nhị phu nhân cùng tam phu nhân, vì theo bà, chính hai nữ nhân này là kẻ đứng sau lưng hãm hại nhị tử của bà. Nhưng Nam Cung Danh thì không cho là vậy, lão có thể khẳng định nhị phu nhân cùng tam phu nhân không ngu ngốc như thế. Trong đầu lão lại xuất hiện hai khả năng, một là do hai nhị tử còn lại của hắc gây ra, nhằm loại bỏ Nam Cung Diệc Vân, hai là do có kẻ muốn Nam Cung gia cùng Doãn gia trở mặt thành thù nên mới làm thế.

Nhưng mãi cho đến sau này, Nam Cung Diệc Vân nằm mơ cũng không thể ngờ được hậu quả mà Nam Cung gia từng gây ra. Không chỉ có chuyện hôm nay, mà ngay cả những đau khổ của lão cùng Nam Cung gia sau này, tất cả chỉ là do một tay tứ thiếu gia vốn được xem là đã chết của Nam Cung gia một tay dần dưng.

Nam Cung Danh anh minh cả đời, nhưng lại ngu ngốc nhất thời. Nhị tử đã từng bị lão xem là mối nhục gia tộc, là kẻ yếu đuối, không làm ra tích sự gì, bị lão vứt bỏ, lại là nhị tử tài giỏi nhất trong số các con của lão, và cũng là người khiến cho Nam Cung gia lâm vào họa diệt tộc. Thiên Chu Thành, thậm chí là Nguyệt quốc, một trận sóng gió lớn thổi đến bất ngờ. Cho dù là thay triều đổi đại, sau này ai làm hoàng đế kế thừa Nguyệt quốc, cũng sẽ do nhị tử này quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Lúc này, tại một trang viện nằm không cách xa Nam Cung gia là mấy.

“Hay lắm a~ Một ná bản hai nhận, vừa ngăn được hôn sự giữa Nam Cung gia cùng Doãn gia, nhằm làm cho Nam Cung gia không thể gia tăng thế lực, vừa làm cho nội bộ Nam Cung gia nghi ngờ lẫn nhau. Tiểu tử, người khá lắm.” Phong Thiên cười nhìn Lãnh Thiên khen ngợi. Nói thật là đối với đồ đệ này, từ trước tới nay lão chưa bao giờ không tin tưởng vào năng lực của hắc, và lần này hắc cũng không làm lão thất vọng a.

“Đúng vậy, quả thật lần này làm rất tốt a. Bất quá, chúng ta cần tăng cường giám sát thêm nữa. Ta nghĩ rất có khả năng Nam Cung Danh sẽ nghi ngờ có kẻ ngầm phá hoại nên sẽ đề phòng. Dù sao chẳng phải mọi người đều gọi hắc là một lão hồ ly hay sao??? Điều này chứng tỏ hắc sẽ không ngu ngốc như người của Nam Cung gia đâu.” Nhã Tĩnh trầm tư nhìn Lãnh Thiên phân tích. Đối với người này, tối hôm qua khi nàng cũng Lãnh Thiên đột nhập Nam Cung phủ chỉ gặp mặt một lần, nhưng nàng có thể khẳng định người này không hề đơn giản.

“Ha ha, dù sao đi nữa lần này tiểu tử Nam Cung Diệc Vân đó xem ra gặp xui xẻo rồi a~” Quý Y gian trá cười nói.

“Đúng vậy a~ Ai bảo hắc lại đắc tội với giáo chủ của chúng ta làm gì cơ chứ.” Nhan Thế Thanh cũng gật đầu phụ họa theo.

Dù trong lòng họ không hiểu nguyên nhân vì sao giáo chủ lại đối phó với Nam Cung gia tộc, nhưng mà họ có thể chắc chắn một điều. Đó là giáo chủ của họ tuyệt không làm những chuyện không có lý do, cho nên chắc chắn trong này còn có ẩn tình khác. Nhưng mà nếu giáo chủ không nói, họ cũng sẽ không hỏi. Vì thân là thuộc hạ, họ nguyện tin tưởng giáo chủ, tin vào bản lĩnh của hắc, trung thành với hắc. Nếu không với danh tiếng của họ thì đã không cam lòng đầu quân vào Thiên Lang giáo rồi.

Họ còn nhớ rất rõ, cách đây năm năm khi họ gặp giáo chủ. Vào lúc đó, cả hai người họ cùng hai vị hộ pháp và bốn vị đường chủ gần như là có hoàn cảnh giống nhau. Quý Y thì bị kẻ gian hãm hại, bị trọng thương suýt mất mạng, cũng may được giáo chủ cứu, cho nên mới bảo toàn tính mạng, từ đó nguyện đi theo giáo chủ để đền ân.

Nhan Thế Thanh thì bị bằng hữu phản bội hạ độc, vì muốn cướp bí kíp võ công trong tay lão, cũng may được giáo chủ ra tay cứu giúp mới bảo toàn được, rồi cũng từ đó gia nhập cùng với Quý Y, nguyện một lòng trung thành.

Hắc Bạch Song Sát, hai vị hộ pháp, cùng Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ đều là nhân vật có tiếng trên giang hồ, lấy giết người làm công việc kiếm miếng ăn. Họ đều là những sát thủ nổi tiếng giang hồ, nhưng cũng chính vì vậy gặp không ít kẻ thù, nên bị một số môn phái vây công dồn đến thế cùng. Lúc đó giáo chủ cùng Quý Y đi ngang qua tình cờ cứu họ, từ đó tám người bọn họ một lòng đi theo thiếu niên trẻ tuổi này.

Lâu dần theo thời gian, tài trí của thiếu niên này đã làm cho họ khâm phục từ sâu trong đáy lòng. Năm năm trời, họ chứng kiến thiếu niên này từ hai bàn tay trắng, gây dựng nên Thiên Lang giáo hùng mạnh như ngày nay. Trên con đường đó dù có nhiều trắc trở, nhưng vẫn không làm thiếu niên này lùi bước.

Thiếu niên này mỗi khi ra tay như tu la địa ngục, xuống tay không hề nương tình. Bất kể là ai, chỉ cần cản trở con đường của thiếu niên này, hắc sẽ gặp thần sát thần, gặp phạt giết phạt, không một ai có cơ hội hoàn thủ trước mặt hắc.

Có lần họ đã từng hỏi hắc, tại sao hắc lại xây dựng một Thiên Lang giáo lớn mạnh như thế??? Có phải muốn nhất thống giang hồ hay không???

Lúc đó, hắc chỉ cười lắc đầu. Hắc nói sẽ đi hắc làm thế chỉ vì hai nguyên nhân. Nguyên nhân thứ nhất và cũng là quan trọng nhất, chính là để bảo vệ người quan trọng nhất đối với hắc, còn một nguyên nhân khác chính là báo thù.

Khi đó, dù họ có rất nhiều nghi vấn nhưng không ai dám hỏi, mãi đến sau này họ mới biết được thì ra kẻ thù mà giáo chủ đã từng nhắc đến chính là Nam Cung gia tộc. Còn người mà giáo chủ nói rằng muốn trở nên mạnh mẽ để bảo vệ chính là phu nhân a.

Quý Y và Nhan Thế Thanh cùng nhìn về phía nữ tử đang ngồi trên cao kia, không khỏi mỉm cười, trong lòng lại có chung suy nghĩ ‘ Phu nhân a, chỉ mong người có thể như vậy mà vĩnh viễn ở bên cạnh giáo chủ. Vì chỉ có như vậy, giáo chủ mới có động lực mà tiếp tục tiến lên, xây dựng Thiên Lang giáo ngày càng lớn mạnh hơn nữa a~’

“Bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào??? ” Phong Thiên nghi vấn nhìn Lãnh Thiên hỏi.

“Tình nhi nói đúng, để tránh Nam Cung Danh nghi ngờ, tạm thời chúng ta sẽ không làm gì cả. Cứ quan sát tình hình trước mặt trước rồi sẽ tính sau. ” Lãnh thiên nhẹ giọng quyết định.

“ Ờn, vậy cũng tốt. ” Phong Thiên gật đầu đồng ý.

“Nếu vậy thì hôm nay chúng ta cùng đi tham quan quang cảnh của Thiên Chu Thành. Mọi người thấy như thế nào??? ” lúc này Lương Tuấn Văn bên cạnh nêu lên ý kiến.

“Ý kiến này không tồi. Nghe nói Thiên Chu Thành có rất nhiều cảnh đẹp, hay là chúng ta đi tham quan thử xem. ” Nhã Tĩnh vừa nghe nói được đi chơi là lập tức háo hức ngay.

“Hào hão, đi đi... ” Phong Thiên cũng hào hứng không kém.

Lãnh Thiên cùng Quý Y và Nhan Thế Thanh thấy thế không khỏi lắc đầu cười. Xem ra ba người này rất an nhàn a, giờ phút này còn có tâm trạng đi chơi. Bất quá nhìn sự phụ cùng ái thế như thế, Lãnh Thiên không nỡ làm họ mất hứng, nên đành nhận lời. Thế là đoàn người lập tức rời khỏi trang viên, đi tham quan Thiên Chu Thành.

“Lão bất tử, người xem phía trước tụ tập rất đông người nha. Hình như rất náo nhiệt, chúng ta qua đó xem thế nào?? ” vừa đi không bao lâu, Nhã Tĩnh đã nhìn thấy một góc phố tập trung rất nhiều người, nên lên tiếng lôi kéo Phong Thiên đi cùng.

“Phu nhân, đó là chợ nô lệ. ” Lương Tuấn Văn đứng một bên cười, nhẹ giọng giải thích.

“Chợ nô lệ??? ” cả Nhã Tĩnh cùng Phong Thiên đều khó hiểu hỏi.

“Chợ nô lệ là nơi buôn bán những tù binh chiến tranh, hoặc là những người có hoàn cảnh khó khăn, không thể nuôi sống bản thân. Hơn nữa có cả những người vô tội bị bọn gian thương bắt được rồi sau đó đem bán. Những nô lệ đó được người có tiền mua về để phục vụ họ, có thể nói cuộc sống ngay cả người hầu trong nhà cũng không bằng. ” Nhan Thế Thanh cảm khái lên tiếng.

“Đúng vậy, thậm chí chợ nô lệ còn là nơi buôn bán được liệu, độc trùng. Và cao hơn nữa chính là buôn bán Tà thú hoặc giả cũng có một chút ít Linh thú, nhưng Tà thú thì nhiều hơn. ” Quý Y mỉm cười tiếp lời.

“Ngay cả Linh thú và Tà thú cũng có bán sao??? ” Phong Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Tiền bối đừng hiểu lầm. Dù nói là bán Linh thú cùng Tà thú, nhưng Linh thú thì số lượng cực hiếm, mấy chục năm mới có một con. Hơn nữa, những Linh thú đó sau khi được mua về thì đều được cung phụng như thần. Người mua thông thường là các đại gia tộc lớn, mua chúng về để làm trấn sơn chi bảo trong gia tộc. Còn Tà thú thì tương đối hơn, những con có tu vi thấp thì được bán rất thường xuyên, hầu như tháng nào cũng có. Còn những con tu vi cao, thì lại là một năm một lần. ” Lương Tuấn Văn cười nhẹ giọng giảng.

“Ờn~ Vậy sao??? Vậy chúng ta còn chờ gì nữa mà không mau đi xem. Nếu có Linh thú hay Tà thú thì lão già ta đây cũng muốn mua một con a~ ” Phong Thiên nghe vậy, lập tức hí hửng lôi kéo Nhã Tĩnh hướng về phía chợ nô lệ mà đi, mặt sau mấy người đành lắc đầu cười khổ theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

“Tình nhi bảo bồi xem xem, phía trước rất náo nhiệt, hay là chúng ta đến xem đi. ” Phong Thiên vừa tiến vào chợ, đã nhìn thấy một đám đông đang tụ họp nên lập tức lôi kéo Nhã Tĩnh về phía đó.

Đám người Lãnh Thiên cũng lập tức theo sát phía sau. Vì để tránh những người qua đường va chạm vào Nhã Tĩnh, Lãnh Thiên cùng Phong Thiên hai người chia nhau đi hai bên Nhã Tĩnh. Phía sau, đám người Quý Y cũng nhanh chóng theo kịp. Chẳng bao lâu, họ đã chen vào được trong đám đông. Lúc này họ mới biết thì ra nơi này đang diễn ra một cuộc đấu giá.

Nhìn phía trên đài cao kia đầy những lồng sắt, bên trong có giam vài người ăn mặc lấm lem. Nam có nữ có, thậm chí cả trẻ con cũng có, một số lồng còn giam cả Tà thú nữa, tuy nhiên lại không hề có Linh thú.

“Uy~ Quả thật là có Tà thú nha. Lão già ta muốn một con. ” Phong Thiên nhìn thấy trong lồng có mấy con Tà thú thì bắt đầu háo hức cả lên.

“Lão già, bình tĩnh lại. Đầu phải lần đầu ngươi nhìn thấy Tà thú đâu a~ ” Nhã Tinh không khách khí quăng cho Phong Thiên một ánh mắt khinh bỉ.

“Nha đầu, ngươi đừng nói cho ta biết ngươi không động tâm nha??? ” Phong Thiên vẽ mặt cười cười hỏi lại Nhã Tinh.

“Quả thật rất đủ sức động tâm. Ba cái lồng Tà thú, hai con đã là Huyền cấp, một con lại là Địa cấp. Bọn người này rất có bản lĩnh a~ ” Nhã Tinh nhìn ba cái lồng trên đài có chút cảm khái.

“Phu nhân, ta có cảm giác hình như ba con Tà thú trong lồng kia, đang nhìn chăm chăm vào người cùng Phong Thiên tiến tới thì phải??? ” Quý Y bên cạnh không khỏi thốt lên tiếng.

“Ta cũng có cảm giác này. ” Nhan Thế Thanh cũng gật đầu đồng ý.

“Hình như là bọn chúng giống như đang cầu xin sự giúp đỡ từ hai người thì phải??? ” Lương Tuấn Văn trầm ngâm, sau đó nói ra suy nghĩ của mình.

“Bọn chúng dường như đã cảm nhận được thân phận của hai người. ” Lãnh Thiên nhìn Nhã Tinh cùng Phong Thiên mỉm cười.

“Lão bắt từ, sao đây??? ” Nhã Tinh vẽ mặt hứng thú nhìn Phong Thiên.

“Đã vậy thì phải xem tạo hóa của bọn chúng rồi. ” Phong Thiên cười thần bí nhìn ba cái lồng nói.

“Các vị, đoàn chúng tôi đi khắp đại giang nam bắc, hôm nay ghé qua Thiên Chu thành. Trong đoàn có một số nô lệ cùng mấy con Tà thú, nay đoàn chúng tôi đến đây trên đường đã dùng hết lộ phí, nên đành đem chúng ra bán. Kính xin các vị giúp đỡ. ” trên đài cao, một trung niên nam nhân đứng ra mỉm cười khách sáo nói.

“Đừng có mà lăm lờ, mau bắt đầu đi. ” bên dưới đã có một người ánh mắt thèm thuồng nhìn chăm chăm vào một nữ nô lệ trên đài, không kiên nhẫn lên tiếng.

“Đúng đó, bắt đầu đi. ” bên dưới cũng bắt đầu xuất hiện vài giọng hối thúc.

“Dạ dạ, bắt đầu ngay đây. ” trên đài, trung niên nam nhân cười gật đầu.

Lập tức phía sau hai gã đại hán lực lưỡng, đem một cái lồng khiên lên. Bên trong là một nữ tử gương mặt nhỏ nhắn, dù hơi hơi xấu, nhưng có thể nhìn thấy được nàng ta trông rất được.

“Các vị, đây là nữ nô đến từ phiên quốc vùng Tây vực. Năm nay mười lăm tuổi, da thịt trắng trẻo nõn nà, đảm bảo không để các vị thất vọng. Giá khởi điểm là năm mươi lượng, mỗi lần ra giá không thấp hơn năm lượng. ” trung niên nam nhân mỉm cười giới thiệu, sau đó bắt đầu ra giá.

“Năm mươi lăm lượng. ” ngay lập tức có một giọng lên tiếng trả giá.

“Sáu mươi lượng. ”

“Sáu mươi lăm lượng. ”

“... ”

“Một trăm lượng!!!! ”

“... ”

Chẳng bao lâu giá ngày càng cao, cuối cùng nữ nô đã được bán với giá hai trăm năm mươi lượng. Tiếp theo sau đó lần lượt là các nô lệ khác, có nam có nữ, thậm chí ngay cả trung niên cũng có.

“Các vị, tiếp theo là một tên nô lệ tương đối đặc biệt. Dù hắn chỉ mới có tám tuổi, nhưng lại có sức mạnh hơn người, đảm bảo sau khi các vị mua về có thể giúp các vị làm tốt việc nhà. Hắn nhất định sẽ khiến các vị hài lòng. ” trung niên nam nhân tươi cười giải thích.

Phía sau hai gã đại hán lập tức mang theo một cái lồng nhỏ khiêng ra, bên trong là một nam hài tám tuổi. Dù hiện tại đang bị giam nhưng trên người lại toát ra một cỗ khí thế ngạo nghễ, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua mọi người bên dưới, khiến cho mọi người không khỏi rung mình. Nhưng khi nam hài nhìn đến Nhã Tinh và Phong Thiên thì không khỏi sửng sò. Bên dưới Nhã Tinh cùng Phong Thiên cũng ngạc nhiên không kém.

“Là hắn!! ” Nhã Tinh cùng Phong Thiên không khỏi sợ hãi nhìn nhau.

“Tinh nhi sao thế??? ” bên cạnh Lãnh Thiên cảm thấy được sự biến hóa của hai người nên lên tiếng hỏi.

“Bất luận giá nào, cũng phải mua được nam hài này. ” Phong Thiên vẽ mặt nghiêm túc, giọng nói tràn ngập kiên định lên tiếng.

“Đúng vậy, nhất định phải mua được hắn. ” Nhã Tinh cũng trầm trọng gật đầu.

Mọi người dù không hiểu tại sao hai người lại có biểu hiện như thế, nhưng vẫn làm theo. Bên kia trung niên nam nhân trên đài đã ra giá, về bên dưới cũng đã có người trả giá.

“Một trăm năm mươi lượng,”

“Hai trăm lượng.” một giọng nói nam tử đầy lạnh lùng đột nhiên lên tiếng.

Đám người Nhã Tinh nhìn lại thì thấy người này một thân hắc y, tay cầm trường kiếm, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn vào hải tử bên trong lồng.

Nhã Tinh cùng Phong Thiên không khỏi liếc mắt nhìn nhau. Họ hiện giờ trong lòng đều có cùng một suy nghĩ ‘Người này tuyệt không đơn giản. Hơn nữa, hẳn chỉ là thuộc hạ, chủ nhân thật sự của hắn vẫn chưa ra mặt.’

“Ba trăm lượng.” nghĩ vậy, Nhã Tinh lập tức lên tiếng trả giá.

Mọi người bên dưới ngay lập tức chú ý nhìn Nhã Tinh. Vì từ này đến giờ nàng là nữ tử duy nhất ra giá. Còn trên đài cao bên trong lồng, nam hải nghe được Nhã Tinh ra giá, không khỏi giương lên một nụ cười yếu ớt ‘Thật không ngờ ta cũng có ngày hôm nay, phải nhờ đến hai tên gia hỏa này giúp. Bất quá ít ra bị hai người các ngươi mua, còn đỡ hơn bọn phạm phu tục tử này nhiều.’

“Năm trăm lượng.” hắc y thanh niên suy nghĩ trong chốc lát, sau đó tiếp tục lên tiếng.

“Một ngàn lượng!!!” bên cạnh Phong Thiên nghe thế, không kiềm chế được, lập tức hô giá. Giá vừa ra làm cho mọi người một trận hoảng hốt. Đây là lần đầu một nô lệ có giá cao như thế a~ Hỏi sao không làm cho họ hoảng sợ được cơ chứ.

Hắc y nhân nghe xong giá mà Phong Thiên khởi, cũng không tiếp tục, xoay người rời đi. Trung niên nam nhân trên đài thấy vậy, lập tức đồng ý với giá của Phong Thiên, đem tiểu nam hải giao cho Phong Thiên. Tiểu nam hải vừa xuống đài, nhìn thấy vẻ mặt cười gian trá của Phong Thiên cùng Nhã Tinh nhìn mình thì không khỏi run sợ trong lòng. Không biết hắn nhờ họ giúp có phải là phương pháp tốt không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Tiếp theo buổi đấu giá là một số nô lệ khác nhưng mà đám người Nhã Tinh không mấy để ý lắm. Cuối cùng của buổi đấu giá chính là ba con Tà thú.

“Mua chúng về!!!” tiểu nam hải bên cạnh vừa nhìn đến ba con Tà thú được đưa lên đài, lạnh giọng nhìn Phong Thiên cùng Nhã Tinh lên tiếng.

“Tại sao???” Phong Thiên khó hiểu hỏi.

“Bọn chúng vốn là của ta. Bọn chúng và ta linh hồn liên kết. Ta bị thương biến thành thế này, bọn chúng thì thành như thế.” tiểu nam hải kiên nhẫn giải thích.

“Ý của ngươi, bọn chúng chính là cái kia...” Nhã Tinh một bộ không thể tin nhìn tiểu nam hải hỏi.

“Đúng vậy!!!” tiểu nam hải gật đầu khẳng định.

Nhã Tinh cùng Phong Thiên nhìn nhau lắc đầu, thật không biết nói gì hơn. Nếu chuyện này mà đồn ra ngoài thì nhất định sẽ là một trận khôi hài nhất trong lịch sử Tam giới đây.

“Ta ra ba ngàn lượng, mua ba con Tà thú.” bên kia đã có nhân không kiên nhẫn bắt đầu lên tiếng đấu giá.

“Ta ra năm ngàn lượng.”

“Ta ra bảy ngàn lượng.”

“...”

“Hừ!!! Các ngươi ra có bao nhiêu đó ngàn lượng cũng đòi mua Tà thú??? Về nhà ngủ đi, ta ra một trăm ngàn lượng!!!” có nhân hừ lạnh, khinh miệt liếc nhìn những người đấu giá này giờ.

“Một triệu lượng.” Nhã Tinh nhú mày, nhìn tiểu nam hải, sau đó hô giá.

“oanh” lời nàng vừa ra như ngũ lôi oanh đình, chấn kinh tất cả mọi người, ngay cả đám người Quỷ Y, Nhan Thế Thanh cùng Lương Tuấn Văn cũng

không ngoại lệ. Duy chỉ có Lãnh Thiên là như cũ ôn nhu mỉm cười nhìn nàng, như thể ‘Chỉ cần nàng thích, bỏ ra một triệu lượng đối với hắn chẳng là gì cả.’

Phong Thiên thì nghe Nhã Tĩnh hô giá, ngược lại cười toe toét, nhìn Nhã Tĩnh giờ lên ngón tay cái. Ý bảo ‘cao chiêu’, còn tiểu nam hài thì ngược lại, sắc mặt xanh mét, khó coi cực kỳ.

“Một...một...triệu lượng...có ai ra giá cao hơn không???” trên đài trung niên nhân hoảng hốt đến nỗi nói không nên lời.

Mọi người giờ phút này ai cũng không ra tiếng, chỉ chăm chú nhìn vào Nhã Tĩnh. Có thể nhất bút một triệu lượng, nữ tử này tuyệt không đơn giản, cho nên tạm thời ai cũng không hề răng nói câu nào.

Trên đài trung niên nhân thấy thế liền định giá, sai người mang ba con Tà thú giao cho đám người Nhã Tĩnh, sau đó từ tay Lương Tuấn Văn nhận lấy bạc. Đoàn người Nhã Tĩnh lấy được ba con Tà thú, cũng không mua gì cả, mà quay trở về. Vì trước mắt đối với Nhã Tĩnh cùng Phong Thiên, còn có chuyện thú vị hơn là so với đi dạo phố.

“Chắc chắn, tắm rửa xong, nhìn mới giống người chứ.” Phong Thiên nhìn tiểu nam hài vừa được mang từ chợ nô lệ về, giờ đây đã được thay một kiện y phục sạch sẽ, bụi bẩn trên người cũng đã tẩy hết, lộ ra làn da trắng nõn, chẳng khác nào da trẻ sơ sinh.

“Ta nói a~ Tại sao da của ngươi lúc bình thường hay bây giờ đều tốt cả thế??? Ngươi có biết làn da của ngươi có thể khiến biết bao phụ nữ ganh tỵ không hả???” Nhã Tĩnh về mặt ai oán nhìn tiểu nam hài ca thán.

“Hừ!!! Da của bốn tọt từ trước đến giờ đều như thế.” tiểu nam hài hừ lạnh đáp.

Bên cạnh Quý Y cùng Nhan Thế Thanh, Lương Tuấn Văn thấy thái độ của tiểu nam hài như thế không khỏi nhủ mảy. ‘Xem ra tiểu nam hài này không đơn giản như vẻ bề ngoài, và cả ba con Tà thú đang quấn lấy hắn kia, cũng không hề giống như vẻ bề ngoài của chúng, yếu đuối, nhu nhược như thế.’

“Nói đi, tại sao lại ra nông nổi này???” Phong Thiên cười cười nhìn hai người, sau đó nghiêm túc nhìn tiểu nam hài hỏi.

“Bị kẻ gian đánh lén, thuộc hạ phản bội, trọng thương không chết, thân thể thu nhỏ, biến thành thế này. Sau đó bị bọn gian thương dùng mê hương hạ độc bắt được.” tiểu nam hài thanh âm lạnh lùng không chút tình cảm, hoàn toàn không phù hợp với vẻ bề ngoài của nó.

“Àn, kẻ phản bội và kẻ ra tay với ngươi là ai???” Nhã Tĩnh nhíu mày hỏi lại.

“Lăng Thủ cùng Triệu Hàn Sương!!” tiểu nam hài giọng nói tràn ngập sát ý, ánh mắt tràn ngập thị huyết cùng căm hận.

“Đáng đời!!!!” Phong Thiên cùng Nhã Tĩnh nghe xong không khỏi đồng thanh quát tiểu nam hài.

Tiểu nam hài cũng không vì thái độ của hai người mà hờn giận. Hắn chỉ mân miêng cúi đầu, xem như cam chịu. Họ nói rất đúng, ngay từ đầu họ đã nhắc nhở hắn nữ nhân Triệu Hàn Sương kia không tin được. Hậu quả này đều là do hắn chủ quan, tự cho là mình đứng nên mới có ngày hôm nay.

“Sur phụ, Tĩnh nhi, hai người đừng như thế. Con nghĩ Tiêu vương cũng là nhất thời sơ xuất mà thôi.” Lãnh Thiên bên cạnh nhìn vẻ mặt tiểu nam hài như thế, không khỏi nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Ngươi nhận ra ta???” tiểu nam hài nghe xong lời Lãnh Thiên không khỏi ngạc nhiên, thật không ngờ tiểu tử này lại nhận ra hắn a.

“Chúng ta dù chỉ gặp nhau ba lần, nhưng ta vẫn nhớ được ngài.” Lãnh Thiên mỉm cười đáp, trong giọng nói thậm chí còn có chút ý tôn trọng.

“Đây là do hắn háo sắc, quá tin tưởng Triệu Hàn Sương, nên mới có ngày hôm nay. Ngay từ đầu ta và Tĩnh nhi đã khuyên hắn rồi, là hắn không chịu nghe thôi. Thật uổng cho hắn là một trong Tam vương của Tam giới. Nếu để Đạo vương cùng Minh vương biết được chuyện này, ta nghĩ họ chắc sẽ cười rộ lên rằng luôn đó.” Phong Thiên không chút khách sáo khinh miệt nói.

“Đúng a~ Chuyện này mà đồn ra ngoài nhất định sẽ trở thành trò cười của Tam giới. Đường đường là Tiêu vương, một trong ba chủ nhân của Tam giới, lại ra nông nổi như ngày hôm nay. Đúng là mất mặt quá đi.” Nhã Tĩnh cũng không thua kém ‘trách mắng’.

Nhưng mà người ngoài lại không biết đây là hai người họ quan tâm Tiêu vương nên mới nói nặng như thế, chứ nếu là người ngoài, thì họ đã bỏ mặc từ lâu rồi, mặc hắn tự sinh tự diệt.

“Có thể giúp ta sao???” sau một lúc để Nhã Tĩnh cùng Phong Thiên phát tiết. Tiêu vương ánh mắt tràn ngập mong chờ nhìn hai người, bên cạnh ba con ma thú cũng không kém là vậy, ánh mắt long lanh khẩn cầu cũng đều nhìn chăm chăm vào hai người.

“Hừ!!” Nhã Tĩnh hừ lạnh không lên tiếng.

“Có thể, bất quá sau khi xong chuyện, Hàn Thiên Tích Nguyệt Đàm của ngươi từ nay do bọn ta tùy ý sử dụng.” Phong Thiên nhàn tình tính kế nhìn Tiêu vương nói.

“Hảo!!” Tiêu vương trong lòng thầm mừng, ‘lão hồ ly’, nhưng vẫn nhận lời. Dù sao thì để hắn khôi phục thực lực cùng báo thù mới là quan trọng nhất, những cái khác không quan hệ.

Nhã Tinh cùng Phong Thiên nghe vậy, không khỏi mỉm cười nhìn nhau, ‘quý kẻ đạt thành’.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

“Phu nhân, thật không cần lo lắng cho Phong tiên bối sao??? ” Quý Y nhìn Nhã Tinh nghi vấn hỏi.

Kể từ ba ngày trước Phong Thiên mang theo Tiêu Vương cùng ba con Tà thú rời đi, đã không có chút tin tức gì. Tuy Phong Thiên lợi hại, hơn nữa trước khi đi Nhã Tinh còn đưa cho lão không ít dược vật phòng thân nhưng mà mọi người vẫn lo lắng như cũ. Con người chứ không phải cỏ cây, đều có tình cảm, ở chung mấy ngày nay, họ đã xem Phong Thiên như người trong nhà. Hơn nữa người này còn là sư phụ của giáo chủ, thì thử hỏi họ không lo sao được.

“Yên tâm, không thành vấn đề. ” Nhã Tinh cười trấn an.

“Sư phụ của ta không phải người dễ ức hiếp như thế đâu. Khắp Tam giới người có thể chiếm được tiện nghi của người, ngoài trừ phu nhân của các người ra, không còn người thứ hai đâu. ” Lãnh Thiên ngồi bên cạnh, một bộ vô cùng tự tin lên tiếng.

“Phải rồi, Thiên, tiếp theo chúng ta có phải hay không nên xử lý tiếp những người còn lại của Nam Cung gia??? ” Nhã Tinh quay sang nhìn Lãnh Thiên về mặt hứng thú hỏi.

“Thế Tinh nhi muốn xử trí ai nào??? ” Lãnh Thiên về mặt tràn ngập sùng nịnh hỏi lại.

“Ta nghe nói nhị thiếu gia Nam Cung Diệc Hàn của Nam Cung gia hẹn Doãn Tề Yên tiểu thư ra gặp mặt, hy vọng có thể giải quyết êm đẹp chuyện hai nhà. Thế huynh nói nếu đột nhiên đang nói chuyện, Nam Cung Diệc Hàn lại thú tính nổi lên, cường bức Doãn Tề Yên, bị mọi người chứng kiến thì thế nào??? ” Nhã Tinh về mặt tràn ngập giáo hoạt nói.

“Nam Cung Diệc Hàn làm người rất cẩn thận, e rằng chuyện này không thể nào. ” Lương Tuấn Văn có chút ngượng ngùng lên tiếng.

“Nếu hắn bị dược vật không chế đâu??? ” Nhã Tinh cười hỏi lại.

“Nam Cung lão hồ ly rất giáo hoạt. Nếu chúng ta dùng dược vật, e rằng hắn sẽ nhận ra. ” Nhan Thế Thánh lo lắng góp ý.

“Dược vật bình thường không thể, nhưng có thứ lại có thể. ” Nhã Tinh cười thần bí nhìn về phía Quý Y nói.

“Phu nhân, ý của người sẽ không phải là ...??? ” Quý Y hai mắt sáng rực nhìn Nhã Tinh, tựa hồ đã hiểu ra ý của nàng.

“Ta dạy người cách khống chế cổ lâu như vậy, cũng nên kiểm tra đôi chút a~ ” Nhã Tinh về mặt chờ mong nhìn Quý Y.

“Yên tâm phu nhân, ta sẽ không làm người thất vọng đâu. Ta lập tức quay về chuẩn bị ngay. ” Quý Y về mặt đầy khẳng định đáp, sau đó nhanh chóng rời đi.

Mọi người nhìn thấy vậy không khỏi lắc đầu cười, Quý Y thật không ngờ có đôi lúc cũng trẻ con như thế a. Bất quá họ không biết, chỉ có những vấn đề liên quan đến dược vật, Quý Y mới như thế, còn nếu chuyện thường, thì đừng hòng lão để ý đến.

Thiên Chu Thành nổi danh với Tứ Thu lâu, món ngon ở đây nổi danh khắp thiên hạ, rất ít nơi nào có thể so sánh được. Cũng chính vì vậy, cho nên nơi này cũng chỉ có những người giàu có, hoặc hoàng thân quốc thích mới có thể có tư cách tiến vào.

“Tiểu thư, có cần nô tỳ quay về gọi thêm người đến không??? Để đề phòng người của Nam Cung gia giờ trò. ” lúc này bên trong một căn phòng sang trọng tại Tứ Thu lâu, một nữ tử, dịu giọng nhìn nữ tử khác, đang ngồi cạnh hỏi.

“Không cần, giữa thanh thiên bạch nhật, ta không tin người của Nam Cung gia dám làm gì ta. ” nữ tử về mặt hừ lạnh đáp.

“Dạ. ” nữ tử vừa khuyên, thấy vậy cũng không nói nhiều, chỉ im lặng đứng một bên.

Không lâu sau, một nam tử từ bên ngoài bước vào, theo sau còn có một thư đồng cùng một hộ vệ. Nam tử về mặt anh tuấn tao nhã, nhìn cứ như thư sinh tay trái gà không chặt. Ai không biết hắn có lẽ thật nghĩ vậy nhưng nếu người rõ về hắn tuyệt sẽ không cho là thế. Vì người này căn bản chính là một kẻ giết người không chút lưu tình, khi ra tay tuyệt đối là dồn đối phương vào tử lộ.

“Doãn tiểu thư xin thứ tội, tại hạ đã đến trễ. ” nam tử mỉm cười, ôm quyền nhìn Doãn Tề Yên cười nói.

“Nam Cung Diệc Hàn, có gì nói mau. Bốn tiểu thư không có thời gian cùng người của Nam Cung gia các người diễn trò. ” Doãn Tề Yên vì chuyện lần

trước nên đối với người của Nam Cung gia mà nói là nàng đã hoàn toàn mất đi hảo cảm, có thể nói là chán ghét đến cực độ, thậm chí không muốn nhìn thấy họ bất kỳ giây phút nào. Nếu không phải tò mò người của Nam Cung gia sẽ còn giờ trò gì nữa thì hôm nay nàng đã không bỏ thời gian mà đến nơi này.

“Doãn tiểu thư đã nói vậy, tại hạ cũng không nhiều lời. Lần này tại hạ đến đây chính là hy vọng Doãn tiểu thư đại lượng hải hà, bỏ qua cho Đại ca của tại hạ, đừng vì chuyện này mà ảnh hưởng đến mối giao hảo giữa hai nhà.” Nam Cung Diệc Hàn mỉm cười nói thẳng.

Nhưng trong lòng lại khinh bỉ không thôi ‘Hừ, nếu không phải tên vô dụng Nam Cung Diệc Vân đó gây họa thì hôm nay ta đã không đến đây để cho nữ nhân này nặng nề. Nếu không phải lão già kia ép ta đến, ta mới không cần đến nơi quỷ quái này. Nam Cung Diệc Vân, tất cả cũng chỉ vì tên vô dụng như ngươi mà ta phải nhún nhường thế này. Món nợ này, rồi sẽ có ngày ta tìm người tính sổ.’

“Hừ!!! Bỏ qua??? Nam Cung gia các người làm Doãn gia nhà ta mất hết mặt mũi, chỉ một câu của ngươi mà muốn Doãn gia bỏ qua sao??? Đừng có mơ!!!” Doãn Tề Yên hừ lạnh nói.

“Doãn tiểu thư, cần chi phải như vậy. Gia phụ đã nói, chỉ cần không làm tổn thương đến hòa khí hai nhà, gia phụ sẽ đích thân đem Đại ca trời đưa đến Doãn gia đích thân tạ tội với Doãn tiểu thư cùng Doãn tướng quân. Hy vọng Doãn tiểu thư nể tình mà bỏ qua cho. Dù sao chuyện này nếu làm lớn thì e rằng hai nhà chúng ta đều không có lợi.” Nam Cung Diệc Hàn vẫn không từ bỏ, ngữ khí vẫn cứ ôn nhuận, vẻ mặt cũng tươi cười như lúc ban đầu.

Bất quá không được bao lâu, nụ cười đó đột nhiên biến mất, Nam Cung Diệc Hàn đột nhiên cảm thấy cơ thể mình đang dần nóng lên. Hơn nữa trong đầu dường như có thứ gì đó đang hồi thúc hần nhưng hần không biết đó là gì, đầu của hần càng ngày càng đau. Hần giờ đây không thể nghe thấy bất kỳ âm thanh nào xung quanh nữa.

“Nam Cung Diệc Hàn, ngươi đang giờ trò gì đó??? ” Doãn Tề Yên cũng nhìn ra Nam Cung Diệc Hàn không ổn, nên lên tiếng hỏi.

“Nam Cung Diệc Hàn, ngươi không sao chứ ??? ” bất quá Nam Cung Diệc Hàn vẫn không trả lời, vẫn ôm đầu tỏ vẻ đau đớn vô cùng. Doãn Tề Yên thấy vậy nhủ mảy, tiến lại gần xem xét.

Nào ngờ nàng vừa chạm vào Nam Cung Diệc Hàn thì đã bị hần mạnh tay kéo vào trong lòng. Nam Cung Diệc Hàn giờ đây hai mắt đỏ ngầu, hoàn toàn mất đi bình tĩnh. Hần chỉ biết trong đầu hần luôn có một âm thanh không ngừng nói với hần, chạm vào Doãn Tề Yên.

Hần không thể khống chế, nên đành làm theo. Nam Cung Diệc Hàn động tác không ngừng di chuyển trên người Doãn Tề Yên. Điều này khiến cho Doãn Tề Yên tức giận không thôi. Nhưng mà nàng hiện tại bị Nam Cung Diệc Hàn giữ chặt, còn môi thì bị hần dùng tay che lấy khiến cho nàng không thể kêu cứu. Doãn Tề Yên đột nhiên cảm thấy sợ hãi cùng uất ức vô cùng, nước mắt từ khóe mắt nàng rơi xuống không ngừng. Giờ đây nàng thật sự sợ hãi, hôm nay nàng sẽ bị tên cầm thú trước mặt này hủy đi sự trong sạch của mình.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Đang lúc Doãn Tề Yên lâm vào tuyệt vọng thì bên ngoài cửa sổ, lại đột nhiên có một hòn đá được ném vào. Lúc này, Nam Cung Diệc Hàn như thể bị điểm huyệt, lập tức bất động.

Doãn Tề Yên nhận thấy thời cơ, lập tức thoát thân, chạy nhanh ra ngoài. Bên ngoài tỷ nữ vừa thấy Doãn Tề Yên quần áo xốc xếch, gương mặt đầy nước mắt chạy ra thì không khỏi hoảng sợ, vội vã hỏi.

“Tiểu thư, làm sao vậy??? ”

“Hừ, ta Doãn Tề Yên xin thề với trời, ta đời này, cùng Nam Cung gia tộc không đội trời chung. Tất cả nỗi nhục mà ta chịu, ta nhất định sẽ để Nam Cung gia các người trả lại gấp bội, nếu không ta sẽ chết không toàn thây.” Doãn Tề Yên không đáp lời nha hoàn, mà xoay người nhìn những gia đình của Nam Cung gia, tức giận rống lên.

Nàng vừa dứt lời, một luồng hàn quang lập tức định hình, sau đó vọt vào mi tâm của nàng biến mất.

Mọi người trong quán đều bị hành động này của nàng làm cho hoảng sợ. Ai cũng đều phải biết rằng việc dùng tính mạng để thề như thế, ở đại lục này, được xem như lời thề cao quý nhất. Nếu không làm được thì không chỉ phải trả giá bằng tính mạng, mà thậm chí còn dẫn đến hồn phi yên diệt, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Vậy mà Doãn tiểu thư lại kích động thề như thế. Xem ra là Nam Cung thiếu gia đã làm chuyện gì đó rất đáng trách, không thể tha thứ a. Nhất thời mọi người trong quán đều sôi trào vì chuyện này, Doãn Tề Yên thì mang theo nha hoàn rời đi. Còn mấy gia đình Nam Cung gia thì nhanh chóng vào phòng, xem xét thiếu gia nhà mình.

Ai cũng không hề chú ý, bên trong góc tối của tửu lâu, có mấy người khi chứng kiến cảnh này, lại nở nụ cười đầy thỏa mãn. Thậm chí xen lẫn chút khoái

trả, cùng một bộ chờ xem kịch vui.

.....

“Giáo chủ, chúng ta kế tiếp nên làm thế nào a??? ” Quý Y tò mò nhìn Lãnh Thiên nghi vấn.

“Chờ, tạm thời chúng ta hãy để Doãn gia cùng Nam Cung gia tranh đấu. Sau đó chúng ta ra tay cũng không muộn. ” Lãnh Thiên giọng nói lạnh băng, không tia tình cảm đáp lời.

“Dạ. ” Quý Y cung kính nhận mệnh, sau đó lui ra.

Khi chỉ còn lại Lãnh Thiên trong phòng, hắn một mình ngồi đó, nhớ lại những hình ảnh của bản thân khi còn tại Nam Cung gia. Tất cả đều là những ký ức bị người ức hiếp, ngược đãi, chịu bao khuất nhục. Nhưng hai người trên danh nghĩa là phụ mẫu của hắn, lại chưa từng vì hắn đứng ra một lần nào.

Sau khi hắn rời đi, cũng không hề cho người tìm kiếm hắn, mà nhanh chóng công bố tin tức hắn đã chết. Đây quả thật là chuyện nực cười nhất thiên hạ mà. Bất quá những khi nghĩ đến năm đó, thời khắc rời đi, lần đầu gặp gỡ Tinh nhi, rồi đến những chuyện vừa qua lại khiến hắn không khỏi mỉm cười hạnh phúc. Ánh mắt cũng trở nên nhu hòa hẳn ra.

Tính ra thì hắn cũng nên cảm tạ người của Nam Cung gia. Nếu không phải họ tuyệt tình, bức hắn bỏ đi thì hắn đã không gặp được Tinh nhi, và cũng sẽ không có ngày hôm nay. Chính vì điều này, mà y đã thay đổi ý định, sẽ để cho người của Nam Cung gia chết được toàn thây, chứ không hành hạ như suy nghĩ lúc ban đầu nữa. Xem như đây là ‘đền đáp ân tình’ việc họ gián tiếp làm ‘mai mối’ cho y cùng Tinh nhi vậy.

.....

Doãn phủ. Thư phòng.

“Gia gia, lần này người nhất định phải lấy lại công bằng cho con. Nếu không Yên nhi làm sao còn mặt mũi sống trên đời này nữa a??? ” Doãn Tề Yên nhìn gia gia thương tâm ủy khuất khóc. Nàng nhất định phải để Nam Cung gia trả giá cho những chuyện mà họ đã gây ra cho nàng.

“Yên tâm!! Chuyện này gia gia nhất định sẽ thay con làm chủ.” Trần Bắc Tướng quân Doãn Chấn Hiền đau lòng nhìn cháu gái an ủi.

Bất quá trong lòng lão vẫn tức giận không thôi. Cháu gái bảo bối mà lão thương yêu từ nhỏ đến lớn, cung chiều hết mực, không hề để nó chịu chút tổn thương nào. Vậy mà người của Nam Cung gia lại không chỉ một lần, rồi lại đến một lần thương tổn nó. Lão nhất định phải để họ trả giá đắt vì chuyện này. Trần Bắc Tướng quân trong lòng dần hạ quyết tâm, như thể chuẩn bị làm một chuyện đại sự gì đó.

.....

Lúc này, tại Nam Cung gia lại một mảnh âm trầm. Nam Cung Danh sắc mặt không tốt là bao nhìn Nam Cung Diệc Hàn hôn mê trên giường. Hắn đã cho người điều tra qua, Diệc Hàn quả thật không hề có dấu hiệu bị người hạ thuốc. Nhưng mà Diệc Hàn cũng sẽ không làm những chuyện ngu xuẩn như thế nên theo hắn chỉ có thể là do những người kia sử dụng độc được quá cao minh khiến người của hắn mới tạm thời không tra ra mà thôi.

Tuy vậy, Nam Cung Danh trong lòng vẫn bắt đầu âm thầm lo lắng kẻ thù trong bóng tối này. Bọn họ ra tay vô hình, lại rất lợi hại nhưng hắn lại không biết gì thì rất khó mà đối phó. Hiện giờ hai nhĩ tử của hắn đều liên can vào, hắn thật sự không biết khi nào thì sẽ để những người còn lại.

Nhưng hắn tuyệt không thể để những chuyện đó xảy ra. Hắn không thể để Nam Cung gia hủy trong tay của hắn được. Nam Cung Danh nghĩ vậy, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, xoay người rời khỏi.

Dường như lại sắp có một trận sóng gió lớn sẽ diễn ra, mà hai nhà Nam Cung cùng Doãn gia đều không thể tránh khỏi liên quan. Nhưng có lẽ duy nhất được lợi, vẫn là những con người đang giấu mình trong bóng tối kia thôi.

.....

“Tinh nhi, không vui sao ??? ” do mấy ngày nay hầu như không có chuyện gì làm nên Nhã Tinh bắt đầu đâm ra lười biếng. Nàng thường xuyên than ngắn thở dài khiến cho Lãnh Thiên không khỏi đau lòng.

Hắn thật sự không thích nhìn đến nàng khó chịu như thế. Bởi vì hắn chỉ thích nhìn nàng cười, nhìn nàng vui vẻ mà thôi. Nhìn nàng khoái hoạt mà sống, hắn mới vui vẻ được. Còn nàng hiện giờ như thể mất đi sức sống vậy thì thử hỏi hắn làm sao mà không lo lắng cho được a???

“Thiên, khi nào chúng ta mới làm xong những chuyện này a??? Ta hảo nhảm chán. Ta sắp móc meo lên cả rồi đây. ” Nhã Tinh nhìn Lãnh Thiên cau mày than thở.

“Chuyện này không gấp được. Bất quá nếu nhảm chán, tối nay ta đưa nàng đến một nơi này, đảm bảo nàng sẽ thích. ” Lãnh Thiên vẻ mặt tràn ngập hứng khởi lên tiếng. Vì hắn biết điều hắn sắp nói ra, nàng nhất định sẽ thích.

“Đi đâu??? ” Nhã Tinh vừa nghe được đi chơi, lập tức lấy lại tinh thần nhìn Lãnh Thiên chờ mong.

“Hoàng cung. ” Lãnh Thiên đôi mắt tỏa sáng, đầy vui vẻ đáp. Hắn đã đoán không sai mà, Tinh nhi của hắn quả nhiên thích chuyện này.

“Hào a, chúng ta tối nay liền đạo hoàng cung.” Nhã Tĩnh hứng thú mỉm cười đáp.

‘Hoàng cung nha!!!! Nàng thường thấy trong phim, nhưng chưa đi qua bao giờ. Ngay cả Tử Cẩm Thành, nàng cũng chưa từng đến. Lần này nhất định phải ngoạn một lần cho thỏa thích mới được.’ Nhã Tĩnh nghĩ vậy, trong lòng không khỏi cười đầy mưu tính. Trong đầu nàng, vào lúc này, đã bắt đầu suy nghĩ nên ngoạn gì mới thú vị đây???

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Đêm bao trùm, chìm ngập trong bóng tối, lắng đọng mà yên tĩnh. Xung quanh chỉ lập lòe ánh sáng của vài hộ bá tánh còn thức giấc.

Bên ngoài hoàng thành, thị vệ canh gác vô cùng nghiêm mật. Thái độ nghiêm túc, luôn thay phiên nhau theo quy củ, hoàn toàn không hề sơ sót.

Nhưng lúc này, phía trên tường hoàng cung, lại xuất hiện hai bóng đen ẩn hiện. Âm thầm sát nhập vào hậu cung, nhưng hàng trăm thị vệ bên dưới lại không ai phát hiện.

Điều này không biết nên nói là bản lĩnh của thị vệ hoàng cung quá thấp, căn bản không ra gì. Hay nên nói là do hai hắc y này võ công xuất quỷ nhập thần, cao thâm không lường mới không bị phát hiện nữa.

.....

Ngự Thư phòng.

Dù bên ngoài bị bóng tối bao phủ, nhưng nơi đây thì vẫn sáng rực một mảnh. Bên trong, Nguyệt đế hiện giờ vẫn đang cần mẫn xử lý chính sự. Nhìn ngoài mặt thì có vẻ người này là một hoàng đế tốt, tuy nhiên lại không ai biết, ẩn sau vẻ mặt đó có bao nhiêu thâm độc cùng toan tính.

“Đã tìm ra người chưa???” Nguyệt đế thân nhiên ngồi đó, trầm giọng lên tiếng.

Trong bóng đen lặng lẽ vang lên một giọng nam trầm ấm khác đáp lại. “Đã tìm được, mấy ngày trước đã vào thành.” Nhưng tuy nhiên lại không hề phát hiện được thân ảnh của hắn.

“Ân, cho người giám sát. Nếu hắn có hành động gì quá mức, cứ thẳng tay diệt trừ, không cần thủ hạ lưu tình.” Nguyệt đế trong giọng nói hàm chứa âm lãnh, thậm chí còn có một tia thâm độc. Không ai có thể biết được, đây mới chính thật là bộ mặt thật của hắn.

Chỉ vì một nguyên nhân đơn giản. Trước mặt người trong thiên hạ, hắn chính là một vị hoàng đế nhân từ, một phụ hoàng tốt, một trượng phu đúng mực. Bất luận cai quản Nguyệt quốc, hay hậu cung, hoàng thất, hắn đều làm rất tốt. Nhưng cũng chính vì vậy mà mọi người mới bị hắn đánh lừa, mà không hề hay biết. Cũng chỉ có những người đã chết trong tay của hắn mới thật sự nhìn thấu hắn mà thôi.

“Dạ.” trong bóng đêm, lại vang lên tiếng đáp, sau đó chìm vào im lặng.

Đề lại duy nhất Nguyệt đế ngồi đó, lâm vào trầm tư. Không ai biết, rốt cuộc là hắn đang nghĩ gì hay đang định diệt trừ ai. Chỉ có thể biết rằng điều này chắc chắn sẽ gây ra một trận sóng gió, mà không ai có thể ngờ được.

.....

“Nương nương, Lý công công vừa đưa tin đến. Tối nay hoàng thượng sẽ qua chỗ Thục phi bên đó. Nương nương không cần phải chờ người.” một tiểu cung nữ, dung mạo diễm đạm thanh tú, nhẹ nhàng hành lễ, nhìn mỹ phụ nhân trước mặt bẩm báo.

“Xoảng....” nàng vừa dứt lời, bình hoa đang đặt trên bàn nhanh chóng phi thân xuống đất.

Chỉ thấy lúc này, dung mạo mỹ phụ nhân dần trở nên âm lãnh, tràn ngập oán hận, nhìn về phía Đông hoàng cung. Trong miệng thì tức giận nãy to. “Tiện nhân, hồ ly tinh, người chờ đó cho ta.”

Tiểu cung nữ quý bên dưới, không dám mở miệng nói tiếng nào. Bất quá mỹ phụ nhân lại không hề chú ý. Lúc này, bên miệng tiểu cung nữ lại xuất hiện nụ cười giễu cợt cùng khinh miệt.

Điều này, lại làm cho hai thân ảnh phía trên nóc nhà nhìn vào tràn ngập hứng thú. “Xem ra họ vừa tìm được một lạc thú mới rồi đây.”

“Thiên, ta đột nhiên cảm thấy tò mò về Thục phi nha. Chúng ta đi nhìn xem thế nào???” hắc y nữ từ ôm lấy cổ hắc y nam tử, làm nũng lên tiếng.

“Hào.” hắc y nam tử sùng nịch gật đầu. Chỉ cần nàng thích, hắn nhất định sẽ hữu cầu tất ứng, tuyệt không có ý kiến gì.

Hai thân ảnh nhanh chóng rời đi, theo hướng tâm cung Thực phi mà đến. Nhưng bên dưới hai nữ nhân cùng xung quanh thị vệ lại không hề hay biết gì với sự xuất hiện của hai người.

.....

Bên trong tâm cung Thực phi lúc này, một mảnh xuân sắc khắp nơi. Cả căn phòng tràn ngập không khí ái muội. Tuy nhiên, nam tử lại không hề chú ý. Nữ tử bên dưới mình lại hoàn toàn không hề có một tia vui vẻ. Ngược lại, trong mắt nàng lại tràn ngập chán ghét cùng khinh thường, thậm chí còn có cừ hận.

Điều này lại làm cho hai thân ảnh hắc y phía trên thêm một trận khó hiểu. ‘ Xem ra hậu cung Nguyệt quốc đúng là có nhiều điều khiến người ta bất ngờ nha. Thật sự rất đáng giá nghiên cứu một phen.’

Nghĩ vậy, trong mắt hắc y nữ tử lại lóe tinh quang. Bên cạnh hắc y nam tử thấy vậy thì cười khẽ, trong mắt tràn ngập ôn nhu chờ đợi. Chỉ cần hắc y nữ tử lên tiếng, hắn sẽ lập tức không nói hai lời mà thực hiện ngay.

Ai bảo nữ tử này lại là bảo bối mà hắn yêu thương nhất cơ chứ. Nàng là nữ nhân mà hắn muốn dùng cả đời yêu thương, sủng nịch. Thậm chí khuynh tấn tất cả chỉ vì thỏa mãn nguyện vọng của nàng.

.....

Hai bóng đen sau khi dạo quanh hoàng cung một vòng thì quyết định rời đi. Vì hiện giờ họ đã tìm ra mục tiêu tiếp theo nên họ cần phải quay về chuẩn bị. Hắc y nữ tử đứng đó nhìn về xa xa phía hoàng cung, trong mắt tràn ngập tia hứng thú cùng chờ đợi. ‘ Xem ra những ngày tháng sắp tới sẽ có rất nhiều lạc thú a.’

Sáng hôm sau, cả trang viên lại bắt đầu nhộn nhịp, bắt đầu cho một ngày mới. Bầu không khí tại nơi đây thì vô cùng tốt, không chỉ là vui vẻ, ấm áp mà còn có hân hoan, khiến người nhìn vào đều ngưỡng mộ không thôi.

Tuy nhiên, trong thành thì lại ngược lại. Vì sự kiện của ngày hôm qua liên quan đến Nam Cung công tử cùng Doãn phủ tiểu thư đã làm chấn động cả thành. Cho nên tối qua khi gia đình hai nhà ra ngoài, tình cờ gặp nhau, đã xảy ra tranh chấp. Kết quả là phó quân gia Nam Cung gia đã bị thị vệ Doãn gia đánh gãy chân, từ đây tàn phế, đi lại đều phải cần người trợ giúp.

Chuyện này đã làm bầu không khí hai nhà vốn căng thẳng, lại càng trở nên âm u hơn. Vốn hào hào chuẩn bị thành thông gia, kết tình hữu hảo, nay lại trở mặt thành thù chỉ trong mấy ngày. Thật là làm người ta mở rộng tầm mắt.

Bất quá thế sự vô thường, ai mà đoán trước được tương lai. Trên đời không gì là không thể nên chuyện này nhanh chóng đã không còn gì là lạ nữa.

Trong thành giờ đây đối với chuyện khi ra phố, gặp cảnh tượng người của hai nhà ẩu đả thì đều đã trở thành một khung cảnh quen thuộc, không lấy gì làm hứng thú. Bất quá điều họ chú ý chính là sau khi trận đánh diễn ra thì gia chủ hai nhà sẽ hành động thế nào.

Những ngày này, Nam Cung gia cùng Doãn gia chính là tiêu điểm chú ý của tất cả đại quan quý nhân, hoàng thân quốc thích, cùng bá tánh trong thành. Bất luận là ai, chỉ cần có lòng hiếu kỳ thì đều sẽ không bỏ qua sự kiện này.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

“ Chủ tử, mọi chuyện đều đã sắp xếp xong, bên Thực phi cũng đã thông báo, chỉ chờ bọn họ nhảy vào cái bẫy mà chúng ta đã giăng ra thôi. ” một hắc y nam tử, cung kính nhìn bạch y nam tử bẩm báo.

“ Ân. ” bạch y nam tử thân nhiên gật đầu tiếp nhận.

“ Chủ tử, thế người định ở lại Thiên Lang giáo đến khi nào??? Dù sao thuộc hạ cũng lo lắng, lỡ bọn họ phát hiện được thân phận của người thì sao??? ” một hắc y khác, vẻ mặt băn khoăn thắc mắc.

“ Họ sẽ không làm gì ta. ” bạch y nam tử giọng nói tràn ngập khẳng định.

“ Tại sao ạ??? ” hắc y nhân hiếu kỳ hỏi lại.

“ Lãnh Thiên rất yêu thương thể tử của mình. Nhưng đối với chuyện của ta mà nói, thì nếu để thể tử của hắn biết. Với cá tính của nàng, đây sẽ là một ngoạn thủ mới của nàng. Đến lúc đó, họ không những không động đến ta, mà không chừng còn giúp đỡ ta. ” bạch y nam tử nhớ đến nữ tử ngày nào cũng nghịch ngợm tinh quái kia thì trong mắt không khỏi lộ ra một chút ôn nhu hiếm có.

Mấy hắc y nhìn đến chủ tử nhà mình như thế, rất ngạc nhiên. Bất quá cũng nhanh chóng trấn định, họ rất rõ cá tính chủ tử. Nếu người đã quyết định, chắc chắn sẽ không thay đổi. Hơn nữa họ cũng tin tưởng, chủ tử nhà họ làm vậy chắc chắn là đúng, tuyệt không sai.

Đêm lần nữa chìm vào yên tĩnh. Bầu không khí yên bình này khiến người ta có chút nhàm chán, bất quá có nhiều người vẫn ưa thích. Nhưng lại không ai biết được, chỉ trong vòng một tháng nữa thôi, mọi chuyện sẽ không còn như thế nữa. Một trận tranh phong sẽ nhanh chóng được khơi dậy, không lâu nữa đâu.

.....

“Thế nào??? ” Lãnh Thiên nhìn Nhan Thế Thanh trầm giọng hỏi.

“Bẩm giáo chủ, quả thật mấy ngày nay đã có động tĩnh, hơn nữa xem ra quy mô lần này không hề nhỏ. ” Nhan Thế Thanh vẻ mặt có chút ngưng trọng bẩm báo. Tuy nhiên trong mắt lại hàm chứa chút lo lắng.

“Người lo cho hắn sao??? ” dù chỉ là thoáng qua, nhưng sự quan tâm của Nhan Thế Thanh vẫn không tài nào tránh được ánh mắt của Lãnh Thiên.

“Giáo chủ, chuyện này hay là chúng ta để cho hắn tự giải quyết đi. ” Nhan Thế Thanh có chút khó xử cầu tình.

“Không được. Phụ nhân của bốn tọa đang có hưng trí ngạo. Nếu để hắn tự giải quyết thì chẳng phải sẽ mất vui sao??? ” Lãnh Thiên không hề do dự lập tức từ chối.

“Dạ. ” Nhan Thế Thanh biết rõ. Chỉ cần là chuyện liên quan đến Nhã Tinh thì Lãnh Thiên sẽ tuyệt không bao giờ nhượng bộ, nên đành im lặng nghe theo.

“Đúng rồi, thế còn nữ nhân kia thì sao??? Đạo này có còn ngu ngốc không??? ” Lãnh Thiên lại đột nhiên nghĩ đến một người, không khỏi lên tiếng nghi vấn.

“Bẩm giáo chủ, nàng ta đạo gần đây thường xuyên cùng người Bách Hồ Đường tiếp xúc. Hơn nữa vào nửa tháng trước cũng đã được gả vào phủ Thái tử làm thị thiếp. Có lẽ nàng ta định lợi dụng hai thế lực này để trả thù. ” Quý Y bên cạnh trầm giọng bẩm báo, bất quá trong giọng nói lại hàm chứa rõ ràng khinh thường.

‘ Nữ nhân đó đúng là ngu ngốc mà, với hai thế lực nhỏ bé đó mà lại muốn cùng Thiên Lang giáo đấu. Đúng là lấy trứng chọi đá, ngu ngốc. ’

“Àn, các người có thể ra ngoài rồi. Những ngày tới hãy chú ý động tĩnh xung quanh nhiều hơn. ” Lãnh Thiên thần nhiên gật đầu.

Nhan Thế Thanh cùng Quý Y sau đó cũng lui ra. Trong phòng giờ đây chỉ còn lại một mình Lãnh Thiên ngồi đó trầm tư, không biết rốt cuộc là hắn đang suy nghĩ gì ??? Chỉ có điều trong đôi mắt của hắn hiện giờ lại ánh lên một tia lạnh lùng khó đoán.

.....

“Lão gia, đã cho người điều tra. Năm xưa, khi hoàng thượng truy sát người của Lâm vương gia thì đã để cho tiểu thế tử của Lâm vương trốn thoát. Hơn nữa dường như người này cũng đang có ý định quay về trả thù. Hay là chúng ta lợi dụng hắn một phen, ngài thấy thế nào??? ” một lão già chăm chú nhìn một lão già khác đang ngồi bên trên lo lắng hỏi.

“Nga, ý kiến không tồi. Nếu Nam Cung gia lão gia hòa đã như vậy duy trì tên hôn quân kia thì ta làm sao để bọn hắn thất vọng được chứ??? ” Lão già sắc mặt cười như không cười thần nhiên đáp.

Chỉ có điều lão già còn lại thì hoàn toàn hiểu rõ. Lão gia nhà mình đây là đã ra quyết định. Xem ra lần này Nam Cung gia quả thật gặp phiền phức rồi. Nhưng cũng là họ tự chuốc lấy, ai bảo họ lại ba lần bốn lượt đắc tội với tiểu thư làm gì.

Tiểu thư chính là hòn ngọc quý mà lão gia nâng niu trên tay. Nhưng hết lần này đến lần khác đều bị Nam Cung gia ức hiếp, hỏi sao lão gia có thể nuốt trôi con giận này??? Doãn gia mặt mũi còn để vào đâu nữa??? Đây là bọn họ đáng phải nhận lấy hậu quả.

.....

Đêm khuya tĩnh lặng, một thân trang nhã hồng y nữ tử đứng bên cửa sổ xa xăm, nhìn về tiền phương. Không rõ rốt cuộc nàng ấy đang nhìn cái gì, chỉ biết trong đôi mắt kia hiện giờ, chính là mang theo thần nhiên ưu buồn cùng thù hận.

“Tỷ tỷ, tỷ yên tâm. Phụ thân mẫu thân không chịu chịu báo thù thay tỷ thì muội sẽ làm. Muội tuyệt sẽ không để tỷ chết oan uổng, không nhắm mắt như thế. Muội sẽ khiến cho kẻ đã hại chết tỷ phải trả giá, phải khiến bọn hắn nếm thử tư vị sống không bằng chết. Cho nên tỷ khoan hãy ra đi, hãy chờ mà nhìn xem những kẻ đã từng hại tỷ chịu khổ phải gánh chịu hậu quả. Hãy ở lại nhân gian lâu thêm chút nữa nha, tỷ tỷ. ” Nữ tử trong giọng nói mang nồng đậm thương tiếc còn oán niệm.

Nàng vĩnh viễn sẽ không quên cái ngày phụ thân mang theo thi thể tỷ tỷ quay về nhà. Một thân tiêu điều, không còn nhìn ra hình người. Vậy mà thân là phụ mẫu, hai người họ lại chỉ vì an nguy gia tộc mà bỏ qua mối thù này. Nàng không can tâm nên nàng nhất định phải báo thù.

‘ Thiên Lang giáo sao??? Lãnh Thiên, Tổng Nhã Tinh, ta sẽ khiến các người phải trả giá đại giới cho cái chết của tỷ tỷ ta. Lãnh Thiên, tỷ tỷ ta yêu người

có gì sai chứ??? Nếu người không có cảm tình với tỷ ấy thì có thể nói rõ. Tại sao lại nhẫn tâm hại chết tỷ ấy như thế??? Ta nhất định phải khiến người cũng hứng chịu đau khổ như thế. Nếu người đã thương yêu thể tử như vậy, ta sẽ để người chứng kiến nàng ta chết trước. Sau đó, ta sẽ hành hạ người tử tử, ta tuyệt sẽ không để hai người các người có thể cùng xuống hoàng tuyền làm một đôi vợ chồng ma. Ta sẽ để hai người ném thù tư vị âm dương cách biệt, đến lúc đó để ta xem các người có còn hạnh phúc khoái hoạt được hay không ???

Nữ tử trong mắt thật sâu oán niệm lan tràn, đã lâu không hề tiêu tán, chỉ có mỗi ngày một nhiều hơn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Hôm nay, Thiên Chu Thành lại lần nữa chấn động bởi một tin tức.

Thì ra năm xưa Tiên đế chân chính truyền ngôi chính là Lâm vương, chứ không phải hoàng đế hiện giờ. Nhưng hoàng đế lại vì hoàng quyền, sát cha, giết huynh, giam lỏng mẫu thân, cả ba đại tội ác đều làm cả.

Hiện tại, hoàng thái hậu trong cung dù ngoài mặt là an hưởng tuổi già, nhưng thực chất là luôn bị hoàng đế giám thị. Cho nên xưa nay chưa từng lộ diện quá trước quần thần cùng bá tánh.

Chuyện này đã khiến dân khắp thành một trận náo loạn.

Nhưng chẳng bao lâu lại thêm một tin tức khác cũng làm mọi người ngạc nhiên không kém. Chính là năm xưa Lâm vương dù bất hạnh bỏ mình, nhưng vẫn còn để lại một nhi tử.

Năm đó, do một tướng lĩnh trung thành đã liều chết mở đường máu mới khiến cho tiểu thế tử có thể sống sót đến hôm nay. Hiện tại, tiểu thế tử đã quay trở về, nhằm đòi lại hoàng vị của phụ thân mình. Hơn nữa, tất cả mọi chuyện đó đều có nhân chứng vật chứng rõ ràng.

Công công năm xưa từng hạ tiên đế, chứng kiến tất cả quá trình hoàng đế bức ngôi cũng đã đứng ra nói rõ. Hơn nữa, cộng thêm một bản di chiếu khác mà năm đó tiên đế đã viết và binh phù của một phần ba binh lực Nguyệt quốc.

Tất cả những điều đó đã chứng minh được những đồn đãi gần đây hoàn toàn là sự thật. Hơn nữa, sau khi chuyện này tuyên truyền không bao lâu thì Doãn gia cũng đã công khai đứng ra ủng hộ tiểu thế tử, lên tiếng chỉ trích hoàng đế.

Theo sau đó cũng có rất nhiều gia tộc nổi gót. Cho nên hiện tại trong thành, cùng trong triều đã chia làm hai phái rõ ràng.

Cho dù là dân chúng vốn không hề có ý định xen vào cuộc phân tranh quyền vị này nhưng sau khi biết được những chuyện ác của hoàng đế Nguyệt quốc hiện tại, ai cũng căm phẫn vô cùng. Có thể nói, tình hình hiện tại đối với hoàng đế bất lợi vô cùng.

Thậm chí còn có người công khai đứng ra ủng hộ cho vị tiểu thế tử chưa từng xuất hiện. Dù hành động mạo hiểm nhưng lại không phải trả giá vì sinh mạng của mình. Vì trong tình hình hiện tại, mọi người đều biết rõ. Nếu đem những người đó ra giết thì người bị nghi ngờ nhất chính là Nguyệt đế.

.....

“Vô dụng. Chẳng phải năm xưa các người đã nói tên nghiệt chủng kia sẽ không thoát được hay sao??? Tại sao hiện giờ lại xuất hiện thêm một tiểu thế tử nữa hả??? ” Nguyệt đế tức giận nhìn mấy hắc y bên dưới lạnh lùng hỏi. Thậm chí còn đem tất cả tấu chương trên bàn gạt phăng xuống đất.

Mấy hắc y chỉ im lặng cúi đầu không nói lời nào.

“Tìm, cho tìm. Nhất định phải tìm ra nghiệt chủng kia rồi đem hất giết đi. Nhưng phải thực hiện trong bí mật, tuyệt đối không để ai biết, rõ chưa??? ” Nguyệt đế trong mắt lóe lên một tia bạo ngược, ngoan độc hạ lệnh.

“Dạ. ” mấy hắc y cung kính nhận mệnh, sau đó phi thân rời đi Ngự thư phòng.

Trong phòng duy chỉ còn lại Nguyệt đế một mình ngồi đó trầm ngâm, không biết hắn đang suy nghĩ gì. Chỉ có điều tức giận cùng toan tính trong mắt lại thể hiện rõ ràng.

Hiện giờ, hắn không còn là một hoàng đế nhân từ nữa, mà đã hoàn toàn bộc lộ bản chất thật sự. Một tên bạo quân khát máu, nhẫn tâm, độc ác khiến người người khiếp sợ cùng không ngờ.

.....

“Thiên, huynh nói lần này chúng ta có phải hay không là sẽ bị người ta đẩy lên đầu sóng ngọn gió??? ” Nhã Tinh cả người tựa vào trong lòng Lãnh Thiên,

lười biếng hỏi.

“Tình nhi không lo. Mọi chuyện ta sẽ xử trí.” Lãnh Thiên dịu dàng vì nàng sửa lại mấy sợi tóc tán loạn bên mặt, ôn nhu lên tiếng.

“Ân, ta biết.” Nhã Tĩnh nhìn hần, thản nhiên cười đáp. Chuyện này nàng là hoàn toàn chắc chắn, không có gì nghi ngờ.

“Bất quá, chuyện mà ta không ngờ chính là hần – Lương Tuấn Văn kia, lại là nhi tử của Lân vương, chân chính là Nguyệt quốc thái tử. Đúng là thế sự khó lường mà.” Nhã Tĩnh than nhẹ.

“Tình nhi, cho dù hần là thái tử đi chăng nữa cũng chẳng liên quan đến chúng ta, không phải sao??? ” Lãnh Thiên nhìn nàng, băng quơ lên tiếng. Bất quá trong mắt lại chợt lóe một tia lo lắng.

“Đúng a, đã vậy thì không cần bận tâm nữa.” Nhã Tĩnh trầm ngâm trong chốc lát. Rốt cuộc cũng thấu triệt nên quyết định dựa vào Lãnh Thiên, nhắm mắt lại đi tìm Chu công đánh cờ.

Lãnh Thiên nhìn nàng trong lòng mình ngọt ngào đi vào giấc mộng, khoe miệng không khỏi xuất hiện ý cười. Cần thận vì nàng điều chỉnh tư thế cho thoải mái, sau đó hần lại một mình ngồi đó chìm vào tâm sự.

Lãnh Thiên sẽ không quên cái hôm mà hần biết được thân thế của Lương Tuấn Văn. Lúc đó, hần cũng đã có đôi chút sùng sốt. Bất quá, điều này cũng không phải là điều khiến hần lo lắng. Việc khiến hần cần bận tâm chính là câu nói hôm đó của Lương Tuấn Văn.

“Giáo chủ, nếu ta nói ta thích phu nhân của ngài. Sau khi ta giành lại vương vị, ta sẽ cùng ngài tranh giành nàng ấy. Ngài sẽ xử trí ra sao??? ” Lương Tuấn Văn nhìn Lãnh Thiên thản nhiên lên tiếng.

“Bất cứ ai cũng không thể từ tay của ta cướp đi Tình nhi. Nếu không, ta gấp thần giết thần, gấp phạt sát phạt, quyết không nương tình.” Lãnh Thiên nhìn hần, lạnh lùng đáp lời.

“Ngài rất yêu nàng??? ” Lương Tuấn Văn trong câu hỏi, cũng kèm theo một phần khẳng định.

“Ta từ nhỏ bị phụ mẫu ruồng bỏ, huynh tỷ chẳng quan tâm. Chính nàng ấy cho ta một cuộc sống mới, là nàng ấy cho ta biết cái gì là sự ấm áp của một gia đình, là tình yêu thương, quan tâm lẫn nhau. Chính nàng đã giúp ta một lần nữa sống lại, cũng chính nàng là người đã một lần nữa thắp sáng trái tim vốn đã chìm vào đen tối của ta. Nàng là người đã cứu vớt ta ra khỏi sự tuyệt vọng cùng sự tàn nhẫn của cái gọi là tình thân. Ta đời này không thể nào không có nàng. Vì thế, ta mới có gắng rèn luyện mình trở nên cường đại. Vì ta biết chỉ có như thế ta mới có tư cách giữ nàng bên người, yêu thương nàng, sủng nàng, đau nàng, cùng nàng nháo khắp thiên hạ.” Lãnh Thiên nhìn hần, đem tất cả chân tình của mình bộc lộ ra hết, không một tia giấu diếm.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Lãnh Thiên cũng không rõ vì sao, trước mặt nam tử này, hần luôn không hề có phòng bị. Hơn nữa, lại là hoàn toàn tin tưởng.

Dù thời gian tiếp xúc không lâu, nhưng hần có thể thấy được. Lương Tuấn Văn là một chính nhân quân tử đáng tin. Có lẽ vì điều này nên mới khiến hần buông lỏng cảnh giác như thế.

Lương Tuấn Văn nhìn Lãnh Thiên, mỉm cười. Sau đó, hần lại trần thuật tâm tình của chính mình.

“Ta từ nhỏ mất đi song thân, theo sư phụ trong núi tu luyện, một lòng muốn báo thù, giành lại những gì vốn dĩ thuộc về mình. Nhưng mà sau khi sư phụ qua đời thì ta lại như mất đi một nửa ý chí trả thù. Sư phụ là người thân duy nhất trên đời của ta, nên khi mất đi người khiến ta mất đi ý niệm giành lại vương vị. Vì ta hiểu được cho dù đến lúc đó ta có ở vị trí cao kia thì người cũng không nhìn thấy. Chính vì điều này đã khiến ta tuyệt vọng một thời gian.

Mãi cho đến khi sư thúc mang ta về Thiên Lang giáo. Lần đầu tiên ta gặp nàng thì ta lại một lần nữa dường như sống lại. Ánh mắt đó, mang theo dịu dàng, lại hàm chứa chút tình nghịch. Thậm chí còn có đôi chút suy nghĩ sâu xa, khiến ta khó hiểu. Thậm chí là dần nảy sinh hứng thú với nàng.

Sau đó, lại nhìn đến nàng vì thấy ta mà tưởng nhớ đến quê hương, đến nỗi đứng đó khóc thê lương. Lúc đó, trong lòng ta dường như bị ai đó bóp chặt, ta cũng không biết lý giải cảm giác đó là gì???

Nhưng trải qua thời gian dài tiếp xúc. Rốt cuộc ta đã biết được thì ra ta đây là đã thích nàng từ lâu. Chỉ có điều là trong mắt nàng chỉ có ngài, không thể dung chứa bất kỳ ai khác. Việc này ta rất rõ.

Hơn nữa, ta cũng nhìn đến được, ngài cũng là thật lòng với nàng, một lòng yêu thương cưng chiều nàng nên ta cũng an tâm. Cho nên ta đã ra quyết định, thay vì tranh giành, ta sẽ ở bên cạnh thủ hộ nàng, nhìn nàng khoái hoạt, hạnh phúc.

Vì ta còn nhớ rõ, mẫu thân trước đây từng nói với ta, yêu một người, không phải là bất chấp thủ đoạn giành được người đó, mà là nhìn đến người đó hạnh phúc, vui cười mỗi ngày. Có như vậy thì mình cũng sẽ hạnh phúc.

Nên ngài yên tâm, ta tuyệt sẽ không cùng ngài tranh giành nàng. Huống hồ quan trọng hơn cả là, chúng ta đều biết rõ, từ đầu ta vốn là đã không có tư cách đi tranh, không phải sao???

.....

Lãnh Thiên nghĩ đến đây, lại nhìn đến ái thiếp trong lòng thì không khỏi mỉm cười. Hắn cũng không biết là nên khâm phục, hay là nên chê cười Lương Tuấn Văn bởi ý nghĩ ngu ngốc của hắn.

Bất quá hắn cũng phải xác nhận một điều là hắn phải tạ Lương Tuấn Văn. Vì nếu hắn không buông tay thì có lẽ hắn cũng phải vất vả tranh giành một thời gian, mà mất đi một đoạn ngày cùng ái thiếp ân ái.

Nhưng chung quy, hắn cũng phải công bằng thừa nhận, Lương Tuấn Văn quả thật là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất. Nam tử như vậy, nếu làm hoàng đế thì nhất định sẽ khiến cho bá tánh có được một cuộc sống an bình.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lãnh Thiên không khỏi đưa ra một quyết định.

.....

“Chủ tử, mọi chuyện đã chuẩn bị sẵn sàng cả. Chúng ta có thể xuất phát bất cứ lúc nào.” hắc y cung kính nhìn nam tử trước mặt hồi báo.

“Ân, đi thôi.” nam tử gật đầu, mang theo hắc y rời đi.

.....

Trong khi đó, một bên khác, tại hoàng cung lúc này cũng đang sôi trào. Vì hôm nay tất cả cửa cung đều bị phong tỏa, binh lính đều được triệu tập đông đủ, đề cao cảnh giác, như thể phòng địch quân đánh đến nơi. Điều này khiến cho người trong cung, ai cũng lo lắng không yên.

“Đã chuẩn bị cả chưa???” Nguyệt đế nhìn chăm chú mấy hắc y bên dưới, âm trầm hỏi.

“Bẩm chủ nhân, đều chuẩn bị cả, chỉ chờ cá sa lưới.” hắc y cung kính hồi báo.

Nguyệt đế nghe xong, sắc mặt càng trở nên âm trầm đáng sợ. Trong lòng lạnh lùng cười.

‘Nghiệt chủng, nếu ngươi đã có gan quay trở lại hoàng cung thì đừng trách ta. Lần này, ta sẽ để cho ngươi đi theo phụ vương của ngươi xuống hoàng tuyền làm bạn. Để rồi xem, chúng ta, ai thắng ai bại.’

.....

Phủ thái tử.

“Điện hạ, đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần người hạ lệnh, người của chúng ta sẽ lập tức hành động.” một thân cận thị vệ cung kính hồi báo.

“Ân, ngươi lui ra đi.” Thái tử phát tay, để cận thị vệ lui ra.

Sau đó ôm lấy nữ tử bên cạnh vào lòng, cười đầy hứng thú lên tiếng. “Ái phi, mọi chuyện ta đều làm theo ý nàng rồi. Ta hy vọng nàng sẽ không làm cho bản thái tử thất vọng.”

“Điện hạ yên tâm, thần thiếp đã liên lạc với người của Bách Hộ đường cả rồi. Chỉ cần đợi đến khi bệ hạ cùng tiểu thể từ kia đấu đến người chết ta sống thì điện hạ có thể nhảy vào mà hưởng ngư ông đắc lợi. Khi đó, điện hạ có thể danh chính ngôn thuận trở thành Nguyệt đế. Thiếp chỉ mong điện hạ sau khi có được giang sơn, sẽ không quên thần thiếp mà thôi.”

Nữ tử thanh âm hàm chứa ủy khuất, ở trong lòng nam tử làm nũng. Tuy nhiên, trong mắt lại hàm chứa thật sâu chán ghét cùng ghê tởm. Nhưng nam tử lại không hề hay biết chuyện này.

“Ái phi yên tâm. Đợi cho đến khi bản điện hạ lên ngôi thì nàng chính là hoàng hậu. Bản điện hạ tuyệt sẽ không phụ nàng đâu.”

Nam tử cười đầy ôn nhu nhìn nữ tử dịu dàng nói. Bất quá, trong mắt hắn cũng là đặc biệt xuất hiện một tia khinh thường. Và nữ tử cũng đồng dạng, không hề thấy được điều này.

Cả hai trong lòng đều mang tâm tư khác nhau. Nhưng không ai biết được, tất cả mọi chuyện đều không nằm trong sự khống chế của họ.

Vì trên đời này vốn có một câu nói luôn luôn hữu dụng, ‘người tính không bằng trời tính.’

Chuyện tương lai sẽ ra sao không ai có thể biết trước được. Nên có thể nói, vận mệnh của hai người này trong ngày hôm nay, cũng sẽ là ẩn số khó làm sáng tỏ.

Chương 29

Hoàng cung Nguyệt quốc hôm nay, triều thần văn võ, các đại gia tộc, đều tụ họp đông đủ. Thậm chí thành viên hoàng thất cũng có mặt.

Mục đích chỉ có một. Chính là xác nhận thân phận của tiểu thế tử Lâm vương, xem lời đồn gần đây là thật hay không ??? Sau đó, tất cả mới có thể bàn đến chuyện tiếp theo về vận mệnh của Nguyệt quốc được.

Bên trong đại điện, mọi người đều đã tập họp đông đủ. Phía trên cao, Nguyệt đế uy nghiêm ngồi đó. Sắc mặt không có gì là khác thường, rất bình thản, ung dung.

Bên trái chính là Thục phi gần đây được sủng ái nhất hậu cung. Bên phải còn lại chính là Thái hậu mấy năm gần đây không xuất hiện qua. Tuy nhiên, lúc này mọi người chú ý chính là Thái hậu. Dường như quả thật có chút khác thường so với trước, bất quá nhất thời mọi người lại không nói rõ được đó là gì.

Bên dưới nữa chính là thái tử, các hoàng tử cùng các hoàng thân. Hai đại gia tộc Nam Cung cùng Doãn gia thì lại ngồi ở hai phía đối diện nhau, tình trạng giường cung bặt kiếm không hề che dấu. Bất quá do Nguyệt đế không lên tiếng nên cũng không ai dám nói gì.

Lúc này, từ bên ngoài đại điện một thân bạch y nam tử bước vào. Mọi người trong điện vừa nhìn đến hắn, tất cả cũng đồng loạt hút một ngụm khí lạnh.

Giống, quá giống, thật sự rất giống. Thậm chí không cần xác nhận, bọn họ cũng có thể khẳng định, nam tử này chính là nhi tử của Lâm vương năm xưa. Vì hai người cứ như thể một khuôn đúc ra, không hề có gì sai biệt.

Nam tử từ từ bước vào đại điện, xung quanh ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn vào hắn. Nhưng nam tử lại không hề để tâm, hắn thái độ vẫn cứ như thế, thản nhiên, không lo lắng.

Đến khi nam tử cùng Nguyệt đế đứng đối diện thì hắn mới dừng lại. Hắn đứng đó, chăm chú nhìn vào nam tử trung niên ngồi trên cao kia, trong mắt chứa đầy cảm xúc phức tạp, không thể nào nói nên lời.

Nguyệt đế cũng chăm chú nhìn vào nam tử bên dưới, sắc mặt không lộ rõ cảm xúc. Tuy nhiên không ai biết, giờ phút này trong lòng hắn lại đang vô cùng rối bời, lo lắng, sợ hãi. Nhất thời không biết tiếp theo nên xử trí thế nào.

“To gan, nhìn thấy bệ hạ còn không mau quỳ xuống.” thái tử ngồi bên cạnh thấy hai người như thế, lo sợ hai người sẽ không động thủ thì kế hoạch của hắn sẽ bất thành nên đành lên tiếng trước, khơi dậy bất mãn giữa cả hai.

“Ta đòi này chỉ quỳ dưới chân phụ mẫu, cùng hoàng tổ mẫu. Những người khác??? Không-xứng.” nam tử xoay người, thản nhiên nhìn thái tử, nhàn nhả lên tiếng.

“Ngươi...” thái tử nhìn thái độ nam tử, không khỏi tức giận. Bất quá hắn vẫn nhẫn nhịn. Vì đại kế của hắn, không thể nào lỗ mãng hành động trước, để tránh khiến cho cả hai người nghi ngờ.

“Hừ, to gan. Dù gì trăm hiện tại cũng là chủ của một nước, chẳng lẽ không xứng để ngươi quỳ sao??? ” Nguyệt đế nhìn nam tử trầm giọng hỏi, giọng nói chứa đầy uy nghiêm, thậm chí kèm theo một chút tức giận.

“Trước mặt kẻ thù giết phụ mẫu, ta càng không quỳ.” nam tử nhìn đến Nguyệt đế trên kia, giọng nói cùng trở nên lạnh lùng, hoàn toàn không còn giữ được vẻ nho nhã như khi mới bước vào nữa.

Mọi người bên dưới đều vì cuộc đối thoại giữa hai người mà một thân mồ hôi lạnh. Bất quá không ai dám lên tiếng nói gì. Hơn nữa cũng không ai chú ý là từ lúc thái hậu nhìn đến nam tử bước vào đại điện thì thần sắc đã trở nên kích động đến dị thường. Nhưng dường như bị gì đó kìm nén lại nên mới khiến bà không thể lên tiếng hay động dậy.

“Hoàng thượng, nay đã chứng thực được vị công tử này chính là thế tử của Lâm vương năm xưa thì xin hoàng thượng hãy đem hoàng vị giao trả lại đi. Dù sao chúng ta đều rất rõ, năm đó người mà tiên đế muốn truyền ngôi, là Lâm vương, không phải ngài.”

Lúc này bên dưới, Doãn gia gia chủ, Trần Bắc tướng quân Doãn Chấn Hiền, lập tức đứng dậy lên tiếng. Hơn nữa, lão còn nhấn mạnh câu cuối ‘ngai vị là của Lâm vương, không phải của ngài.’

Trong giọng nói còn kèm theo chút vui sướng khi người gặp họa, khiến đối diện Nam Cung gia sắc mặt lập tức cải biến.

“Doãn Chấn Hiền, ngươi cư nhiên công khai bức vua thoái vị. Ngươi, nghịch tặc, đáng giết trăm ngàn lần??? ” Bên này, một đại thần Nam Cung gia lập tức chớp lấy thời cơ lấy lại lợi thế.

“Hừ, nếu ta là nghịch tặc. Vậy kẻ giết phụ, sát huynh, giam mẫu trên kia lại là gì??? ” Doãn Chấn Hiền một bộ không cho là đúng hỏi lại.

“Doãn Chấn Hiền, ngươi to gan. ” thái tử ngồi đó nhìn thấy tình thế như thế, lập tức không chần chờ nắm bắt.

Chỉ cần khiến hai nhà Nam Cung gia cùng Doãn gia càng thêm mâu thuẫn thì trận chiến hôm nay nhất định có thể xảy ra. Đến lúc đó, hắn mới có thể mà thực hiện tiếp kế hoạch của mình chứ.

“Các ngươi đây là thật sự muốn phản sao??? ” Nguyệt đế nhìn Doãn gia cùng một số gia tộc khác sắc mặt đang tỏ rõ thái độ thì không khỏi lạnh lùng cười.

“Hoàng thượng, chúng thần chỉ là đứng về phía chính nghĩa thôi. ” Doãn Chấn Hiền cười nhẹ, sắc mặt còn thật sự đáp.

“Hừ, đã vậy thì đừng trách trẫm vô tình. ” Nguyệt đế phát tay, bên ngoài đại điện lập tức bị người bao vây.

Bên trong đại điện thì lại xuất hiện thêm mấy hắc y nhân, đem tất cả mọi người bao vây lại. Điều này khiến không ít gia quyến hoàng thất cùng đại thần sợ hãi. Doãn gia cùng một số đại thần về phe mình sắc mặt lập tức trở nên biến đổi. Bọn họ thật không ngờ, thì ra Nguyệt đế lại ra tay sớm vậy, lựa chọn đúng ngay ngày hôm nay mà hành động.

“Nga, thật không ngờ tên hoàng đế này lại là tên cáo già a. ” Lúc tất cả mọi người đều đang chìm vào tâm trạng căng thẳng thì bên ngoài đại điện lại vang lên một giọng nữ, trong thanh âm rõ ràng mang theo trào phúng cùng khinh thường.

Mọi người cũng xoay người nhìn lại. Chỉ thấy lúc này, thị vệ đang đứng ngay cửa, lại tách ra hai bên, nhường đường cho một đôi nam nữ bước vào. Nam một thân hắc y tuấn mỹ phi phàm, chỉ có điều khiến người ngạc nhiên chính là nam tử này lại có một đôi huyết đồng khác người.

Nữ tử thì một thân lam y, thanh nhã thoát tục. Hai người đứng cùng một chỗ, quả thật rất xứng đôi.

“Là người... ” bên kia, Nam Cung Danh cùng người Nam Cung gia vừa nhìn đến nam tử thì không khỏi tròn mắt ngạc nhiên, nhất thời không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

“Nga~ Thiên, đây chính là người của Nam Cung gia sao??? Sao ta thấy ai so ra cũng đều thua kém huynh vậy. Huynh có thật là nhi tử của họ không a??? ” Nhã Tĩnh một bộ khó hiểu nhìn Lãnh Thiên nghi vấn.

“Ta không biết. Có lẽ đi. ” Lãnh Thiên vẻ mặt không chút bận tâm đáp lời.

“Các người là người nào??? ” Nguyệt đế nhìn đến hai người, không khỏi đề phòng. Vì hắn thấy được, người của hắn giờ đây đã hoàn toàn bị người ta thay thế. Hay nói cách khác, tình thế trước mặt đang rất bất lợi với hắn.

“Hạ Như Mộng, chẳng phải ngươi rất muốn báo thù cho Hạ Hàn Tuyên sao??? Tại sao còn không ra mặt a??? ” Nhã Tĩnh không bận tâm đến Nguyệt đế, mà lại chuyển hướng nhìn nữ tử bên cạnh thái tử lạnh lùng hỏi.

“Tổng Nhã Tĩnh. Thù ngươi giết tỷ tỷ ta, sớm muộn gì ta cũng tìm ngươi đòi lại. ” Hạ Như Mộng cười lạnh lùng đáp lời.

“Nếu ngươi muốn chờ đợi người của Bách Hồ Đường thì không cần nữa đâu. Vì bọn họ giờ đây vĩnh viễn sẽ không bao giờ đến được nữa. ” Quý Y âm trầm cười nhìn Hạ Như Mộng giải thích.

Hạ Như Mộng cùng thái tử nghe xong, trong lòng liền dâng lên cảm giác không ổn. Nhưng khi nhìn đến phía sau Quý Y có hai hắc y mang theo một nam tử toàn thân đầy thương tích bước vào thì sắc mặt dần trở nên tro tàn. Vì nam tử này không ai khác chính là Đường chủ Bách Hồ đường.

“Ngươi không cần ngạc nhiên. Không chỉ có Bách Hồ đường bị tiêu diệt, mà ngay cả thị vệ của thái tử cùng ám vệ của Nguyệt đế trong cung, toàn bộ đều đã bị người của ta không chừa cả rồi. Hay nói cách khác, hôm nay kẻ nào làm hoàng đế, chính là do bản giáo chủ quyết định. ” Lãnh Thiên nhìn Hạ Như Mộng lạnh lùng cười giải thích.

“Nam Cung Danh, ta chưa thấy ai ngu ngốc như ngươi a. Một nhi tử trời cho lại bị ngươi xem như ma quỷ mà bỏ mặc, không quan tâm, Nam Cung gia có kết cục hôm nay, ta hoàn toàn có thể nghĩ ra nguyên nhân tại sao rồi đó. ” Nhã Tĩnh nhìn biểu tình tuyệt vọng của thái tử cùng Hạ Như Mộng thì hài lòng cười. Sau đó, nàng lại chuyển hướng sang người của Nam Cung gia. Nàng hôm nay làm sao có thể quên được họ cơ chứ.

“Ngươi nói vậy là có ý gì??? ” Nam Cung Danh nghi hoặc hỏi.

“Nga, người cũng biết trên người Thiên có một cái bớt, hình thù kỳ dị đi. Ta hôm nay hảo tâm nói cho người biết. Thứ đó chính là biểu tượng của Kỳ lân tộc, do tiền kiếp Thiên từng cứu tộc trưởng Kỳ lân tộc nên hắn đã đem căn nguyên Hòa tinh của Kỳ lân tộc truyền vào trong người Thiên, nhằm bảo vệ và xem như trả ơn. Đến kiếp này thì nó cũng theo hắn. Tuy nhiên lại xuất hiện với hình thù là một cái bớt, và cũng do nó ảnh hưởng nên hắn mới trời sinh có huyết đồng như thế. Có điều, đây cũng là đại diện cho thân phận bằng hữu của Kỳ lân tộc. Thứ này biết bao người mong muốn có được, lại bị người xem như biểu tượng ma quỷ mà chán ghét. Ta thấy người đúng là có mắt không trông mà.”

Nhã Tinh nhìn Nam Cung Danh cùng sắc mặt của người Nam Cung gia, không khỏi cảm thán. Nhớ đến năm Lãnh Thiên mười lăm tuổi, khi hai người gặp gỡ trưởng lão Kỳ lân tộc và biết được chuyện này thì nàng đã bắt đầu nghĩ đến. Nếu người Nam Cung gia mà biết được chuyện này thì chắc hẳn sẽ thú vị a. Và quả nhiên đã không làm nàng thất vọng.

Nam Cung Danh nghe xong lời Nhã Tinh, lại nhìn đến sắc mặt nhàn nhã của Lãnh Thiên. Tâm trạng lúc này như trượt xuống đáy cốc. Vì nếu những lời vừa rồi đều đúng cả thì chẳng khác nào là hắn đã đem bảo bối mà xem là phế thải, tổng xuất đi sao???

“Tinh nhi, không cần quan tâm đến những chuyện này. Dù sao hiện giờ trong lòng ta, ngoại trừ nàng cùng sư phụ ra, những người thân còn lại của ta đều đã chết cả rồi. Cho nên chúng ta không cần thiết phải chú ý đến họ đâu.” Lãnh Thiên nhìn Nhã Tinh tràn ngập ôn nhu khuyên nhủ.

Bất quá hắn lại rất rõ, chỉ cần qua hôm nay, tân đế đăng cơ thì Nam Cung gia cũng sẽ không còn tồn tại nữa. Cho nên đến lúc đó những gì mà hắn nói đều sẽ trở thành sự thật không phải sao???

Nam Cung gia mọi người nghe xong, lại nghĩ đến tình thế hiện tại, sắc mặt lập tức biến đổi. Quả thật, sau ngày hôm nay, họ thật sự sẽ không thể tồn tại nữa rồi. Đặc biệt là Nam Cung Danh cùng Triệu Hồng Tuyền. Vì hai người giờ đây thật sự hối hận không thôi. Nếu biết có hôm nay thì năm đó họ đã không làm vậy. Nhưng trên đời này lại không có thuốc hối hận nên họ lại không thể cứu vãn được gì rồi.

“Nga, đúng a~” Nhã Tinh gật đầu đồng ý.

“Hai người có thể nhanh chút giải quyết chuyện này không. Chẳng phải hai người còn định đi du ngoạn sao??? Nhanh chóng hoàn thành cho xong, để rồi còn khởi hành nữa chứ. Không lẽ hai người định là đợi đến năm sau mới đi luôn à??? ” Lương Tuấn Văn nhíu mày nhắc nhở.

“Tiểu tử, lấy lại được vương vị, sắp không coi ai ra gì rồi a~” Quý Y bên cạnh không khỏi lên tiếng trêu chọc.

“Văn bối không có ý này, chỉ là muốn nhắc nhở mà thôi.” Lương Tuấn Văn cười nhẹ lắc đầu.

“Thế tử, này.....” Doãn Chấn Hiền nghe hoặc hỏi. Hắn cứ cảm thấy hình như tình thế đang rất có lợi cho họ thì phải.

“Yên tâm, đây là người của phe ta.” Lương Tuấn Văn mỉm cười trấn an.

Doãn Chấn Hiền cùng mấy vị đại thần nghe xong, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Xem ra hôm nay đúng là trời giúp họ a.

“Hoàng tổ mẫu!! Xin người yên tâm, một lát nữa con sẽ thay người giải độc. Không lâu nữa người rồi sẽ bình phục thôi.” Lương Tuấn Văn lúc này mới bước đến bên cạnh hoàng thái hậu an ủi. Cũng may là Quý Y y thuật cao minh, lại cộng thêm Nhã Tinh nên chất độc trên người thái hậu đã không còn gì lo lắng nữa.

Nhận được ánh mắt an tâm đó, thái hậu không khỏi mỉm cười. Vì rốt cuộc bà đã chờ được đến ngày hôm nay rồi a.

“Người tới, đem Nguyệt đế bệ hạ cùng thái tử, và các đại thần về phía họ áp giải vào đại lao cho ta. Chờ xét xử sau.” Lương Tuấn Văn xoay người hạ lệnh.

Lập tức bên ngoài thị vệ tiến vào, đem theo Nguyệt đế, thái tử, cùng người Nam Cung gia và một số đại thần khác, sắc mặt đang như tro tàn mang đi.

Còn về phía Hạ Như Mộng thì lại là giao cho Thiên Lang giáo xử lý. Vì dù sao tính ra nàng ta cũng là người của Thiên Lang giáo nên Lương Tuấn Văn cảm thấy làm vậy sẽ thích hợp hơn nhiều.

Lãnh Thiên cùng Nhã Tinh nhìn Lương Tuấn Văn biểu hiện, âm thầm mỉm cười. ‘Xem ra lựa chọn của họ là đúng a. Lương Tuấn Văn nhất định sẽ là một hoàng đế tốt.’

.....

Hôm sau, trên sơn đạo, một chiếc xe ngựa xa hoa rời đi Thiên Chu thành, hạ Giang Nam, bên trong xe một đôi tuấn nam mỹ nữ ôm nhau mỉm cười, nhìn bầu trời ở phương xa mà thẳng tiến. Chuyến du ngoạn của họ chỉ là mới bắt đầu mà thôi, vì phía trước còn có rất nhiều thú vị đang chờ họ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Y Thánh Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

